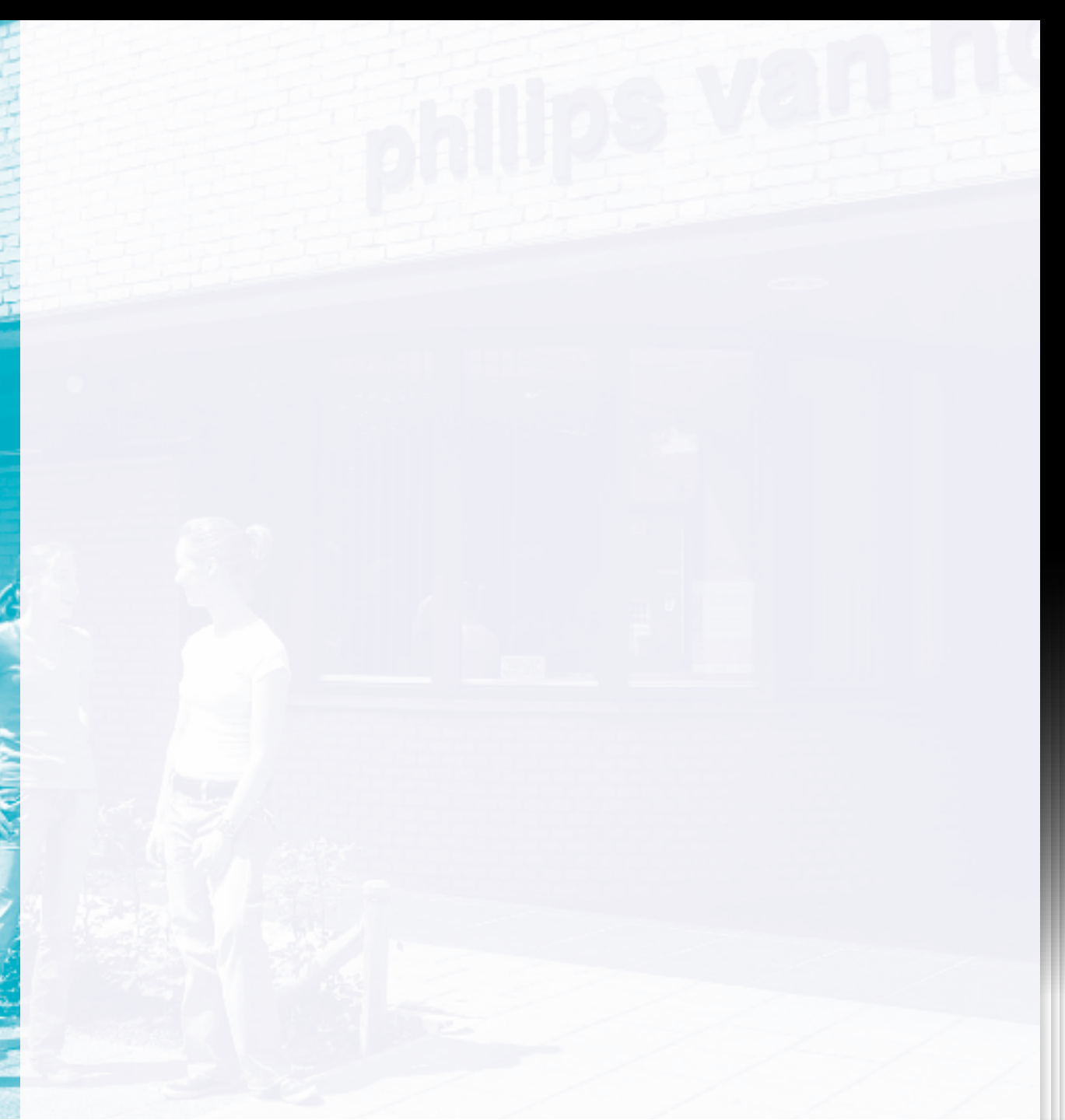

40 jaar
Philips van Horne
40 jaar
Scholengemeenschap
40 jaar
Mijn School

Ja ja van Horne

heeft dat enorme

't is een familie van hoempa en temperament

ze heeft allure en soms ook kuren

maar ach dat went

als je haar eenmaal kent.

Franka Geurts, uit de musical 'Er is nog hoop'

Persoonlijke herinneringen aan 40 jaar Philips van Horne

Voorwoord

Mijn eerste stapjes in het gebouw van de Philips van Horne Scholengemeenschap zette ik in augustus 1991. Vol spanning en verwachting keek ik uit naar het nieuwe leven als middelbare scholier. Al vrij snel leerden mijn klasgenoten en ik elkaar goed kennen en ontdekten we samen de karakters van de docenten, de vele gangen in het gebouw, en groeide de kennis van de diverse vakken gestaag, met als resultaat het diploma van de havo. Met dit papiertje op zak en een vleugje melancholie verliet ik – naar ik dacht definitief – ‘mijn school’.

In de jaren die volgden kwamen de herinneringen aan die mooie schooltijd echter met enige regelmaat naar boven, als ik met vrienden sprak over ‘vroeger’.

In augustus 2003 had ik de mogelijkheid om als werknemer terug te keren naar de Philips van Horne. Ik bedacht me geen moment en pakte deze kans met beide handen aan. Voor het eerst sinds zes jaar zette ik opnieuw mijn eerste stapjes in het nog altijd vertrouwde gebouw. De kenmerkende geuren in de verschillende gangen, bekende personeelsleden die er nog altijd werkten, de gele kluisjes en de bruin betegelde aula.... en ik voelde me meteen thuis.

Ongeveer een jaar geleden ontstond het idee om in het kader van het 40-jarig bestaan van de Philips van Horne een jubileumboek te maken. Als oud-leerling voelde ik me geroepen om de eindredactie van dit boek op mij te nemen. Al brainstormend met de redactie, bestaande uit een aantal oud-rectoren en -docenten van wie ik destijds nog onderwijs had genoten, kwamen we al snel tot de conclusie dat het jubileumboek een boek moest worden vóór (oud-)leerlingen en (oud-)docenten, dóór (oud-)leerlingen en (oud-)docenten. Een boek vol herinneringen, zowel geschreven als in de vorm van foto's, dat de lezer meevoert naar 1968, naar de vele gangen, buitenschoolse activiteiten, de muziek, naar prille liefdes en de docenten. Een boek dat door de herinneringen van alle (oud-)leerlingen en (oud-)docenten een overzicht geeft van 1968 tot 2008. Een boek dat de lezer meeneemt naar TOEN.

Vele mensen reageerden op de oproep om hun herinnering aan de Philips van Horne in te zenden en het bleek dat ik niet de enige ben die goede herinneringen heeft aan deze scholengemeenschap. Van oud-leerlingen die slaagden in 1972 tot docenten die nu nog werkzaam zijn, van directeuren en bouwvakkers tot inmiddels getrouwde klasgenoten en wereldwerkers: vele oud-‘Philips’-gangers koesteren mooie en soms ludieke herinneringen aan ‘hun’ school en wat ze er meemaakten.

En zie hier: een verzameling herinneringen waar de Philips van Horne bijzonder trots op is. Zij blijkt namelijk niet zo maar middelbare school, maar een school die bij vele oud-leerlingen en -docenten nog vaak in hun herinnering komt bovendrijven.

Suzanne Wolter
Eindredacteur

Inhoudsopgave

Voorwoord	
Beknopte chronologie 1968 - 2008	8
Persoonlijke herinneringen aan	
het onderwijs op de Philips van Horne SG	13
- Het gebouw	13
- De rector	16
- De mediatheek	19
- Les krijgen	20
- Les geven	30
- Aansluiting op het vervolgonderwijs	34
Persoonlijke herinneringen aan	
de verwerking van het onderwijs	37
- Leerlingbegeleiding	37
- De brugklas	40
- Werkweken	43
- Laatste schooldag	46
- Het eindexamen en de diploma-uitreiking	48
Persoonlijke herinneringen aan...	
het dagelijkse leven op school	53
- De klas/klasgenoten	53
- De pauze	56
- Regels en straffen	58
Persoonlijke herinneringen aan...	
buitenschoolse activiteiten	61
- Muziek	62
- De Echo	70
- De Info	78
- De leerlingenraad	80
- Filmvoorstellingen	82
- Archeologieclub	83
- Feesten	86
- Reizen: Londenreis, Praagreis, Griekenlandreis, Ruslandreis, Berlijnreis	89
- Sport	96
Het leven na de Philips van Horne SG	101

Een beknopte chronologie

Vorbereiding op de fusie. Pieter Welten wordt directeur van de MMS. Er wordt een gezamenlijke leerlingenraad gevormd. Samen organiseren we een kerstviering. De eerste Echo verschijnt.

1967

Pieter Welten wordt aangesteld als rector. Er vormt zich een docentenraad. De school telt 501 leerlingen. De eerste Romereis is een feit.

1969

Pensionaat St. Louis sluit en wordt later afgebroken. Er komen veertien noodlokalen bij op de Coenraad Abelsstraat. De cijfers 62, 54 en 43 worden voor de komende jaren dé getallen op de brugklasrapporten. We ontwerpen het eerste schoolonderzoek (voor mavo) en de overgangsnormen met de 'slootnorm' met veel ruimte in de sloot (besprekingszone). Voor het eerst maken we zelf meerkeuzevragen: Miss Multiple Choice doet haar intrede. Het eerste carnavalsbal bovenbouw. Eerste bezuiniging door de minister: de leerling krijgt 30 i.p.v. 32 lessen.

1971

Pieter Welten overlijdt en conrector Herman van Hulst volgt hem op. Eerste havo-eindexamens en dus voor het eerst doorstroom havo-atheneum. Er wordt een reis naar Griekenland georganiseerd. Een grote actie voor hongerend Ethiopië brengt fl.16.000,- op.

1973

De onderbouw krijgt een eigen carnavalsbal. Dramatische expressie en levensoriëntatie doen hun intrede. Na de kerstviering verhuizen we naar de nieuwbouw.

1975

Sinds de opening van de nieuwbouw gaat de brugklas voortaan ieder jaar naar Bokrijk. De leerlingenraad mag tien huiswerkvrije dagen afspreken. De eerste blinde leerling bezoekt de school.

1977

1968

De Mammoetwet. Fusie van MMS Maria Auxiliatrix van de Zusters Ursulinen (Werthstraat) met Gymnasium van de Paters van de Heilige Geest (Coenraad Abelsstraat) tot Philips van Horne S.G. voor havo-atheneum. Pater Peltenburg wordt de eerste rector. De eerste (heterogene) brugklassen ontstaan en voor het eerst vinden er studielessen plaats. Een oudercommissie wordt gevormd.

1970

Fusie met Meisjes-mavo St. Ursula (Van Berlostraat) en Mavo Oost, welke al een fusie was van de Eduardus jongensmavo (Emmasingel) en de mavo van Pensionaat St. Louis. Samengevoegd telt de Philips van Horne nu 1301 leerlingen. De fusie krijgt vooral gestalte op de heterogene brugklas op de Coenraad Abelsstraat.

1972

Eerste musical: Er is nog Hoop. Laatste MMS-eindexamens. Eerste mavo-eindexamens en dus voor het eerst doorstroom mavo-havo (ook vanuit Nederweert). Russisch en Spaans worden ingevoerd. Voor het eerst gaan we met leerlingen op reis naar de Franse hoofdstad.

1974

Start nieuwbouw aan de Wertastraat. Voor het eerst worden eindexamens atheneum afgenomen. Eerst waren er retraits, toen bezinningsdagen en nu werkweken: in de vóóreindexamenklassen en in het begin van het jaar met nieuwe doelstellingen en nieuwe locaties. Judo doet zijn intrede naast vele andere sportactiviteiten.

1976

De nieuwbouw is klaar met sporthal, vloerdekking, mediatheek, en geen aparte ruimten voor schooltypes meer. De aankleding van het gebouw kan beginnen. Spectaculaire opening met o.a. de musical 'Vlieg daar eens in'. De oude gebouwen worden afgestoten. Er wordt een archeologieclub opgericht. Het ongedeeld atheneum, later het ongedeeld vwo (met Grieks) mag worden ingevoerd. De eerste Marokkaanse jongen bezoekt de school.

1978

Voor de eerste keer 'de laatste lesdag'. Opgraving van de turfput midden in Weert. De brugklas gaat voortaan ook naar Antwerpen. Bij het sportgebeuren grote successen.

1980

Er wordt een activiteiten-dag georganiseerd en er komt een heuse minimusical bij de diploma-uitreikingen: Water bij de Wijn. Een computerclub wordt opgericht. In de gymles kan men paardrijden, tennissen, squashen. Den Haag bezuinigt.

1982

Maatschappelijk Werk krijgt een wekelijks spreekuur op school. Klassendocenten worden bijgeschoold. Op mavo 4 wordt de werkweek afgeschaft maar ze gaan wel langlaufen. De minister bezuinigt ernstig op de docentensalarissen.

1984

Voor het eerst: een medezeggenschapsraad, kluisjes, een Berlijnreis. Tekenend wordt eindexamenvak, eerst op mavo en havo, later ook op het vwo. Ook dit zal een grote stimulans zijn voor kunstexkursies en tentoonstellingen. We behalen al jaren prijzen voor Ruslandkunde, geschiedeniswerkstukken, wiskundeolympiade en sportontmoetingen.

1986

Tien jaar onder één dak. De kantine wordt uitgebreid en muziek krijgt lokalen in de F-vleugel. Er komt een onderhouidsman: Noud. Onderwijsvernieuwingen en een nieuw rapportagesysteem op de brugklas. Wiskunde A en B op vwo-eindexamen.

1988

Techniek doet zijn intrede op de tweede klas. Een rozenverkoopactie. Een nieuw lokaal erbij in de F-vleugel. Voor het eerst sponsoring en een vrouwelijke conrector: Wil Lippits-Wacht.

Bouw van veertien lokalen: de F-vleugel. De computer doet zijn intrede op school en er vinden verkeerslessen plaats. Met het OSP worden de rechten en plichten vastgelegd. Het graf van onze Philips van Horne wordt geopend.

1979

Muziek komt in het eindexamenprogramma, wat een grote stimulans zal geven aan allerlei muziekactiviteiten op school. Voor de eerste keer naar Rusland. Het eerste personeelsblad De Info verschijnt. Contacten met lbo.

1981

We maken een eigen programma voor lessen (burger)informatica. Door bezuinigingen van de minister moeten de werkweken voortaan geheel zelf worden georganiseerd. Er wordt gedemonstreerd tegen de kruisraketten. "Boem" heet de nieuwe musical.

1983

Voor het eerst een open dag, de viering van valentijnsdag en een dagje Parijs. Werkweek op havo 4 wordt afgeschaft. Vorig jaar heette de minimusical bij de diploma-uitreikingen 'Anders?.. Hoezo?' Dit jaar 'Het gat in de Markt'.

1985

Bokrijk wordt ingeruild voor een studiedag voor alle brugklassen. De doorstroming van mavo naar havo wordt door de minister moeilijker gemaakt. Er komt een boekenfonds.

1987

Het muziekspektakel op de activiteitendag krijgt de naam 'Van Horne Pop'. Musical 'Biezjoes'. De kantine opent een eigen winkel. Veel studiedagen, bijscholing, eigen methodes.

1989

Personeelsuitstap naar Antwerpen. Deutsch macht Spass! Franse opstelwedstrijden. Er wordt gevoetbald tegen docenten. Er wordt geschaakt. Maar er komt ook een heus computer-lokaal.

1991

De school bestaat 25 jaar! Er wordt gevoetbald tussen het Philips van Horne team en het eerste elftal van PSV. Er verschijnt een jubileumboek. Aan de reünie nemen 3000 leerlingen deel. Rowwen Hèze treedt op, alcoholvrij. Intussen wordt de school door een extern bureau doorgelicht. Thomas van der Heijden beëindigt het rectoraat, Frans Brüll wordt interim-rector.

1993

De archeologieclub wint de onderwijsprijs van Limburg. Landelijk behalen we de tweede prijs. Wil Lippits-Wacht wordt rector. Het Philips van Horne scholieren-voetbalteam wordt Limburgs kampioen. 1412 Leerlingen brengen hun stem uit bij de scholierenverkiezingen. Grote winnaar: D '66 met 38,8 %. In de Echo verschijnen artikelen over troep in de hal; zelfs de leerlingen ergeren zich... Er wordt (voor de docenten) een cursus samenwerkend leren georganiseerd. De kerndirectie wordt ook wel het Vaticaan of het Kremlin genoemd. De voorbereiding op de tweede fase is begonnen. Personeel maakt kennis met het taakbeleid.

1995

De dagindeling wordt 3-2-2 i.p.v. 2-2-3. Er komt een mavo/vbo brugklas. Het studiehuis doet zijn intrede: met vaste vloerbedekking ten bate van het juiste studieklimaat. Een literaire avond met Jos Joosten, Hafid Bouazza en Arie Storm. Er worden 70 computers besteld. Voor het eerst maakt een niet-directielid het rooster. Studiedag over actief en zelfstandig leren. Eerste cursus zelfverdediging voor meisjes. De leerlingen eten massaal koeken t.b.v. Foster Parents. De school wordt door collega-VOL-scholen gevisiteerd.

1997

Grote verbouwing: op de plaats van de kabinetten natuurkunde, scheikunde en biologie komt het laboratorium, de lokalen in de B-vleugel worden vernieuwd. Een nieuwe docentenkamer en een nieuwe mediatheek. Voor het personeel wordt een herfstfeest georganiseerd.

1999

1990

Rector Herman van Hulst neemt afscheid en Thomas van der Heijden wordt de nieuwe rector. Tekenen en handvaardigheid krijgen nieuwe lokalen in de F-vleugel; zo komt er ook meer overblijfruimte vrij. In het kader van de komende basisvorming weer gesprekken met het lbo.

1992

Einde werkweek voor vwo 5. Einde van de heterogeniteit van de brugklas. In het kader van de basisvorming komen er twee nieuwe vakken: verzorging en antieke cultuur. We maken veel muziek, houden tentoonstellingen en er wordt weer eens gestaakt.

1994

Begin van de basisvorming. De organisatiestructuur verandert: de secties blijven, maar er komen commissies om de kerndirectie te adviseren. Leerlingen kunnen in de kantine alleen nog met penningen betalen. Naast de personeelsuitstap naar Aken organiseren enkele docenten culturele reizen voor het personeel naar plaatsen waar belangrijke tentoonstellingen plaatsvinden: Essen, Brugge, Luik. Muziekreis voor leerlingen naar Praag. Wil Lippits-Wacht wordt benoemd tot rector.

1996

Het studiehuis doet op: voor vwo 5 wordt een proefproject Tweede Fase georganiseerd. Reislustige docenten bezoeken de Vermeertentoonstelling in Den Haag. Wisselende groepen docenten volgen de APS-cursus 'Alle leerlingen bij de les' door Hiske Alting. De fusie met Hoogh Weert gaat door, ondanks negatief advies van MR. MOL wordt VOL. De cijferadministratie gaat via Puntboek. Voor het eerst een galabal. Minister Jan Pronk en de Franse ambassadeur bezoeken de school.

1998

Nieuw: internet in de school en twee computerlokalen. Het vak Russisch wordt afgebouwd. Fusie met de Werthaonderwijsgemeenschap en dus de geboorte van Het Kwadrant. Een vwo 6-leerling mag als winnaar van het concours Allons en France twee weken naar het WK voetbal in Frankrijk. In februari landelijke onderwijsstaking. Op onze school doen vier docenten mee. De Tweede Fase start in augustus, tegelijk met de voorbereiding op het vmbo.

2000

Vier soorten brugklassen: bk, gth, ha, ag. Geen basisstof en extrastof meer: er wordt voortaan bevorderd op grond van cijfers en niet meer op grond van adviezen. Er komt een website. Nieuw: het vak informatica. Het plaatselijk bestuur heet voortaan curatorium en de directie centrale directie. De Archeologieclub viert zijn zilveren jubileum met een opgraving in Schotland.

2002

Invoering van het vmbo. Een docent gaat nieuwe docenten begeleiden. Er komt een onderwijsassistent en een directiesecretaresse. Fusie met het speciaal onderwijs. We krijgen een prijs voor een bierproject. Nieuwe functies: ARBO-coördinator en ICT-coördinator.

2004

Tweetalig onderwijs komt eraan: 19 docenten worden opgeleid om in het Engels les te kunnen geven. Ook: twee native speakers benoemd. De school is opnieuw gevisiteerd door collega-scholen en aan het visitatierapport wordt een studiedag gewijd. T3 heeft z'n eerste projectweek. Er worden docenten geschoold in remedial teaching en faalangstreductietraining. Voor het eerst wordt het rooster gemaakt door een lid van het oop. PSVOL wordt LVO. Het laatste carnavalsbal (voor de bovenbouw) vindt plaats.

De nieuwe F-vleugel. Het gebouw wordt geopend met een door vmbo-leerlingen georganiseerde happening. Start tweetalig onderwijs. Eindelijk weer een musical, Banan-ville, opgevoerd in het Munttheater. Er wordt een begin gemaakt met het werken in teams. De kgt-brugklas wordt ingevoerd. De laatste opgravingscampagne van de Archeologieclub vindt plaats. Startnotitie over het Weerter onderwijs. De landelijke actie 'Pimp my premier' zorgt voor de nodige ophef.

2005

2006

Instelling digitaal leerlingvolgsysteem. Afschaffing van de tafeltjesavond. De herschikking van het Weerter onderwijs wekt veel emotie op.

2008

Samenwerkingscontracten met SABIC en de Technische Universiteit Eindhoven. Alweer een verbouwing: een nieuwe hoofdingang en een nieuwe administratie. We hebben nu een frontoffice-backoffice. Wil Lippits-Wacht neemt afscheid als voorzitter centrale directie. John Hausmans neemt waar. Het thema van de laatste schooldag is 'On the farm'. De school bestaat 40 jaar.

Herinneringen aan...

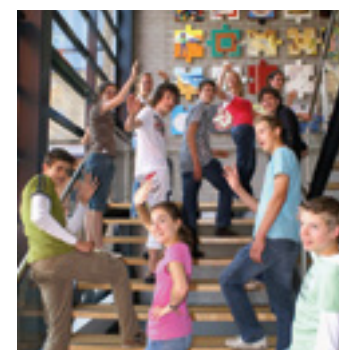
het onderwijs op de Philips van Horne SG

Het gebouw

In het schooljaar 1975 - 1976 verhuizen alle leerlingen van de Coenraad Abelsstraat, de Van Berlostraat en de Emmasingel naar Wertastraat 1. Omdat het aantal leerlingen blijft stijgen is het schoolgebouw al na enkele jaren te klein en worden veertien los van het gebouw staande noodlokalen geplaatst: de F-vleugel. Later wordt die vleugel uitgebreid met lokalen voor muziek, handvaardigheid en techniek. Voortdurend vinden interne verbouwingen plaats, zoals de verbouwing van de C-vleugel op de eerste verdieping tot mediatheek, en de aanpassingen aan de B-vleugel. Omdat de F-vleugel nog altijd een 'noodgebouw' is, en deze uit zijn jasje groeit, wordt een compleet nieuwe F-vleugel gebouwd, die in 2005 feestelijk wordt geopend. Het verbouwen bevalt blijkbaar goed, want in 2007 start men met de bouw van een nieuwe administratie en receptie die in 2008 in gebruik worden genomen. En wellicht zit een nieuwe verbouwing alweer in de planning...

Mieke Donker-de Wit - docente handvaardigheid

1969 - heden

In 2008 kun je je bijna niet meer voorstellen onder welke 'primitieve' omstandigheden er in de beginjaren werd gewerkt. Maar er is niet alleen qua gebouw veel veranderd: de collega's met wie ik in de beginjaren samenwerkte, zijn er niet meer. Ze zijn overleden of met pensioen gegaan. Ik ben er nog steeds en ik mag nog een paar jaar. Hopelijk verlopen die laatste jaren net zo voorspoedig als die negenendertig tot nu toe. Met fijne leerlingen en goede collega's, die er altijd wel blijven op de Philips van Horne, ook ná 40 jaar.

Mikel Adriaansen - operationeel leidinggevende bij een welzijnsorganisatie

havo 1989

De Philips van Horne kende een aantal typische geluiden die ik, als ik me concentreer, nog kan oproepen. Je hoorde bijvoorbeeld in de aula gedurende de pauzes wel eens ver weg een theemok sneuvelen en het schervengerinkel werd dan gevolgd door een aanzwellend gejoel uit tweeduizend scholierenkelen. Een kort gevoel van saamhorigheid tussen al die verschillende gezichten en karakters. Nog een typisch Philips-geluid: op de bovenste verdieping van het hoofdgebouw kon je bij stormachtig weer een apart geluidsdecor waarnemen. Met name in de c- en d-vleugel joeg de wind met golfjes over de kiezels op het dak. Je hoorde dan zacht 'zoeffff' boven je, weer direct gevolgd door die droge stilte die er in die lokalen altijd hing. Ook een lokaal met een heel eigen sfeer was het handenarbeidlokaal, waar ik altijd het gevoel had dat ik de werkplaats van de dorpssmid bezocht, en dat ik daar helemaal niet thuishoorde. Een ander kenmerkend geluid was de Philips-omroeper, Frans Sahertian. Een vrolijke Molukker die van mijn eerste tot mijn laatste lesdag de uurwisselingen vergezelde met eindeloze lijstjes van leerlingen die zich ergens moesten melden en een toestel 9 dat voor mij altijd onvindbaar is gebleven. "Meneer Van de Wouw, toestel 9 ... Meneer Aan den Boom, toestel 9... toestel 9, toestel 9."

“De geur van de oude F-vleugel herinner ik me nog steeds, het waren mooie tijden!”

Miriam Gruijthuijsen-de Fever - vestigingsmanager Hogeschool HBO Nederland
mavo 1975

Ik begon als brugger in de oude barakken aan de Coenraad Abelsstraat. Het voordeel was dat hier alleen maar brugklassers rondliepen, omdat alleen deze hier waren gevestigd. Jacqueline de Borgie was daar onze steun en toeverlaat. Een lieve vrouw die altijd voor iedereen klaarstond. Na de brugklas ging ik naar mavo 2, in een oud nostalgisch gebouw van destijds Weerter nonnen, de Ursulinen.

Annemie van Roij - docente
vwo 1975

In mijn eindexamenjaar werd de top van de nieuwbouw bereikt. Samen met mijn klasgenoten hebben we toen een lied geschreven op de wijze van ‘Het is uit het leven gegrepen, we staan op het dak van de nieuwbouw, we hebben de top nu bereikt’. Onze teksten werden gecensureerd door meneer Van Kilsdonk. Alleen het laatste couplet in het Limburgs dialect mochten we ongecensureerd ten gehore brengen. Samen met een boerenblaaskapel hebben we in ieder geval een hoop lawaai gemaakt op dat dak en veel plezier gehad. Enkele jaren later kwam ik op de NOT de foto's tegen van dit evenement in een reclamestand van de architect.

Een leerlinge
mavo 1979

We zaten in het oude gebouw aan de Coenraad Abelsstraat. In de winter werden wel eens papiertjes in de radiatorgaten gestopt, wat niet altijd goed ging. Verder was er een groot veld waar je in de zomer tijdens de grote pauze lekker kon zonnen. Later verhuisden we naar de Wertastraat, zeven minuten fietsen. Een groot gebouw met een A-, B-, C-, D-vleugel en later E en F. Maar als je eenmaal een paar weken op school rondliep, vond je de weg wel.

Joan Kessels - vertaler/docent Engels
vwo 1989

Wat leek het toch enorm groot: de gymzalen, de trappen, maar vooral die aula. Nu zitten mijn eigen kinderen op de Philips van Horne en krijg ik soms de neiging om te bukken in die aula: je blik op de wereld verandert...

Clara Commandeur-Witkam - docente Russisch
1972 - 1998

In mijn brugklas hoorde ik vertellen dat je via het raam bij gymzaal 4 (helemaal boven dus) op het dak van de school kon klimmen. Er werd gezegd dat dit al een paar keer was gebeurd. Meteen heb ik de toenmalige facilitair manager, Ton Tindemans, gevraagd hier iets aan te doen. Dezelfde dag nog waren de ramen vergrendeld. Ton leeft zelf niet meer, maar waarschijnlijk heeft hij die dag de levens van één of meer leerlingen gered.

Kristel Ashra-Coolen - wereldwerk Cordaid
havo 1993

Hoe groot en werelds het lijkt als je er op je eerste schooldag als brugklasser binnenloopt, hoe klein en ‘dorps’ je middelbare school is als je er bijna twintig jaar na dato weer terug bent. Ook al is er een stuk aangebouwd, als ik de Philips van Horne (via de hoofdingang!) weer binnenloop, verbaas ik me over de kleine kantine, de zitkuil, lokalen én de docenten.

Erwin Pellemans - controller bij Rabobank Nederland
vwo 1997

Het elk uur opnieuw weer wisselen van lokaal en dan soms door de hele school lopen. De geur van de oude F-vleugel herinner ik me nog steeds.

Marleen van Houcke - Sales Manager Evenementen
havo 1997

Toen ik na de basisschool de keuze moest maken tussen de Philips van Horne en het Bisschoppelijk College ging ik naar beide open dagen. Mijn mening was al snel gevormd. Ik zei tegen mijn moeder: “Ik wil naar de Philips want daar hebben ze van die gezellige vloerbedekking.”

Linda van der Sanden - vervolgopleiding: Algemeen Sociale Wetenschappen
vwo 2004

Het mooiste stukje gebouw dat inmiddels niet meer als zodanig bestaat: de oude F-vleugel! Muziek, tekenen, handvaardigheid, techniek, Duits: allemaal in de blokken-doos naast de fietsenstalling van de bovenbouw. Door weer en wind naar buiten om naar de les te gaan; vooral als het had gesneeuwd kon dit soms wat langer duren... Alles was er gehorig en de deuren waren niet altijd even stevig; dat bewijs leverde een klasgenootje dat per ongeluk een gat in de deur viel. Mooie tijden in de F-vleugel! En de bieb: een mooie plaats waar we vele uren computerspelletjes speelden en de Break Out lazten, met de strenge bieb dames die ons om de twee seconden officieel waarschuwden.

Irma Stultiens - lerares basisschool
havo 1977

Het nieuwe gebouw werd geopend: geweldig mooi en modern. Voor iemand met een slecht richtinggevoel was het echter wel eens moeilijk om de weg te vinden. Ik wende er aan en na verloop van tijd kon ik mijn klassen toch op tijd vinden. Gelukkig waren de gebouwen van mijn vervolgopleidingen een stuk kleiner en simpeler ingedeeld. Maar toch... Ik blijf dromen dat ik te laat kom in de lessen, omdat ik steeds verdwaal op school. En als ik eindelijk bij de goede klas aankom, dan is iedereen alweer verdwenen naar de volgende les. Ach, het is maar een droom. Toch blijft het me achtervolgen. Als ik nu een afspraak heb met één van de leerkrachten over mijn eigen kinderen, dan moet ik naar dat lokaal gebracht worden, anders kom ik te laat voor de afspraak!

De naam van de school
Philips van Horne SG

Philips van Montmorency
Graaf van Horne (1526-1568) was ridder in de orde van het Gulden Vlies, admiraal der Nederlanden en later opperbevelhebber van de Spaanse vloot. Hij boekte enkele grote successen en werd als dank daarvoor in 1561 benoemd tot lid van de Raad van State. Hij woonde o.a. hier in Weert in zijn kasteel op de Biest. In de Raad van State vormde hij samen met Willem van Oranje en de graaf van Egmont een Driemanschap, dat in opstand kwam tegen het beleid van de inquisitie (vervolgving van de protestanten). De Spaanse koning Filips II stuurde de hertog van Alva naar de Nederlanden om orde op zaken te stellen. Willem van Oranje ontvluchtte hierop Brussel; Egmont en Horne besloten niet te vluchten. Alva liet vrijwel direct na zijn aankomst de graaf van Egmont en de graaf van Horne op 9 september 1567 arresteren. Zij werden wegens hoogverraad voor de Raad van Beroerten gesleept en ter dood veroordeeld. Op 5 juni 1568 werden beide edellieden onthoofd op de Grote Markt van Brussel. De dood van Egmont en Horne leidde tot grote protesten onder de bevolking. Philippus de Montmorency ligt begraven in de Sint Martinuskerk in Weert.

Het kantinepersoneel met Herman van Hulst

De rector

Herman van Hulst en Wil Lippits-Wacht waren rector op de Philips van Horne SG. Op verzoek van de redactie hebben ze een aantal persoonlijke herinneringen genoteerd voor in deze jubileumuitgave.

Herman van Hulst - Oud-rector
1973 - 1990

Ik denk nog vaak terug aan mijn benoeming in 1973 en mijn afscheid in 1990, en dan vooral aan het optreden van leerlingen daarbij. Bij mijn aantreden moest ik van het dak van het noodgebouw aan de Wertastraat naar beneden klauteren, via Zweedse banken, terwijl de leerlingen "Kom van dat dak af" zongen, waarna de voorzitter van het leerlingenbestuur, Leon van Hoof, mij welkom heette. Bij mijn afscheid moest ik samen met Noud Kissen in een hoogwerker stappen om de L van schoLengemeenschap weer opnieuw te bevestigen, onder luid gejuich van de leerlingen. Ik kwam er zonder broekscheuren vanaf en kreeg van Rolf Kirkels, namens het leerlingenbestuur, een mooie reproductie van de Franse schilder Monet.

Vechten voor een nieuw gebouw was in die jaren een van mijn belangrijkste taken. Dat betekende veel discussies met het ministerie over het aantal toekomstige leerlingen waarvoor gebouwd zou worden. Discussies over het lokalenplan, over de situering van de gymzalen, de sporthal, lokalen voor tekenen en handvaardigheid, de E-vleugel, inmiddels alweer helemaal anders ingericht. En toen was er feest, de eerste spade (1974), het hoogste punt (1975) en de opening (1976). Van de verhuizing herinner ik mij de geweldige inzet van onderwijzend en onderwijs-ondersteunend personeel, want eigenlijk hebben we dat hele karwei voor 80% zelf gerealiseerd. Tafels en stoelen werden door iedereen naar lokalen gedragen, kasten in sectiekamers werden ingericht, de mediatheek met rekken, boeken, banden volgestouwd. We waren allemaal jong, blij met de nieuwbouw en dus liepen we over van energie. Een prachttijd.

En dan is er op school ruimte, zijn er mogelijkheden en kansen om op het gebied van onderwijs, begeleiding, excursies, werkweken en van alles te ondernemen. We ervaren dat de grote school ook talrijke voordelen heeft, we zijn een jonge en ondernemende scholengemeenschap. We doen er alles aan om de leerling in die grote school toch centraal te laten staan. Ook werken we aan de "uitbouw" van de school. Na veel moeite lukt het om het atheneum met Latijn (een wangedrocht) om te zetten in een ongedeeld lyceum, waardoor het gymnasium weer terug is binnen de school en de positie van de school in de regio versterkt wordt. Landelijk is er op het gebied van de moderne vreemde talen van alles in beweging (Spaans en Russisch sterk in opmars, meldt de Volkskrant van vrijdag 31 januari 1975 naar aanleiding van een onderzoek aan de universiteit van Nijmegen). We krijgen Russisch op school in plaats van Frans of Duits. Elk jaar hebben we wel een vwo klas, die voor dat vak kiest. Dat onlangs zowel Russisch als het gymnasium zijn opgeheven vind ik een verlies voor de school en moeilijk te begrijpen. We starten met het geven van informatica. Tekenen, muziek en handvaardigheid worden eindexamenvak en de belangstelling van de leerlingen voor een van deze vakken in het eindexamenpakket is groot. Als de mogelijkheid geboden wordt ook techniek in te voeren, slaagt de school erin ook dat vak in het rooster van de 2e klassen op te nemen, ook al gaat dat ten koste van uren in andere vakken.

Ik kijk ook terug op een periode waarin het onderwijs ondersteunend personeel zeer goed voor de school zorgde, de school was altijd perfect in orde. De dames in de keuken (ik werd vaak verwend door de Mia's), de conciërges, de interieurverzorgsters, iedereen was trots op ons gebouw.

Mijn belangrijkste indruk is toch dat we als scholengemeenschap in die 18 jaar ontzettend veel ondernomen hebben en succes hadden. Dit dankzij de inzet van iedereen, ook al liepen we toen ook tegen bezuinigingen aan, discussies over onderwijs (contourennota, middenschool), identiteit etc. Natuurlijk verliep dat niet allemaal zonder problemen of weerstand, we maakten samen school.

J'ai plus de souvenirs, que si j'avais mille ans (Baudelaire). Vrij vertaald: Wat een herinneringen heb ik eraan overgehouden! In dit korte bestek kon ik er maar een paar vertellen. Ik feliciteer de hele scholengemeenschap met dit jubileum.

De logo's

Toen het bestuur in 1968 voor de naam Philips van Horne Scholengemeenschap koos, werden ook de drie hoorns in het wapen van Graaf Philips van Montmorency het beeldmerk van de school. In 1976 slaagde Theo van Gerwen erin de al te stijve jachthoorns heel fraai gestileerd vorm te geven. Na vijftientig jaar was het echter tijd voor iets nieuws: Scheurs Commercial Artwork ontwierp in het schooljaar 1999-2000 een nieuw logo, waarin de symboliek van de afbeelding het won van de historie.

philips van horne
scholengemeenschap

Het Philips van Horne logo van 1976 tot 1999

Wil Lippits-Wacht - Oud-rector
1994 - 2008

Wat is er in die jaren nu allemaal gebeurd?
Op de eerste plaats is er natuurlijk op een uitstekende manier lesgegeven en hebben we de onderwijsvernieuwingen uitgevoerd die van hogerhand werden opgelegd, voorzover we die tenminste met onze eigen visie konden verenigen. Verder gingen we de laatste jaren gebukt onder het begrip onderwijstijd en werd het tweetalig onderwijs ingevoerd, zowel op havo als op vwo.

Maar wat was nu de grootste verandering? Ik denk toch de komst van de computer. Met de digitale snelweg veranderde het onderwijs en ontstonden er nieuwe uitdagingen en problemen. Hoe voorkom je dat leerlingen hun uittreksels van internet halen? Niet dus. Hoe kun je opdrachten zo bedenken dat leerlingen de antwoorden niet van internet kunnen halen? Bijna niet te doen. Blijft over: hoe laat je de leerlingen leren juist door gebruik te maken van internet? Sinds de invoering van de ELO (elektronische leeromgeving) kwam er tussen docent en leerling en tussen leerlingen onderling meer interactie, ook met buitenlandse leerlingen. Neem een website als "Aardbeienneus". Hier stonden allemaal uitspraken van docenten. Soms erg hilarisch, soms niet leuk voor de docent. Maar ja, dan had hij of zij het maar niet moeten zeggen. Op een andere site werden kwetsende opmerkingen over leerlingen en docenten geplaatst. Dat kon dus echt niet door de beugel, maar het was heel lastig om dat de kop in te drukken en te laten verwijderen. De laatste rage was om foto's van leerlingen en docenten op You Tube te zetten. Soms leuk, maar ook vaak choquerend en beledigend.

Met de komst van de computer werd ook de cijferverwerking een stuk eenvoudiger, althans op den duur. Het was nog een hele toer om docenten, eerst via puntboek en later via @VO, hun punten zo te laten invoeren dat de computer er correcte lijsten van kon maken. Het maken van het lesrooster verliep ook steeds meer via de computer, met het gevolg dat het zo gemakkelijk werd om roosters te veranderen dat er bijna om de twee weken een nieuw rooster kwam. De logistiek daarna zorgde wel eens voor problemen maar sinds de leerlingen zelf hun rooster van internet konden halen was het leed voor een groot deel geleden. De introductie werd ook een stuk eenvoudiger want alleen aan de brugklassers hoefden we nog uit te leggen wat een lesrooster is. De website van de school werd een uitstekend pr-medium. Alle leuke dingen die op school gebeurden, en dat waren er veel, stonden erop. De schoolgids werd gehalveerd omdat alles toch al op de website stond. Door de automatisering werd het ook makkelijker voor het management om informatie boven tafel te krijgen. We wisten nu precies welke klassen bij welke docent goed of slecht presteerden. Maar iets doen met die wetenschap, dat was een stuk moeilijker.

Nog meer kenmerkende dingen? In de laatste veertien jaar is het personeelsbestand voor de helft vernieuwd en dus verjongd. Er kwamen meer leerlingen die extra zorg nodig hadden. Of kan het zijn dat we die leerlingen altijd al hadden maar dat de zorg nu gefaciliteerd werd? De ouders werden mondiger en stelden lastige vragen over lesuitval, over onderwijstijd, over misstanden (in hun ogen) maar werkten ook con amore mee aan allerlei festiviteiten. De archeologieclub hield plotseling op te bestaan, begrijpelijk maar jammer. Als ik terugkijk kan ik alleen constateren: het was een boeiende tijd, maar dat spreekt eigenlijk vanzelf als je met mensen werkt.

De mediatheek

De geboorte van de huidige mediatheek vond plaats in een goedbedoelde ruimte met wat boeken en een strenge juffrouw (ja, zo heette ze toen) Smeisters in de barakken aan de Wertastraat. In de jaren tachtig onder leiding van mevrouw Kinwel groeide niet alleen het boekenbestand, maar verschenen ook de eerste audio-visuele hulpmiddelen en de eerste computer. Het begrip mediatheek was geboren. Anno 2008 is de mediatheek volwassen geworden als een studielandschap voor docenten en leerlingen: het hart van de school.

Ingrid Roelands - pensioenspecialist
havo 1987, vwo 1989

De bieb: je moest een plankje tussen de boeken zetten. Deed je dat niet, dan zei de bibliothecaresse er iets van. Ze was best wel streng! De Nederlandse boekenlijst: ik las altijd veel. Voor Nederlands moest je op een gegeven moment tien boeken per jaar lezen, nou, zo leer je het lezen wel af. De boekenlijst voor Engels en Frans was minder erg. Bij deze talen gingen de docenten bij een mondeling niet heel diep in op het verhaal zelf. Ik weet nog dat ik voor Frans een keer een lp met Franse liedjes van Jacques Brel op mijn lijst zette. Die had ik geleend van meneer Aan den Boom. Het ging dan natuurlijk over de teksten...

Een leerling
vwo 2008

Waar zijn alle boeken gebleven?

Les krijgen

‘De school wordt je aangedaan als een behandeling waarvan ze vinden dat ze nodig is. Het is geen genot, het is, om in de termen te blijven, iets naars, maar het moet nu eenmaal voor paps en mams, en paps die goeierd, heeft reuze veel begrip. Want hij is zelf ook jong en dus ongeïnteresseerd geweest.’

Uit: Onderwijs genieten, Professor Cornelis Verhoeven (1928 - 2001)

Marc Bonten - Hoogleraar infectieziekten (UMC)
vwo 1983

Ik schreef weinig geschiedenis tijdens mijn verblijf op de ‘Philips’. Ik had wel gewild, maar het werd me onmogelijk gemaakt door mijn pietje-precieze leraar, die me óf de klas uitstuurde óf me op de eerste rij zette zodat hij precies kon controleren wat ik deed. Om dezelfde reden spreek ik nog steeds geen woord Frans en ben ik een warm voorstander van het afschaffen van Latijn in het Nederlandse onderwijssysteem. Om exact tegenovergestelde redenen lees ik nog altijd Nederlandse en Engelstalige literatuur en denk ik nog dagelijks na over (medisch-) biologische vraagstukken. De interacties tussen een opgroeiend en – bij tijd en wijle – hevig puberend kind en goedwillende leraren vormen mooie herinneringen aan mijn middelbare schooltijd. Zes jaren gingen in een zucht voorbij. Ik slaagde met de hakken over de sloot, vanzelfsprekend zonder geschiedenis, Frans en Latijn in het pakket.

Groetjes voor iedereen, met name voor die uit de zeventiger jaren!

Marianne Schlijper
mavo 1983

Ergens in de jaren 80 had ik geschiedenisles van meneer Theunissen. Iedereen die les heeft gehad van meneer Theunissen kan zich nog wel herinneren waarmee hij elke les begon: “Kauwgomgebruik en kauwgombezit is strafbaar.” Hij wist zelfs te vertellen hoe de poetsploeg de kauwgom uit de vloerbedekking moest verwijderen, en dat dit een erg tijdrovende bezigheid was. Ik heb dan ook nooit kauwgom durven eten tijdens de geschiedenislessen, dat had meneer Theunissen toch bereikt. Helaas zat een voldoende er echter ook niet in...

Famke Weerts - docente groene vakken vmbo
havo 1974

- Als ik terugdenk aan de jaren 1968-1974, dan denk ik aan:
- juffrouw Smeijsters in de bieb
- meneer Gijzen met zijn kromme vingertje waarmee hij zijn baard glad streek
- natuurkunde van pater Koekoek
- hoe ik werd ingeschreven bij de Paters van de Heilige Geest bij pater Peltenburg
- gymdocent Eggels die zo hard kon schreeuwen
- Hubert Smeets die met zijn brommer onder de trein reed
- de boerderij van meneer Van Kilsdonk en dat hij zei dat verliefden elkaar vinden op de geur
- het mooie Frans van meneer Van Hulst
- de mooie verhalen van pater Coolen
- iedereen kende iedereen
- als ik dan nu hoor hoe muzikaal de school is geworden, dan vind ik dat erg leuk.

Bart Maes - directeur van Schreurs Commercial Artwork B.V.
mavo 1984

- Als ik denk aan de Philips, dan denk ik aan:
- mijn brugklasjaar waarin we een reisje naar Antwerpen maakten onder begeleiding van meneer Ras
- mevrouw Kinwel, de bibliothecaresse en moeder van een klasgenootje
- mevrouw Pil, docente tekenen, en niet zoveel ouder dan ik
- meneer Geuyen die altijd toi-toi-toi onder zijn proefwerken schreef (ik was niet zo’n ster in Duits en schreef oei-oei-oei. Ik mocht me daarna melden bij de conrector)
- door juffrouw Wies Peeters, de decaan en lerares Duits, werd het toch nog een acht op mijn examens
- het Boerenbal. Ik was uiteraard te laat op dinsdag, dus naar conrector Toon van den Akker, die dan bromde ‘loùptj mèr doeër nao boeëve...’
- het langlaufen in de Ardennen, schoolfeesten, de laatste schooldag,
- je eerste echte vriendinnetje
- vrienden en vriendschappen voor het leven.

Als je dan na zoveel jaren terugkomt op de Philips, en als vormgever ook nog het jubileumboek mag maken, komen al die goede herinneringen naar boven. Ik had het niet willen missen!

Miriam Gruijthuijsen-de Fever - vestigingsmanager Hogeschool HBO Nederland
mavo 1975

De docenten die mij het meest zijn bijgebleven: docent Nederlands Teun Ras, de jongste en populairste docent, vooral geliefd bij de meisjes. Bertha Verboeket, streng, maar rechtvaardig. Harry Sweron: aangezien hij mijn Franse uitspraak goed vond, was ik de pineut bij het voorlezen. Mieke Donker-de Wit: ik was niet anders gewend dan handwerken op de lagere school, en op de brugklas begon het met solderen en figuurzagen, met tientallen kapotte figuurzaagjes tot gevolg.

Het Philips van Horne logo vanaf 1999

De metamorfose

Het huidige logo van de Philips van Horne SG symboliseert de begeleiding en ontwikkeling van de leerling, met veel aandacht voor zijn individualiteit en persoonlijkheid. Het vergaren en verwerken van kennis en de groei naar volwassenheid worden gesymboliseerd door het fragiele rupsje dat zich langzaam maar zeker ontwikkelt tot een zelfstandige vlinder die uitvliegt naar een vervolgstudie of een plaats in de maatschappij.

Sander Mans
vwo 2008

Pas enkele weken geleden kwam ik tot de ontdekking dat er in het logo van de Philips van Horne een rups verwerkt zit en dat deze zich als het ware ontpopt tot een vlinder. Over deze gedachtengang achter het logo heb ik nooit nagedacht in de afgelopen zes jaar van mijn middelbare schooltijd... nu dus wel.

Practicum havo 4
1984/1985

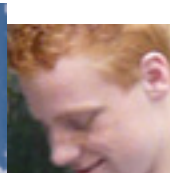
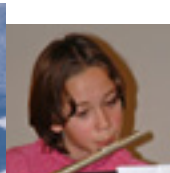
Giovanni Janssen - directeur
havo 1983

Nadat ik door veel spijbelen havo 4 moest overdoen en even later werd geschorst, en we ook nog eens verhuisden naar Weert, kwam ik terecht op de Philips van Horne. Ik wilde nog een kans om mijn havo-diploma te halen. De conrector zei: “Kerel, wij hoeven elkaar niets wijs te maken, je krijgt je kans maar onder de volgende voorwaarden: als je een keer spijbelt of 1 onvoldoende haalt, word je van school verwijderd.” Onder deze voorwaarden mocht ik op havo 4 starten. Tevens bewoog de conrector mij om twee nieuwe vakken te kiezen, te weten biologie en Duits. Ook voor deze vakken gold dat ik er geen onvoldoende voor mocht halen en twee jaar later had ik dan toch mijn havo-diploma op zak. Ik ben de naam van de conrector vergeten, maar zie hem nog heel helder voor me. Deze man wist hoe hij met jongens zoals ik moest omgaan. Zonder hem was het mogelijk wel anders gelopen.....

Willy-Anne Kanters - werkzaam op secretariaat vakgroep Verpleging en Verzorging, AZM
vwo 1976

In de brugklas was het vooral gezellig, een grote mix van cultuur en feesten. Ik was afkomstig van een keurige meisjesschool en zat voor het eerst met jongens in de klas. De klassenavonden waren erg geslaagd. Wat me opviel waren de vele trouwerijen van onze klassenleraren. Meneer Deelen trouwde met zijn Roos en trakteerde op een feestje op school. In de tweede ging onze klassenleraar meneer Masschelein trouwen met mevrouw Schittecatte, dit keer was het feestje in het Poorthuisje op de Biest, geweldig. Daarna trouwde Jan Leenders met Yvonne Siroo. Het leek wel of onze klas uitnodigde om in het huwelijksbootje te stappen.

Dan de theorie van meneer Van Kilsdonk die ons biologie gaf. Hij deelde onze klas in tweeën, namelijk de flessenkinderen en de borstkinderen. Onze klas zat vol met flessenkinderen, onrustig en druk. Verder was hij niet gecharmeerd van make-up. Sommige meisjes moesten de make-up in het toilet afboenen. Hij controleerde de handen op nagelbijters (ook een slecht soort mens) en hij fulmineerde tegen de overbevolking. Meneer Leemans had een theorie over hoe je ook als gewone leerling iets zinnigs kon bijdragen aan het sneller beëindigen van de Vietnamoorlog! Hij hield ons het laatste uur gegijzeld tot wij met een oplossing kwamen. Om vier uur kwamen dingen als het bakken van een appeltaart, die verkopen en de opbrengst schenken aan de Noord-Vietnamezen en je mocht naar huis. Ook erg leuk was het bijhouden van de maandstonden van de dames door meneer Teeuwen. Hij baalde zo van de constante ongesteldheid van de dames dat hij er maar een item van had gemaakt in zijn agenda. Een keer per maand op de bank was oké, maar twee keer kon echt niet.... Bij economie van meneer Cordewener was het afzien geblazen, vooral voor de meisjes op de eerste bank. Hij pafte er lustig op los met zijn dikke sigaar. Verder maakte hij er een sport van om de slechtste leerlingen de sommen te laten uitleggen, wat uiteraard nooit lukte. Soms werd ik 's nachts badend in het zweet wakker, denkend aan de economieles van de volgende ochtend.

Mat Keijers - manager
vwo 1976

Wij kregen vaak les van de docenten van het eerste uur in de ‘vakken’: zandhappen in de Tungelroyse wallen, blind schaken onder de biologielees en tapzingen tijdens de uitwisselingen met Dülken en Lommel. Mooie momenten uit de studietijd!

Willem Schrijvers - directeur Weert TV
havo 1979

Als iemand indruk op mij heeft gemaakt is het wel meneer Bruggeman. Een fantastische docent die ons met veel humor door de biologielessen leidde. Dat vak kon hij erg goed vertalen naar de interesses van de gemiddelde puber. Ik herinner mij een les die ging over kunstmatige inseminatie bij koeien. Hij vertelde, op zijn onnavolgbaar beeldende manier, hoe bij een stier het zaad werd afgenomen op zo'n K.I.-station. Hilarisch! Ik wilde de bink uithangen en probeerde hem voor het blok te zetten door te vragen wat de zaadopbrengst van een stier was per ejaculatie. Zonder een spier te vertrekken zei hij: “Ken je die emmertjes Remia fritessaus? Nou, zoiets ongeveer”.

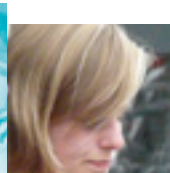
Franka Geurts - vakdocent Media aan het ROC Gooi en Vechtstreek
havo 1983

Meneer Van den Akker had een warme persoonlijkheid en met gevoel voor humor wist hij je altijd weer gerust te stellen. Hij gaf je nooit het gevoel dat hij boven je stond en juist daarom voelde ik zoveel respect. Meneer Van Os, een man die zoveel meer was dan ‘alleen’ maar een docent. Wat heb ik veel van hem geleerd. En dan nog meneer Van de Wouw, de poëet: slim en met hart. Meneer Leenders, de eerste voor mij die op een gezonde manier zijn politieke kleur doorvoerde in de lessen. En dan die ene, altijd bescheiden, soms een beetje verlegen (en bij mij soms ook een beetje wanhopige, want noten lezen kon ik echt niet): Frans van der Heijden. Wat heeft deze man een hoop leerlingen verlichting gegeven binnen het raamloze lokaal waarin hij zat!

Chrétien Breukers - dichter, redacteur en publicist
vwo 1983

Elke ochtend fietste ik van Leveroy naar Weert. Vreemd genoeg mis ik die ochtendlijke fietstochten – waar ik toen een hekel aan dacht te hebben – nog wel eens. Tien kilometer heen, en tien terug. Het was goed voor je conditie en bood een uur per dag een meditatieve stilte. Op de één of andere manier vormden deze ochtendlijke sessies dé ideale voorbereiding voor een schooldag. Je zou bijna medelijden krijgen met de leerlingen die gewoon in Weert woonden.

In de brugklas hadden we muziekles van een man die naast leraar de tekstdichter en componist was van het schoollied. Daarvan staat alleen het eerste vers mij nog voor de geest: ‘Wij zijn de Flipjes, en de Filipientjes.’ Bij het zingen van deze regel brachten de jongens alles voor de komma en de meisjes alles erna. Volgens de leraar gaf dat een ‘aardig effect’. Het veroorzaakte een intense plaatsvervangende schaamte. Zelfs in die tijd, in 1977, was dat voor twaalfjarigen een genante regel om te zingen.

Een leraar die ik me nog goed kan herinneren is Jos van den Hout, onze inmiddels gestorven leraar Latijn. Altijd in dezelfde zwarte broek en dezelfde sweaterachtige blauwe trui. Hoornen bril. Warrige grijze krullen. Hij woonde in de Parkflat, waar de jongens uit de klas op bezoek mochten komen. Dat zorgde voor genoeglijke uurtjes met koffie, koekjes, bier. Soms wilde hij met ons worstelen, maar helaas voor hem zaten er in onze klas nogal wat jongens op judo. Ik denk wel eens terug aan zijn lessen. Hij deed de Trojaanse oorlog in zijn eentje na. Vooral het houten paard lag hem goed. Van een docent is het jammer dat ik er niet langer les van heb gehad, want ik had graag nog een paar jaar langer getuige willen zijn van de onnavolgbare wijze waarop hij ons allerhande natuurkundige proeven voordeed, die altijd mislukten. 'Ja,' zei hij dan ter afsluiting, 'het is en blijft natuurkunde, daar kun je van tevoren niks van zeggen.' Nooit brak er tumult uit in de klas. Niet omdat hij er de wind onder had, maar omdat iedereen ademloos zat te kijken naar zijn tot mislukken gedoemde opvoeringen. 'Pater Koolen, toestel 9. Pater Koolen, toestel 9.' Deze oproep stelde mij voor meerdere raadsels. Allereerst: wat zou er zo geheimzinnig zijn dat Pater Koolen tijdens lesuren naar een bepaald toestel werd geroepen? Ten tweede: waar bevond zich dat altijd terugkerende toestel 9? Stond er, ergens in de buurt van de lerarenkamer, een speciaal toestel voor de Pater?

"Tapzingen tijdens de uitwisselingen"

Antoine Keepers - architect
vwo 1984

De omschakeling van een wijksschool met kinderen uit de buurt naar een mega-school en een klas met import van gezellige Brabanders en wat stille, mooie meisjes uit de omliggende kerkdorpen leverde weinig problemen op. De groepjes van verschillend pluimage groeiden naar elkaar toe en uiteindelijk ontstond er één hechte groep. Mijn resultaten ontwikkelden zich ook ieder jaar van 'blijft zitten' naar 'besprekingsgeval' naar 'gaat over'. De docenten waren van grote verscheidenheid. Van stoffige ordehandhavers tot vlotte showbinken die hun vak enthousiast wisten te brengen. Teun Ras herinner ik me als iemand die je het gevoel gaf dat je de Blauwbilgorgel tijdens de les zelf bedacht en geschreven had, terwijl Buddingh' nog niet eens in zijn graf lag. De beoordelingen van de leerlingen schoten dan ook omhoog. Stoer was de fietstocht door de sneeuwstorm naar het idyllische huisje van docent Engels en klassendocent Frits de Waal, ergens in Altweerterheide. Voor het mondeling

schoolonderzoek werden de leerlingen naar zijn huis gedirigeerd omdat hij ziek te bed lag. Verkleumd tot op het bot werden we onthaald met thee en cake. Tijd om ons druk te maken over het mondeling hadden we niet en voor we het wisten zaten we weer op het zadel. Van de zeven schooljaren zat ik er zes bij aardrijkskundedocent Van Krieken. Dat schept toch een band, zeker wanneer je elkaar dan weer bij de vwo 6-reünie in september 2004 treft. Mijn belangrijkste hobby – tekenen – is uiteindelijk mijn werk geworden: ik ben architect. Bij de heer Wouters leerden we in de brugklas ruimtelijk tekenen, iets waar ik als student bouwkunde mijn voordeel mee deed.

Ruud Verheggen - priester
havo 1985

Ondanks de minder leuke momenten op school, die vooral samenhangen met mijn keuze om priester te worden, waren er ook mooie momenten. Ik denk dan aan het samen kaarten met een groep jongens, potjes 31-en in iedere pauze, op onze vaste plaats bij de zitkuil. Dan denk ik ook aan handvaardigheid met meneer Crommentuyn, aan biologie en scheikunde. Dan denk ik aan geschiedenis, de Belgische leraar van de brugklas die het geweldig kon brengen. Maar ik denk ook aan pater Strik. Natuurlijk kun je nog veel verder gaan met herinneringen. Herinneringen aan De Echo, de filmweken, klassenfuiven. Herinneringen ook aan de schoolmusical Boem uit die tijd. De computerclub, die toen net begon. De boeken die je allemaal moest lezen in andere talen. De werkweek in Bergen op Zoon, wat een regelrechte ramp was. Herinneringen komen ook terug aan gymnastieklessen: binnen was het leuk, buiten vervelend. Of de herinneringen aan de speciale gymlessen in het laatste jaar; het squashen en het paardrijden.

Ingrid Roelands - pensioenspecialist
havo 1987 - vwo 1989

Gym... buiten op St. Louis. De meiden moesten zich altijd omkleden in de ijskoude hokjes helemaal aan de andere kant van het veld. Discriminatie vonden wij dat; de jongens mochten namelijk altijd dichtbij. Buiten gym was niet mijn ding en daarom heb ik niet zo'n warme herinneringen aan deze lessen. In de hogere klassen van de havo en vwo sportten we op andere plekken: toen heb ik nog tennis, fitness en squash gedaan. Heel leuk om met nieuwe sporten kennis te maken op een niet-schoolse manier.

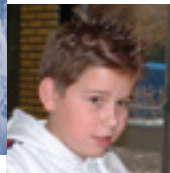
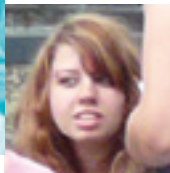

De cast van de musical Biezoes uit 1990

Maud Schreurs - journaliste

vwo 1990

‘Maud Schreurs, heb jij een tante die Marianne heet? Ik heb nog een tijdje ver-
kering met haar gehad’. Dat kreeg ik te horen op mijn allereerste dag op de Philips van
Horne. De woorden waren van Jan Leenders. Vanaf minuut één sloot ik een pact met
hem, al had hij de jaren erna met mij nog een hoop te verduren. Nu we het daar toch
over hebben: zijn aardrijkskundecollega Kees van Krieken (leve zijn humor!) zei wel
eens: “Meisje Schreurs, wat moet er nou toch van je worden?”
Ook herinner ik me het eeuwige geduld van tekengoeroe Harry Balk en Coen Jansen
van geschiedenis: vaderfiguren...
Chillen was het met Guus Teeuwen die voor de gymles rustig nog een paar peuken
rookte...alles op zijn tijd. Bij hem kon ik tenminste elke week lekker aan de kant
zitten, omdat ik dan ongesteld was. Hij trapte daar in, in tegenstelling tot mevrouw
Sweron.
Een bijzonder warm hart draag ik toe aan Michel Geuyen. Dat was mijn godfather in
die tijd. Na twee jaar kon ik zelfs schelden en tieren als een Pruis; allemaal geleerd in
zijn lessen.
Neerlandicus Teun Ras vond ik een type á la Gerard Reve: artistiek, dat vond ik wel
interessant. Hij begon in de eerste les al over Wolkers. Ik ging Teun vooral waarderen
toen ik met hem in de musical Biezoes speelde.
Tot slot iets over Jan Leemans. Die kon pas oreren. Door hem ben ik in 1990 geschie-
denis gaan studeren, in Amsterdam. Daar heb ik na mijn studie nog een tijdje les
gegeven, op een heus lyceum. Ik betrapte me er op dat ik sommige verhalen oplepelde
van Jan... alsof ik ze zelf had bedacht.

Sjeng Schalken - tennisser en manager van eigen kledinglijn SjengSports

havo 1992

Ik koos voor de Philips van Horne omdat het destijds vrij gebruikelijk was om
vanuit Neeritter naar de Philips van Horne te gaan. Ik was veel bezig met tennis en
had toen al de missie om zo snel mogelijk te slagen en verder te komen met mijn
tennis. Waar ik ook aan denk is die onhandige en veel te zware boekentas. Gelukkig
kwam de rugzak al snel in beeld. Driemaal per week trainde ik op een tennisschool
in Valkenswaard. De Philips van Horne werkte daar aan mee door mijn rooster af te
stemmen op dat van de tennisschool. Ik maakte mijn uurtjes op school en daarbuiten
was ik intensief met tennis bezig.
Wat ik van de gymles vond? Ooit heb ik van Guus Teeuwen een onvoldoende gekregen
voor gym.... Iedereen kreeg een onvoldoende wegens gebrek aan inzet.
Verder herinner ik me een leuk schaaktoernooi, in de praktijk was ik de beste. Maar er
kwam ook theorie aan te pas.... Dus ging ik niet door naar de finale.

Erwin Pellemans - controller bij Rabobank Nederland

vwo 1997

Meneer Vossen die van leerlingen die niet opletten schoolspullen (en soms
hele boekentassen) uit het raam gooide. Mevrouw Beenen die altijd een onverwachte
overhoring gaf, maar iedereen wel één vrijstelling per jaar verleende voor het geval je
niet geleerd had. Ze stond tevens bekend om haar inzet voor de juiste uitspraak van
het Engelse woord.

David Maes - bouwvakker

vmbo 2003

De kwaliteit, daar was niets mis mee. Het kon me toen echter allemaal niet zo
veel interesseren. De docenten probeerden ons altijd te leren wat ze konden, ook al
kon ik vaak niet goed met hen opschieten.

Marian Corstjens - docente basisonderwijs

havo 2002

Mijn wiskunde was niet al te best, maar meneer Verrijth zorgde ervoor dat
ik toch met een 8 slaagde! Hij legde me iets voor de tweede, derde of zelfs voor een
tiende keer uit, wat ik enorm waardeerde. Dit geduld pas ik nu ook toe bij de kinderen
in mijn klas. Ik heb altijd onthouden hoe fijn het is als iemand de tijd neemt om je iets
uit te leggen, ook al moet dit voor een tiende keer...

Joan Kessels - vertaler/docent Engels

vwo 1984

Wat was het toch een bijzondere groep mensen, die docenten. Elk ervan had zijn
eigenaardigheden en kwaliteiten. Een aantal mensen heeft inmiddels afscheid
genomen maar zal me altijd blijven, zoals de wijze pater Strik en de praktische
tips van Clara Commandeur.

Handboogschutter Pieter Custers opent de nieuwe F-vleugel.

Pieter Custers - vervolgopleiding: elektrotechniek TU/e
vwo 2002

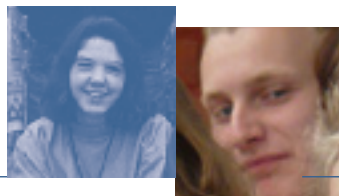
Wat ik me nog sterk herinner van de wiskundeles van meneer Smeets is de manier van uitwerken van een vraagstuk. Ook bij de meest evidente stappen/oplossingen was het toch nog gewenst om alles overzichtelijk op te schrijven. In eerste instantie leek het overbodig werk, maar ik ben er inmiddels achter dat dit bij complexe vraagstukken een must is. Nederlands van meneer Kolmans was altijd interessant. Niet zozeer de les, maar wel het contact met de docent: de discussies over politiek en actualiteiten waren onvergetelijk. Hij was altijd een voorstander van boeken lezen (i.p.v. de uittreksels lezen) en drukte me na de diploma-uitreiking op het hart: "Wel blijven lezen hè!" Ik lees nu, naast mijn schoolboeken, ook weer fictie. Hij zal er blij mee zijn...

Linda van der Sanden - vervolgopleiding: Algemeen Sociale Wetenschappen
vwo 2004

Docenten: soms streng, meestal hilarisch. Welke namen herinner ik me nog: Waals, Hasendonckx, de Bolle, Van Krieken, Vossen, Leenders: stuk voor stuk rasentertainers en goede docenten. Verder herinner ik me dat sommigen niet zo serieus werden genomen: propjes door de klas, iemand die weigerde om de les te verlaten omdat hij vond dat we allemaal recht hadden op onderwijs (toen werd vervolgens de rest van de klas weggestuurd en moest hij als enige de les blijven volgen), klassikaal spijbelen en dan éénsgezind volhouden dat we de weg kwijt waren geraakt na de seksles op het Kwadrant.... Maar ook docenten die ontzettend betrokken waren bij de leerlingen. Voor mij heeft meneer Van Dooren veel betekend, hij was er altijd. En hij was ook degene die belde om te vertellen dat ik was geslaagd, en er heel opgewekt aan toevoegde: "je hebt geen enkele onvoldoende, niet eens voor wiskunde."

Lisette de Vos - administratief medewerkster
vmbo 2003

De lessen waren bij iedere docent heel anders... De één nog chaotischer dan de ander...

Rianne ten Haken - vervolgopleiding HBO Toerisme, nu: internationaal topmodel
havo 2004

Ik heb maar één jaar lessen gevolgd op de Philips van Horne, maar één vak staat me nog goed bij. Dat waren de tekenlessen van mevrouw Pil in vwo 4. Ik geloof dat we maar met zes meiden waren, wat veel nietszeggend geklets betekende over nieuwe schoenen, jongens en de laatste roddels. En natuurlijk leerden we zo af en toe ook nog wat over de verschillende kunststijlen. Het was voor mij echt een zorgeloos relaxuurtje tussen de andere, natuurlijk heel erg saaie, lessen door.

Yvonne Zonnenberg - planningscoördinator Centraal Beheer
vwo 1975

In het najaar van 1969 hadden we als brugklas 1b het eerste uur les van onze klassenleraar meneer Leemans. Hij gaf erg enthousiast les over het Romeinse rijk en tekende dat op het schoolbord. Als je overhoord werd moest je dezelfde tekening feilloos kunnen namaken. De eerste die dat niet lukte moest het thuis 1x overdoen, de 2e 2x, enz. Toen ik aan de beurt was stond ik op de nominatie voor 8x. Gelukkig rende op het moment suprême een muis door het noodlokaal. De chaos was compleet, overal gillende meisjes en ik besloot ook flink van leer te trekken, ofschoon ik niet bang ben voor muizen. Gelukkig mocht ik gaan zitten. Een week later mocht ik weer voor de klas komen en helaas mislukte de tekening, 16x was mijn beloning, want de teller ging gewoon door volgens meneer Leemans.....

In het voorjaar van 1975, ik zat in mijn eindexamenjaar, had ik aardrijkskunde van meneer Gerris. De laatste uren vielen om de een of andere reden uit, net op de dag dat er bij een modezaak een modeshow werd gegeven, waar ik graag bij wilde zijn. Op die middag ben ik met een van pijn vertrokken gezicht naar meneer Gerris gegaan en vertelde dat ik zeer dringend naar de tandarts moest. Dus op naar de modeshow die erg tegenviel. De daaropvolgende vrijdag kwam meneer Gerris belangstellend vragen hoe het bij de tandarts was geweest. Wat ik daarop geantwoord heb weet ik niet meer, wel weet ik dat ik me diep schaamde en me schuldig voelde. Twintig jaar later kwam ik meneer Gerris weer tegen en stond ik op het punt om het op te biechten maar iets weerhield me. Hopelijk is het nu wel verjaard. Het is overigens de enige keer dat ik gespijbeld heb.

Les geven

Omgaan met leerlingen en je vakkennis overdragen: dat is de essentie van het lerarenberoep. Daar komt een hele hoop rompslomp bij aan papier, formulieren, vergaderingen en ouderavonden. Zorg om de leerling (vooral de zwakkere) en plezier samen met de leerling: daar gaat het echter om!

Toon van den Akker - *docent lo/conrector*
1962 - 1997

Tijdens het Boerenbal kwam er een groep leerlingen bij de sociëteit Amicitia binnen. Het werd een gezellig feest tot laat in de nacht. De volgende dag hadden die leerlingen het eerste en tweede uur gymles van mij. Op het einde van de avond had ik de leerlingen verteld dat ze mij veel te lang hadden opgehouden. Ik had bij het afscheid Frank Jacobs mijn fluit gegeven met de opdracht de volgende morgen de gymles te leiden. Toen ik ’s morgens in tenue de gymzaal betrad, stond de hele klas in een rechte lijn op de witte streep en ik mocht achteraan aansluiten met de opmerking van Frank: “Jongeman, je bent te laat!” Op het fluitsignaal van Frank liepen we meerdere rondjes, waarna we een pittig partijtje volleybal speelden. Pittig, omdat de leerlingen mijn motto kenden: “ ’s Avonds grote jongen, ’s morgens grote jongen.” Daarna douchen en we waren weer fit!

Clara Commandeur-Witkam - *docente Russisch*
1972 - 1998

De collega’s vonden de eenpersoonssectie Russisch wel grappig. “Wanneer vergader jij nou?” of nog leuker: “Wanneer vergaderen jullie nou?” werd mij vaak gevraagd. Soms was ik wel eens jaloers op de gezelligheid en onderlinge steun in sommige secties. Als er een stapel proefwerken voor een proefwerkweek geproduceerd moest worden, dan werd daar het werk verdeeld, terwijl ik alles zelf moest doen. Er waren echter ook secties waar het allemaal niet zo soepel liep, dan was ik in mijn eentje beter af. Over het algemeen vond ik de vrijheid om binnen de schoolorganisatie min of meer mijn eigen gang te gaan wel plezierig.

Clara Commandeur-Witkam - *docente Russisch*
1972- 1998

Alle docenten stonden op een rooster voor vervanging. De meeste leerlingen vonden dat niet fijn, ze wilden liever zelf wat aanrommelen. Door de jaren heen had ik een standaard vervangles ontwikkeld met wat verhalen over Rusland, en op het eind kwam CCCP ter sprake. Dat stond altijd op de shirtjes van Russische sporters en de betekenis ervan was de officiële naam van de Sovjet Unie. In cyrillische letters kwam de naam voluit op het bord, en daarna begon het oefenen van de uitspraak. Wat een succesbeleving als aan het eind van de les iedereen “Sajoez Savjetskich Satsialistitsjeskich Respoeblik” kon meebullen! Jaren later word ik nog altijd op straat aangesproken door (voor mij) wildvreemde mensen die zich die ene vervangles nog herinneren. In het vliegtuig terug uit Rusland zat ik naast een oud-leerling, inmiddels student aan een technische opleiding. Hij vertelde mij wat hij bij Russisch het allermooiste had gevonden: de literatuurlessen. Daar zat ik dan te glimmen, 8 kilometer boven Polen of Wit-Rusland. Ook een docent heeft wel eens succesbeleving nodig...

Clara Commandeur-Witkam - *docente Russisch*
1972 - 1998

Na mijn studie begon ik als jong docentje in Weert. Niet wetend wat ik kon verwachten had ik me er op voorbereid dat ik elke les met vervelend puberaal gedrag te maken zou krijgen, maar dat viel geweldig mee. De leerlingen bleken heel aardig en coöperatief te zijn. Natuurlijk botste het ook wel eens, maar ook dan bleef er altijd wel een sprankje wederzijds respect bewaard. Voor mij persoonlijk was de omgang met de leerlingen, en de mogelijkheid mijn kennis en vaardigheden met hen te delen, een primaire motivatiebron. De leerlingen hebben het vak ook een gezicht gegeven. Dat bleek bijvoorbeeld toen in 1998 opheffing dreigde. In de medezeggenschapsraad hield een leerling een hartstochtelijk pleidooi voor het Russisch, in vorm en inhoud beter dan ik het zelf ooit had gekund. Het lokaal C111 bestaat nu niet meer; de ruimte maakt inmiddels deel uit van de vernieuwde mediatheek. Veel leerlingen hebben er peentjes zitten zweten op de ingewikkelde sisklanken van het Russisch... De traditionele bingo in de laatste les voor de vakantie verdient ook een vermelding. Met rode hoofden van opwindning zaten de leerlingen cijfers af te strepen om een prijsje te winnen.

Gerard Schreurs - *docent lichamelijke opvoeding*
1973 - 2008

De gang van zaken aan het begin van de gymles is ongeveer als volgt: De leerlingen kleden zich om en wie klaar is mag een bal pakken. Zodra iedereen binnen is worden de ballen opgeruimd en begint de les. Zo ging het echter niet toen Hans Teeuwen in de vierde zat. Ik liet de jongens in de kleedkamer, maar het duurde een eeuwigheid voordat iemand de zaal inkwam. Toen ik na enige tijd maar eens ging kijken, zaten ze allemaal, omgekleed en wel, met volle aandacht te luisteren naar Hans die over van alles en nog wat ouwehoerde. Hij was erg goed in het imiteren van docenten. “En daar verdien ik nu mijn geld mee”, was zijn reactie toen ik hem dit onlangs vertelde.

Toon van den Akker - *docent lo/conrector*
1962 - 1997

Na mijn afscheid als conrector van de havo-bovenbouw ben ik nog een tijd lang conrector Algemene Zaken geweest. Dat was niet de mooiste tijd in mijn schoolloopbaan, daar ik het contact met de leerlingen miste. De conrectoren hadden afwisselend de dienst om de roosters aan te passen. Wij gebruikten daarvoor vervangingsbriefjes die wij ’s morgens voor het eerste uur aan de betreffende docenten uit het vervangingsrooster overhandigden. Op een bepaalde dag waren alle briefjes op en ik gebruikte toen maar prentjes die ik van Pater Strik had gekregen.

Klas V4c op de bruiloft van Jan Leenders en Yvonne Siroo in 1973

Sectie Frans uit 1987

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Klassenleraar van V3C. Best wel spannend: die eerste ouderavond, ouders die dialect spraken, en ook een zekere meneer Bronzwaer, inspecteur van het lager onderwijs. Wat maakte hij met zijn verschijning een indruk op mij als piepjonge docent. Een echte autoriteit. Ik heb nooit last gehad van een minderwaardigheidscomplex, maar toen wel lichtelijk. Fijntjes liet hij tijdens het gesprek blijken dat ik maar net begonnen was...

Bij aanvang van het schooljaar begon je met regeltjes voor de aardrijkskundeles: schaar, lijn, kleurtjes, schrift. Een leerling nam lijn superletterlijk. Hij kwam met een kolossale flacon hobbylijm naar school die onderweg was opengesprongen. Alle boeken en schriften onbruikbaar, zo zielig. De tranen in zijn ogen. Dankzij de bemoeienis van een connecter dekte de verzekering de schade.

V3c werd V4c; de hele klas kwam op mijn bruiloft. Ik heb ze mogen begeleiden tot en met V6. Een typische zeventiger jaren klas. Erg maatschappelijk betrokken. Schitterende werkweek met hen meegemaakt in de vijfde klas. Onderwerp: De Derde Wereld. Serieuze discussies en gesprekken gevoerd, vaak tot diep in de nacht. Sjekkie en rockmuziek. Weinig slaap, maar toch weer op tijd aan het ontbijt.

Marcel van den Munckhof - docent Frans
1984 - heden

Als ik mijn agenda's van de afgelopen 25 jaar doorblader, wordt mijn gevoel onderstreept dat ik altijd met veel plezier op de Philips van Horne heb gewerkt en dit nog steeds doe. Natuurlijk heb ik ook talloze herinneringen, bijvoorbeeld aan de blinde leerling Stephan Nijs. In het begin kwam hij op de tandem, vergezeld door de twee school-

kameraadjes Johan Keersmaekers en Roel Kwantes. In het schooljaar 1990-1991 was ik hun mentor en nog denk ik met bewondering terug aan die twee begeleiders van Stephan en hoe ze hem dag in dag uit afhaalden en thuisbrachten. Later kreeg Stephan een hond met de naam Joël. Zelfs naar Parijs en Luik ging het dier mee en het was geweldig. Ik herinner me nog hoe we in februari 1995 in Luik waren om een toneelstuk te gaan zien dat in de klas was voorbereid. Opeens maakte de acteur een bruuske beweging en de anders zo rustige hond begon te blaffen. Spektakel alom! Ook goede herinneringen heb ik aan Luik zelf, waar we elke keer na de voorstelling gingen eten bij Mamé Vi Cou waar de Italiaanse eigenaar voor vertier zorgde door een orkestje te charteren of een goochelaar. Jean Counet, die in 1997 in mijn groep vwo 5 zat, hield toen al niet op met filmen en het is dan ook zijn vak geworden! Ook over de Parijsreizen zijn verhalen genoeg te schrijven, bijvoorbeeld over de reis van maart 2000, toen sommige leerlingen teveel alcohol tot zich namen. Onder het motto "s avonds grote jongen, 's morgens grote jongen" sleepte ook Samir zich mee. Ik zie hem nog, lijkleek, zittend in Opéra Bastille waar we een rondleiding kregen. Maar hij hield zich goed! Het gevoel dat leerlingen minder tijd besteden aan school is halverwege jaren '90 begonnen. Ik herinner me nog uit jaargang 1996-1997 Mutlu Gundogan. Een uitstekende leerling die maar liefst drie bijbanen had (ik meen dat hij in een supermarkt werkte, tapijten verkocht en dat hij soms met de ijskar rondging). Hij moest nog enkele vocabulairetoetsjes inhalen en dat kon vanaf half drie. Veel tijd had hij niet, zo kondigde hij me aan want om drie uur moest hij als tapijtverkoper aan de slag. Mutlu slaagde overigens probleemloos voor zijn vwo-diploma...

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

De leerling van toen en nu. Is er veel veranderd? Goede vraag. Hoe was ik zelf als leerling? Rustig, onopvallend, maakte netjes mijn huiswerk. Als ik dat niet had zorgde ik ervoor dat ik het had overgeschreven van een klasgenoot. En nu, hoe zijn de leerlingen nu? Mondiger voor mijn gevoel, ze worden losser gelaten, ze durven meer uit te proberen. Of het huiswerk altijd wordt gemaakt...tja. Ik denk wel dat het anders is dan toen ik leerling was.

Aansluiting op het vervolgonderwijs

De eerste leerlingen die met een diploma de school verlieten werden al na een jaar door het decanaat uitgenodigd om de eindexamenklassen te komen vertellen over hun eerste jaar op het mbo, het hbo en de Hogeschool. De jaren daarop gingen de leerlingen uit de bovenbouw naar het Van der Put College in Eindhoven, om daar door directies, docenten en studenten van het vervolgonderwijs geïnformeerd te worden over tig studierichtingen en over wat nodig is om er te slagen. Toen deze bijeenkomsten erg massaal werden kozen de decanen ervoor de belangstelling van de leerlingen te inventariseren en op school een avond te organiseren met voorlichters van de favoriete opleidingen. In 1993 heeft het decanaat 6000 enquêteformulieren bij de uitnodigingen voor de reünie ingesloten met o.a. vragen over de aansluitingsproblematiek, het verloop van de studie en het werk.

Diana Keulen-van der Linden - goudsmid
havo

In de brugklas moest je al gaan nadenken over je vervolgopleiding. Ik vond het moeilijk. Mijn favoriete vakken waren handvaardigheid, techniek en tekenen. Helaas kon ik handvaardigheid en techniek niet als examenvak kiezen, omdat te weinig leerlingen daar interesse voor hadden. Toen koos ik maar voor een pakket met natuur- en scheikunde. Ik wilde later iets met mijn handen gaan doen, maar wat? Mijn vader vroeg me op een dag: ‘Is goudsmid niks voor jou?’ O ja, dat leek me wel wat! Zelf sieraden maken. Ik ben toen naar een goudsmid in Weert gegaan om te vragen welke opleiding hij had gedaan. Zo kwam ik bij de Vakschool voor Edelsmeden in Schoonhoven terecht. Na het bezoeken van de open dag was ik verkocht en wilde niet anders meer. Omdat ik geen havo-diploma nodig had en al met een overgangsbewijs van havo 3 naar havo 4 op de Vakschool terecht kon, heb ik de havo ook niet afgemaakt. Zo ging ik al op 16-jarige leeftijd op kamers wonen in Schoonhoven om daar het vak te leren. In 2002 opende ik een eigen atelier op de Biest waar ik nog steeds met heel veel plezier werk!

Jean Counet - film- en televisieregisseur
vwo 1998

Al vanaf mijn achtste wist ik dat ik later filmmaker wou worden. Tijdens de zes jaar dat ik op de Philips van Horne zat, heb ik een concrete brug gebouwd tussen mijn droomwens en de toekomst die ik later zou hebben. Als echte nieuwsreporter filmde ik de gebeurtenissen op school. Van Horne Pop, de activiteitendagen, de excursies, maar ook de normale lessen werden allemaal op band opgenomen. Docenten werkten bereidwillig mee. De filmpjes vielen op bij meneer Savelkoul (tot dan de hofleverancier van films), mevrouw Schittecatte en mevrouw Lippits, en zo gebeurde het dat ik zelfs vrij kreeg als ik bepaalde evenementen aan het filmen was. Met medewerking van hoofdconciërge Wiel Lemmens kon ik geregeld mijn filmpjes in de aula laten zien. En zo leerde ik stap voor stap films maken, en in te schatten hoe het publiek erop reageerde. Het leerde me ook om met kritiek om te gaan, want niet iedereen vond het even leuk om gefilmd te worden. Ik probeerde van alles uit met de camera: reportages, interviews, riooljournalistiek, soaps en zelfs een ‘Philips-versie’ van Beverly Hills 90210. En soms vielen de producties zelfs in de prijzen op filmfestivals of regionale zenders zoals TV8. De ervaring die ik met het filmen tijdens de Philips van Horne tijd heb opgedaan, heeft me geholpen tijdens de filmopleiding, en zelfs nog bij het werk dat ik nu regelmatig maak voor de VPRO en RTL.

Laatste schooldag 1983

Herinneringen aan...

de verwerking van het onderwijs

Leerlingbegeleiding

Tot de negentiger jaren was de leerlingbegeleiding een zaak van de klassendocenten; de zorg voor hun pupillen was hun pakkie-an en alleen in 'noodgevallen' schoten beroepspedagogen te hulp, ze hielden ouderavonden en hadden vaak ook nog tussendoor contact met de ouders.

Die begeleiding geschiedde zonder vastgelegde procedures.

Annemie van Roij - docente

vwo 1975

Ik heb goede herinneringen aan meneer Van de Wouw, die me heeft geholpen bij mijn schoolkeuze. Hij is zelfs met mij naar Dongen gereden om de Pedagogische Academie te bezoeken, waar ik dan ook mijn opleiding heb genoten. Ik ben nog vaak bij hem op bezoek geweest. Eigenlijk heb ik een geweldige schooltijd gehad, zowel op de Philips van Horne als op mijn vervolgopleiding. Ik studeer zelfs nu nog erg graag en neem regelmatig nog een extra studie ter hand naast mijn baan in het onderwijs. Ook aan Pater Strik heb ik goede herinneringen; vooral aan de buitengewoon interessante reis naar Rome.

John Doensen - productiemedewerker

mavo 1985

Ik zou de havo op mijn sokken aan moeten kunnen, maar ik heb toch gekozen voor de mavo. Mavo 2: op het einde flink bijgetrokken (en gehaald) omdat een oom en tante me een reis naar Engeland hadden beloofd als ik over zou gaan. Mavo 3: ik heb mijn lesje toch niet geleerd en ben blijven zitten op 0,6 punt. Ik zie Klaus Tavenier nog het slechte nieuws komen brengen in zijn groene 2CV. Gelukkig ging het de tweede keer op mavo 3 wel goed. Mavo 4: Eindexamen gedaan op D-niveau en met mooie punten geslaagd, waardoor ik later goed terecht ben gekomen. Tip: open je ogen en doe je plicht: je wordt er zeker niet slechter van!

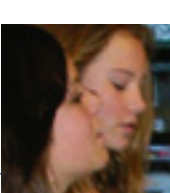
Mikel Adriaansen - operationeel leidinggevende bij een welzijnsorganisatie

havo 1989

Een leraar die tevens je collega is: het kon op de Philips van Horne. Jan Leenders begeleidde me via deze school op de eerste stappen van journalistieke werkzaamheden bij de lokale omroep in Weert (destijds SLOW). Dat deed hij niet alleen bij mij; de Philips van Horne werd mede door zijn aansporingen en adviezen een kweekvijver van journalistiek talent. In een paar jaar tijd studeerden Maaïke Trimbach, Alexandra van Geleuken, Mark Jongeneelen, Eric Hesen en ik af aan de academie voor journalistiek in Tilburg.

Hoe verging het Stephan Nijs en Joël ná De Philips?

In Nijmegen sluit hij na vier jaar in april 2001 zijn studie rechten af. Blindengeleidehond Joël mag inmiddels niet meer werken en wordt vervangen door Pammy. Voor Joël wordt een goed pleeggezin gezocht en gevonden. Het afscheid is zwaar... Van september 2001 tot april 2003 is Stephan werkzaam als gerechtssecretaris bij de rechtbank in Roermond. Hij start ook met de RAIO-opleiding, de opleiding tot rechter. Wegens gebrek aan medewerking waardoor praktische zaken (zoals b.v. het op tijd krijgen van de stukken) niet lukken, moet hij deze opleiding in december 2004 noodgedwongen afbreken. Van januari 2004 tot juli 2007 werkt hij als jurist handhaving bij het Waterschap van Friesland. Pammy is inmiddels huishond. Froukje heeft haar werk overgenomen. Vanaf juli 2007 werkt Stephan als advocaat stagiair bij Nysingh Advocaten en Notarissen. Daarnaast volgt hij de driejarige opleiding tot advocaat, waarvan hij in april 2008 het basisgedeelte heeft afgesloten. Inmiddels is hij de trotse vader van zoon Tim!

Vera Loos-Vanderfeesten - tandartsassistente havo 1996

Meneer Hesen herinner ik me nog goed! Als er iemand was die altijd voor je klaarstond dan was hij het wel. Wat heeft hij veel klaagzangen (vooral over docenten) moeten aanhoren. Maar ook voor persoonlijke strubbelingen en studiekeuzes kon je bij hem terecht.

Suzanne Wolter - sectorassistent onderbouw Philips van Horne havo 1997

Toen ik nog maar net in de brugklas zat bleek dat ik scoliose heb (een verkromming van de wervelkolom) en ik de daarop volgende vier jaren in een brace moest lopen. Gelukkig was de mode toen wijd en hooggesloten, waardoor het bijna niet opviel. Gerty Reynders, mijn mentor, stond erop dat ik een spreekbeurt hield over wat er met mij aan de hand was. Ik wilde dit echter helemaal niet, want waarom zou ik nadruk leggen op het feit dat ik ‘een handicap’ had? Uiteindelijk wist mevrouw Reynders mij toch over te halen en ik hield mijn spreekbeurt... met als gevolg dat iedereen naar hartenlust vragen kon stellen, daarna precies wist wat er met mij aan de hand was en ik tijdens mijn gehele schoolloopbaan op de Philips van Horne nooit ben gepest. Ik ben Gerty nog altijd dankbaar voor haar stimulans om open te zijn!

David Maes - bouwvakker vmbo 2003

Ik werd vaak aangesproken op mijn gedrag, maar uiteindelijk is alles wel goed gekomen. Ik werk nu en ik denk dat de leerlingbegeleiding voor mij niet eens zo belangrijk is geweest.

Mària van der Zanden-Marée - begeleidster van blinde leerling Stephan Nijs docente Duits van 1972 tot heden

Na een cursus van drie weken, waarin bekeken wordt of het klikt tussen baas en hond, was het in oktober 1994 zover: Stephan Nijs zou met zijn blindengeleidehond Joël iedere dag te voet naar school komen. Dat was uniek in Nederland, want er was nog nooit een blindengeleidehond gegeven aan een middelbare scholier. Dat betekende dat ik niemand om praktische raad kon vragen en dat we alles zelf moesten uitzoeken.

Ook op school zelf moest er het nodige gedaan worden, zoals bijvoorbeeld het aanleggen van:

- Een hondentoilet op het schoolterrein.
- En iedere ochtend vulde ik een drinkbak, zodat Joël meteen kon drinken als hij zijn wandeling naar school erop had zitten.

Stephan wist de weg op school en kon Joël dus commando's geven, zoals: “zoek trap”, “zoek deur” enz. Stephan nam de tijd om de klas de gelegenheid te geven de hond te leren kennen. Joël moest leren rustig te gaan liggen. Dat duurde een aantal dagen, maar toen wist hij dat hij niet meer behoefde te schrikken van de bel en dat hij gedurende de les rustig kon slapen. Die eerste les lukte dat natuurlijk niet.

Toen ik na alle vragen over de hond tóch maar met de les begon, merkte ik, toen ik iets op het bord schreef, dat er achter mijn rug gegrinnikt werd. Het was ook heel komisch. Joël was opgestaan, achter mij aangeslopen en stond hevig kwispelend met zijn neus nèt onder de zoom van mijn rok. Soms was Joël tijdens de les zó ontspannen dat hij heerlijk lag te snurken en als hij een dag eerder iets lekkers had gegeten, rommelde het in zijn buik en konden we allemaal ‘genieten’ van ‘lekkere luchtjes’.

Tijdens het eindexamen in 1996 had Stephan een lokaal apart om op die manier met extra tijd rustig te kunnen werken, zonder te worden afgeleid door andere kandidaten. We waren steeds met twee collega's voor toezicht. Joël hield zich krانig gedurende die voor hem oh zo saai uren. En ik werd tijdens het toezicht bij al zijn examens op gezette tijden door een andere collega afgelost, zodat ik Joël kon uitlaten. Hij hoefde dan natuurlijk geen beugel om, maar kon gewoon aan de riem, of los op het grote grasveld om achter zijn speeltjes aan te rennen en even lekker te drollen. En toen kwam de uitslag: Stephan was met mooie cijfers geslaagd!!! Het doel was bereikt: Stephan had zijn vwo-diploma en had de jaren op vwo 5 en 6 kunnen gebruiken om zich samen met zijn hond voor te bereiden op zijn studie rechten in Nijmegen, want hij wilde gewoon op kamers en zoveel mogelijk zelfstandig functioneren.

v.l.n.r. Mevr. Van der Zanden, Stefan Nijs en Joël

De brugklas

Ging je vroeger naar de eerste klas van de middelbare school, vanaf 1968 ging je naar de brugklas. Daar kon je een jaar lang laten zien voor welke soort tweede klas je geschikt was. Geen wonder dat de school altijd veel energie gestoken heeft in leerlingbegeleiding. Voorlichting, open dag, introductiedagen, studiebegeleidingslessen en veel extra zorg door de klas-senleraar kenmerken dit eerste jaar op de ‘grote school’.

Ingrid Roelands - pensioenspecialist
vwo 1989

De brugklas: daar ging je dan. Met een nieuwe, naar nieuw ruikende, bruin lederen boekentas. Broodtrommel en thermosfles thee mee. Snelbinders waren soms niet voldoende; het gebeurde regelmatig dat de tas van je fiets viel! In mijn begintijd waren er nog geen kluisjes. Dus zeulde je die zware boekentas de hele dag mee. Alle boeken waren natuurlijk netjes gekaft: op z’n ouderwets, met van dat bruine pakpapier. Pas in latere jaren ging ik over op themapapier van popgroepen of andere leuke dingen. In de brugklas wist je niet dat dit ook een optie was (ik was de oudste in ons gezin en heb dat dus niet kunnen afkijken van oudere broers/zussen). Natuurlijk hadden we een 23-rings klappers waar veel in kon. Ik weet nog dat we bij de geschiedenisles alleen op de rechterkant van de blaadjes mochten schrijven. De linkerkanten werden dan gebruikt om correcties op te noteren. De gymtas moest ook mee op de fiets en als het regende, ook je regenkak. Een keer heb ik de hele stapel op een weegschaal gezet en het woog 13 kilo. En dat voor een meisje van 12 jaar, van nog geen 45 kilo!

Dayenne Bakker - vervolgoopleiding: docentenopleiding Nederlands
havo 2003

Elke dag weer... de fiets op... Naar school, om van een rups een vlinder te worden.

Adriana Esmeijer - directeur Prins Bernhard Cultuurfonds
vwo 1984

Ik denk graag terug aan 1978: mijn brugklasjaar. Getooid met een nieuwe fiets, achterop een zwaar lederen schooltas-met-gespen (van EastPack-rugzakken hadden we in die tijd nog nooit gehoord) en een gloednieuw knalgeel regenkak, legde ik elke dag de tien kilometer af die mij scheidden van mijn woonplaats Maarheeze en de Wertastraat. Het was een jaar met een ijskoude winter. Het was zo ijzig dat zelfs het openbaar vervoer stil lag. Kleumend baanden wij brugpiepers ons een weg langs de A2. Afgunstig keken wij naar onze klasgenootjes die in Weert zelf woonden... zij hadden nooit last van kou of regen. In onze ogen waren het Weerter watjes. Mijn eerste jaar... Franse les van mevrouw Van Hulst. De eerste pagina’s uit ‘On y va’. Engels van meneer Tavenier: Wat is het verschil tussen ‘I am playing the trombone’ and ‘I play the trombone’? Met hulp van live trombonespel werd het verschil aan-schouwelijk gemaakt. Geschiedenis van meneer Leemans: Waarom leren wij geschiedenis? Waarop ik schreef: ‘Wij leren NU geschiedenis, om voor LATER te weten wat er VROEGER gebeurde is’. Dit leverde mij tot mijn stomme verbazing extra punten op. Het was vooral veel wennen, dat eerste jaar: vrij met kermis, een carnavalsbal, de pauzes in de zitkuil. Vol spanning voeg ik me af of ik ooit mee zou mogen met Pater Strik naar Griekenland of met de werkgroep Archeologie naar België. Het was het jaar met nieuwe vrienden, met herinneringen voor het leven en kennis die je de rest van je leven met je meedraagt. De toekomst begon in 1978.

Ruud Verheggen - priester
havo 1985

Het begon allemaal in 1980: als jongen van elf op de fiets van Nederweert-Budschop naar Weert, iedere dag met een grote en zware boekentas. Als ik aan de brugklas terug denk, komen er een aantal gedachten bij me boven: het samen eten met de groep in de ongezellige grote aula, zoeken naar een plaats waar je kunt zitten. Maar ook denk ik aan de klassenleraar van het eerste jaar, meneer Balk, tekenleraar. Een prettige man, die er echt voor je was. Ook betekende het wennen aan steeds weer een ander vak met een andere docent en een ander lokaal. Als brugklasser altijd bang om de weg niet te vinden of te laat te komen, maar uiteindelijk raakte je aan dit alles gewend.

Nicole Smolenaers - redacteur
mavo 1984

Ik herinner me de jaren op de Philips van Horne vooral als een heel gezellige tijd; een tijd waarin we het noodzakelijke deden op het gebied van onderwijs, maar vooral leergierig waren naar onze sociaal-emotionele ontwikkeling. Meteen in de beginfase genoot ik er met volle teugen van, wanneer ik in de pauzes naar het bovenbouwplein kon glippen, om daar aan te sluiten bij mijn broer Raymond en zijn muzikale vrienden. Zogauw het weer het toeliet, zaten zij met een hele groep en een aantal akoestische gitaren op het grasveld muziek te maken. Heerlijk vond ik dat om dit als brugpieper mee te maken, hoewel ik betwijfel of mijn broer altijd blij was met de aanwezigheid van zijn kleine zusje. Mij gaf het op de een of andere manier een enorm vrijheidsgevoel.

Suzanne Wolter - sectorassistent onderbouw Philips van Horne
havo 1997

Die allereerste dag, hij staat me nog zeer helder voor de geest. Ik woonde dicht-
bij de school en mijn moeder liep met de hond mee tot bijna aan de ingang van school.
En zwaaien dat we deden toen ik met de fiets het schoolterrein op reed!

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

Augustus 1992... Maandagochtend, mijn nieuwe 'grote' fiets net uit de garage
gehaald, tas achterop en mijn vader die me uitzwaait. Ik ben op weg naar mijn eerste
schooldag op de grote school, de Philips van Horne SG!

De fietsenstalling: altijd weer een sport om een plek te vinden waar je je fiets kwijt kunt.

Jojanneke Gijbels - vervolgstudie: Sint Lucas, AKV
vmbo 2001

De dag voor de eerste lesdag in de brugklas viel ik uit een boom en brak mijn
pols; een goed excuus om die eerste introductie al niet mee te krijgen.

Rianne ten Haken - vervolgopleiding HBO Toerisme, nu: internationaal topmodel
havo 2004

Ik ging naar vwo 4 op de Philips van Horne en woonde in Soerendonk. Dus dat
betekende iedere dag 45 minuten fietsen vice versa: een hele sport als je dat niet ge-
wend bent! Gelukkig fietste ik vaak samen met mijn zusje. Als we geluk hadden zaten
we net voor de enorme groep leerlingen uit Soerendonk die ook naar Weert fietste,
want voordat je deze groep had ingehaald was je al bijna in Weert. Vaak fietsten m'n
zus en ik er net achter, en dan moest de afweging worden gemaakt tussen een snelle
inhaalactie of gewoon heel langzaam ver achter ze blijven fietsen. Wij waren toch nog
een beetje de vreemde eendjes in de bijt, dus we waren nog niet geïntegreerd in de
groep. Maar eigenlijk was het ook veel te gezellig, zo samen met m'n zusje!

Werkweken

Op het gymnasium en de MMS bestond de traditie dat de leerlingen
van de eindexamenklassen naar een locatie buiten school trokken voor een extra portie cultuur en
wat geestelijke bijvoeding, om zich voor te bereiden op het volle leven na hun middelbareschooltijd
en vooral om heel veel uren van elkaars nabijheid te genieten. Ook voor de leerlingen van de mulo's
werden in de vierde klas dagen vol extra vorming en ontspanning georganiseerd. Op de nieuwe
Philips van Horne werd die traditie voortgezet in de vorm van werkweken.

In de herinneringen aan de school spelen bij oud-leerlingen de werkweken een
voornaam rol. Hoewel ze sinds 1981 (mavo), 1985 (havo) en 1991 (vwo) niet meer
bestaan, zijn namen als Kapellerput, Sivos, Klinkenberg en de Woutershof nog sterk
blijven hangen in het geheugen van vele leerlingen. Sociale vaardigheden, voorberei-
ding op het volwassen leven, zicht op de buitenschoolse wereld en op de ontwikke-
lingslanden, eigen verantwoordelijkheid nemen: het waren goede doelstellingen, maar
bezuinigingen door de minister maakten er jammer genoeg een einde aan.

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Na Cadier en Keer heb ik samen met mijn goede collega Jan Poell talloze keren
programma's gedraaid met vwo 5 in Meersen, op vormingscentrum De Klinkenberg.
We voelden elkaar feilloos aan. Eén blik was vaak voldoende om te weten hoe te han-
delen in bepaalde situaties. De ruimte en vrijheid die we onze leerlingen gaven konden
ze makkelijk aan. En wij ook.
Zelden hebben we gepatrouilleerd 's nachts. Dankzij de door ons gecreëerde 'stille'
ruimte werd er tot diep in de nacht gepraat.
Ook in de Klinkenberg zware onderwerpen: kraakbeweging, studentenverzet, seksuele
hervorming en voorlichting en één keer elke ochtend yoga-sessies. Bij dag drie lag,
tijdens een ademhalingsoefening (vanwege de stilte) een derde van de leerlingen te
slapen.

Werkweek Sivos 1975

*Een leerlinge
mavo 1979*

Drie keer maakte ik een werkweek mee. Twee keer naar Kapellerput in Heeze en toen ik op de havo zat naar Beegden naar de jeugdherberg. De eerste keer naar Kapellerput was een prachtige werkweek. Goed weer en een leuke klas. Omdat onze klassendocente niet mee kon, mochten we zelf een leerkracht kiezen die meeging. We kozen voor Coen Janssen en hebben een erg gezellige werkweek gehad.

***Miriam Gruijthuijsen-de Fever** - vestigingsmanager Hogeschool HBO Nederland
mavo 1975*

We gingen op werkweek naar de Mokerheide en Jan Leenders was onze begeleider: hij was toen pas als docent begonnen bij de Philips van Horne. Het was een gezellige werkweek waarin veel gelachen werd en weinig geslapen, want we kregen vaak te horen dat we stil moesten zijn in de slaapzaal.

***Nelleke van Dam** - vervolgstudie: journalistiek
havo 1983*

Werkweek, een havo 4-jaar, geen idee welk, ik mocht er twee keer heen. Eén docent heeft geen zin om te slapen op de werkweeklocatie en gaat gewoon naar huis. Een ander trekt zich met oordopjes al heel vroeg terug. De derde docent...? Ook al zoek in de vroege avond. Dus zitten we uiteindelijk met een handvol leerlingen aan een bar zonder tap. De rest? Och, er zijn altijd avontuurlijke leerlingen. En die zitten dus gewoon op de kermis in Maastricht. In het reuzenrad wordt ook de vermiste docent samen met de kerverse juf van gymnastiek gesignaleerd. Tja, kon die de volgende ochtend toch moeilijk gaan klagen over het uitstapje...

***Ingrid Roelands** - pensioenspecialist
havo 1987 - vwo 1989*

Werkweek op havo 4, geweldig! Als ik nu het programma doorlees, kan ik me er lang niet meer alles van herinneren. De film Class of 1984 wel, die heeft indruk gemaakt. In die tijd kwam de serie V op tv, reptielachtige aliëns in mensenvermomming die de aarde kwamen veroveren. De slotaflevering van dat seizoen werd uitgezonden toen wij op kamp waren. Een van de jongens had een draagbare tv meegenomen, dus toen het dagprogramma was afgelopen stormde bijna iedereen naar de jongenskamer om te gaan kijken. Hoe de serie afliep, weet ik niet meer... Ik weet nog wel dat wij heel graag wilden dat Fer Knapen nu eindelijk eens klaar was met zijn verhaal. 't Is maar waar je als puber belang aan hecht, nietwaar?

Werkweken in Klinkenberg 1976

Laatste schooldag 1985

Laatste schooldag

De laatste lessen in een reeks van 4, 5 of 6 schooljaren dienen anders te verlopen dan de duizend eerdere. Veel schoolleidingen halen dus pas opgelucht adem als de vreemd uitgedoste meute het pand heeft verlaten om elders het feest voort te zetten. De laatste schooldag op de Philips van Horne is echter ook op school een feest. Met uniform gestylde leerlingen, een gezamenlijk ontbijt in de hal en ludieke happenings buiten en binnen, waarin afdelingsconrectoren en klassendocenten vaak een glansrol mogen spelen.

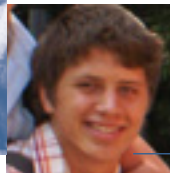

Giovanni Janssen - directeur
havo 1983

Aan het einde van het schooljaar hadden wij het plan een Amerikaanse dag met een Dallasty evenement te organiseren (Dynasty en Dallas). Onder tekenen werd een fantastisch decor gemaakt, welk in een grote oplegger werd geplaatst. Leraren en leerlingen speelden daarin een toneelstuk. Er stond een hamburgertent en een rodeostier, waar je voor een gulden een hamburger kon kopen of een rondje op de stier mocht rijden. Met de opbrengst bekostigden we het geheel en er bleef zelfs nog wat over om met de organiserende leerlingen een pilsje te drinken. Jaren later vroeg ik me nog af of de oplegger eigenlijk wel was betaald!

Hans Kessels
vwo 1978

We hadden afgesproken vijf minuten te laat op school te komen, om zo conciërge Wiel Lemmens een hoop werk te bezorgen bij het schrijven van de absentiebriefjes. Dit zou wel een vol lesuur in beslag nemen.....dachten we. Wiel had echter lucht gekregen van ons snode plan en de briefjes lagen netjes klaar toen we binnenkwamen. Binnen vijf minuten was iedereen in het leslokaal! Chapeau voor Wiel!

Ruud Verheggen - priester
havo 1985

Uiteindelijk komt na al die jaren dan de laatste schooldag. Het thema van de jaren '60. Met te korte, te krappe broek, leren jas en vetkuif. Met een eigen kleine voorstelling, met een decor waar ik aan meewerkte. Een slotlied op de melodie van Life is Life. Daarna naar het eindexamen en dan de spanning of je geslaagd bent. En dan heb je uiteindelijk in die jaren een hele verandering doorgeemaakt. Van klein schuchter jongetje op de brugklas tot eindejaars, met veel meer in je geestelijke bagage. De zware boekentas was veranderd in een rugzak.

Toon van den Akker - docent lo/conrector
1962 - 1997

Met veel trots denk ik aan deze dagen terug. Ik kon tijdens die dagen altijd op de leerlingen rekenen. Na afloop, als alles was opgeruimd, trokken we naar de Oelemarkt. Tijdens mijn eigen allerlaatste lesdag ging ik na afloop langer mee naar de Oelemarkt dan andere jaren. Op een bepaald moment kwam ik met een groep havo 5-leerlingen bij een Chinees restaurant terecht. Tijdens de diploma-uitreiking werd mij na een dankwoord van een leerling een fles bier overhandigd met de woorden: "Wij hebben tijdens de laatste lesdag geconstateerd dat u een goed glas bier kunt drinken." Daar stond ik met een fles bier in mijn hand voor aap! Daarna werd de opmerking gemaakt: "Meneer, dit is maar een grapje!" en er werd door leerlingen een tafel met wel dertig verschillende Hollandse en Belgische bieren met bijpassende glazen gepresenteerd. Een passend afscheid van havo 5. Tot slot zongen de leerlingen een prachtig afscheidslied over het grote geheel. Op een lesdag in 1984 vond er op school een grote country & westernparty plaats. Het was een geweldig gebeuren. Veel leerlingen en docenten zaten die dag op de bewegende stier. Velen vielen er vanaf, zoals rector Van Hulst. Uiteindelijk hebben de leerlingen mij onder groot applaus ook op de stier gekregen. Met veel bravoure ging ik heel breed en uitdagend op de stier zitten, maar ik had er vooraf de stekker uitgetrokken... Er steeg een enorm boe-geroep op!

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

Jarenlang naar iets toelev en er dan een onvergetelijke dag van maken...!

Jojanneke Gijbels - vervolgstudie: Sint Lucas, AKV
vmbo 2001

In de kluisjes waren niet alleen de bedorven boterhammen te vinden maar ook flessen alcohol (wat we allemaal geweldig vonden), en op de laatste schooldag werden deze dan ook uitgebreid genuttigd!

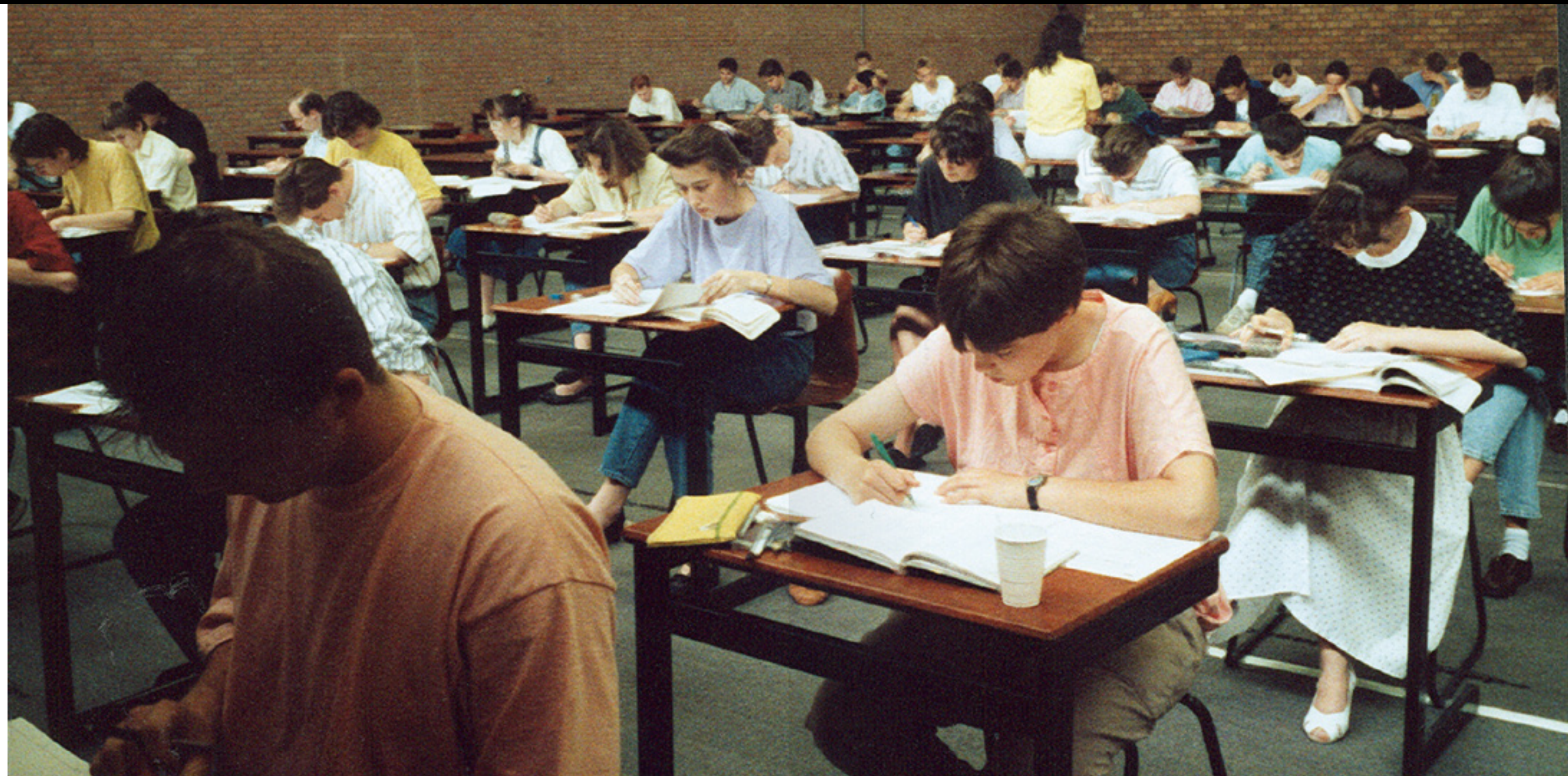
Lisette de Vos - administratief medewerkster
vmbo 2003

Geweldige dag gehad! Op school zijn we niet lang gebleven... meteen de kroeg in gedoken!

Laatste schooldag 2004

Het eindexamen

Enkele dagen na de LSD begint het Centraal Schriftelijk Eindexamen.

De echte spanning van vroeger, waarover ouders in het examenjaar van hun kinderen graag vertellen, in de hoop daarmee dat kroost tot wat extra inspanningen aan te sporen, bestaat niet meer; de examens zijn veranderd, het eindcijfer wordt anders berekend en alle zenuwachtige, overmoedige en zelfverzekerde leerlingen kunnen nu Examen Webspecials met chillsites, interactieve horoscopen, interviews en videocolumns van examenkandidaten checken.

En daarna de feestelijke diploma-uitreikingen...

Jarenlang werden deze opgeluisterd door een spits cabaret van docenten met muziek van Frans van der Heijden. Later zijn de muziekdocenten John Gerits en Fons Heuvelmans intensief gebruik gaan maken van talloze talentvolle leerlingen.

Toon van den Akker - docent lo/corrector
1962 - 1997

Deze avonden verliepen bij havo 5 altijd bijzonder sfeervol. Ik werd door leerlingen regelmatig in het zonnetje gezet. Toen Jos Verheijden mij in 1984 aan het einde van de diploma-uitreikingen na zijn dankwoord een deltsblauw bord aanbood met het opschrift:

*Aan corrector Van den Akker
Bedankt voor het veilige en geborgen gevoel.
Aangeboden door de 'Amerikaanse' Havo-5 1983-1984*

was ik heel erg ontroerd maar tegelijkertijd ook trots!

Toon van den Akker - docent lo/conrector
1962 - 1997

Om geen grote verschillen te laten ontstaan tussen het eindcijfer schoolonderzoek en het cijfer van het centraal schriftelijk examen, hield ik de leerlingen van havo 5 in de klas regelmatig voor dat de schoolonderzoeken op niveau moesten worden samengesteld. Daarnaast hamerde ik er regelmatig op dat minder goede vakken gecompenseerd moesten worden door sterkere vakken. Dit was bij de leerlingen zo goed overgekomen dat Jos van Dooren met enkele andere havo 5 leerlingen tijdens een open dag een bord op de gymzaal had getimmerd met het opschrift:

Philips van Horne S.G. De school voor Niveau en Compensatie.

Pieter Custers - vervolgopleiding: elektrotechniek TU/e
vwo 2002

De eindexamens waren voor mij niet spannend meer. Door de jaren heen had ik genoeg goede punten verzameld om met een gerust hart aan de examens te beginnen. Een leuk extraatje was het wel dat ik een 10 haalde (9.6 naar boven afgerond) voor wiskunde b2!

Sander Mans
vwo 2008

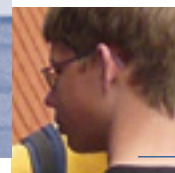
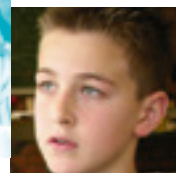
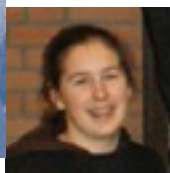
Gezien het feit dat ik, op het moment dat ik dit schrijf, nog zes weken te gaan heb tot het eindexamen, lijkt het me een aardig moment om iets te schrijven over de gevoelens die het momenteel oproept: namelijk nog erg weinig. Behalve dat ik aan de slag ben gegaan met het herhalen, herhalen en nog eens herhalen van de lesstof uit de afgelopen drie jaar. Natuurlijk bestaat er de hoop om te slagen en heb ik veel zin in mijn vervolgopleiding buiten Weert.

Suzanne Wolter - sectorassistent onderbouw Philips van Horne
havo 1997

Ik zat in havo 5E, de 'laatste' havo-klas in een rijtje van vijf, en mijn achternaam is Wolter. Dat betekende dat er een hele avond aan muziek en veel applaus aan mij voorbij ging, voordat rector Lippits-Wacht zei: "En nu, last but zeker not least, Suzanne Wolter je mag nu eindelijk naar voren komen!" Gelukkig hadden de aanwezigen nog wat applaudisseer-energie over...

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Wat een feest steeds. Vooral na het officiële gedeelte met cabaret op muziek van Frans van der Heijden. Eigen teksten, veel satire. Ik vergeet nooit dat Jascha Piederiet en ik een Rock & Roll nummer moesten zingen. Jascha met vetkuif en een echte shuffle als schaarbeweging boven de grond en ik, met een veel te strakke Mick Jagger-broek, druk bewegend in een Mick Jagger-move over het podium. Op de video was later te zien dan mijn twee oudste kinderen die toen nog op de basisschool zaten, de handen voor de ogen sloegen van schaamte...

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

De diploma-uitreiking, het einde van de Philipsloopbaan, het begin van het studentenleven. Ik denk dat ik dat nog weet als ik 80 jaar ben!

Rianne ten Haken - vervolgopleiding HBO Toerisme, nu: internationaal topmodel
havo 2004

Zoals we ons allemaal nog wel herinneren vond in 2004 het EK voetbal plaats. En op de avond van de diploma-uitreiking moest Nederland spelen. Volgens mij is toen zelfs nog geprobeerd de datum te verzetten, maar uiteindelijk bleef het bij de geplande datum. Ik herinner me het wachten in een lokaal voordat we als ware helden naar de aula liepen op het nummer The eye of the Tiger. Als 17-jarige is dat een beetje teveel van het goede, en natuurlijk voelde iedereen zich harstikke voor schut lopen, dus iedereen zocht snel een plaats om te zitten. Hierna volgde een korte toespraak, van wie kan ik me niet meer herinneren. Alle namen van de geslaagden werden in sneltreinvaart opgenoemd en iedereen liep naar voren om handjes te schudden en het diploma in ontvangst te nemen. Toen dit allemaal achter de rug was, is volgens mij iedereen snel naar huis gereden om maar niets van de wedstrijd te hoeven missen. Die avond heb ik met een heerlijk voldaan gevoel op de bank voetbal zitten kijken.

het dagelijkse leven op school

De klas en klasgenoten

De redactie van 'Philips van Horne maakt school' constateerde al in 1993 dat de leerling naar school komt met de instelling snel het diploma te halen, om daarna weer afscheid van het instituut te kunnen nemen. Dat zal nog wel gelden, want de onderwijsvernieuwingen na 1993 beoogden nooit de betrokkenheid van de leerling bij de school te vergroten.... Maar ook stelden de schrijvers van het jubileumboek toen vast dat de leerling op school persoonlijke contacten weet op te bouwen om de dagelijkse gang naar de Wertastraat boeiend en plezierig te maken, en dat er schoolkoppeltjes waren die later een duurzame relatie of een huwelijk aangingen. Gelukkig klopt deze constatering nog altijd!

Annemie van Roij - docente

vwo 1975

Aan mijn klasgenoten denk ik met veel plezier terug. Vooral aan het koffie-drinken na elk examen bij een klasgenoot thuis. De corsages die we kregen toen we geslaagd waren, waarna we trots de stad in trokken. De feestjes, vooral die in het poortwachtershuisje bij het klooster aan de Biest. We mochten dit altijd gebruiken van Pater Koolen. Mijn hartsvriendin tijdens mijn middelbare schooltijd, Albertine Peters, is helaas op jonge leeftijd overleden. Met haar heb ik veel lief en leed gedeeld.

Wilma Willekens-Verhijden - leerkracht basisonderwijs/adm. medewerkster

vwo 1976

Of de Philips van Horne invloed op mijn verdere leven heeft gehad? Zeker weten! In 1973 kwamen wij - Wil Willekens en Wilma Verhijden - in vwo 4 bij elkaar in de klas. In het eindexamenjaar werden we (eindelijk) een stelletje. Nu zijn we 28 jaar huwelijk en 3 kinderen verder. Onze twee oudste kinderen hebben al een poos hun vwo-diploma op zak, jawel... ook via de Philips van Horne SG!

Willem Schrijvers - directeur Weert TV

havo 1979

De verliefdheden waren in die tijd niet van de lucht! De hormonen dropen zowat van de muren. Mijn gevoelens werden lang niet altijd beantwoord, maar echt kou geleden heb ik niet. Ik vond het geweldig, al die meiden. Ook al had ik geen relatie met ze, ze waren de zon in mijn bestaan. Van klasgenoten duiken veel namen op in mijn geheugen, ook van een bepaald meisje. Zij is altijd een beetje bij me; de dood kwam voor haar erg vroeg. Ik zal haar nooit vergeten, dat mooie, fragiele meisje. Als ik aan haar denk zeg ik in mezelf: Dag Desiree...

Nicole Smolenaers - redacteur
mavo 1984

Vrijheid, creativiteit en saamhorigheid: woorden die bij me opkomen als ik aan ‘de Philips’ terugdenk. De meiden in de klas waren, met hun felgekleurde, naar fruit ruikende stiften, vaak drukker met het schrijven van gedichten en brieven voor elkaar dan met het maken van notities over de lesstof. Onze agenda’s leken meer op rijkelijk geïllustreerde dagboeken. De tussenuren vlogen voorbij, aangezien we als opgroeiende pubers meer dan genoeg, voor ons zeer belangrijke, onderwerpen hadden te bespreken. Deze uren brachten we vaak buiten door, in de friettent om de hoek of bij café ‘t Paterke tegenover de Paterskerk aan de Biest. Ik herinner me dat we daar op een dag met een aantal klasgenoten, waaronder Han Zuiderwijk en Hans Teeuwen, gingen poolen onder het genot van enkele cola tics. Vervolgens terug naar school, waar we godsdienst hadden van Vossen. Hij merkte meteen dat we niet helemaal onszelf waren en pakte dit heel goed op. Ik weet nu (zo’n 25 jaar na dato) nog dat die les veel indruk op me heeft gemaakt. Terwijl ik ongeveer de hele 50 minuten bij Hans op schoot zat, kreeg de les een filosofische wending waar wij – waarschijnlijk mede dankzij de cola tics – volledig in mee konden gaan.

Hans maakte toen al geregeld spontaan gebruik van zijn creatieve talenten. Zo kwam een nieuwe lerares Engelse op school en tijdens een van haar eerste lessen moesten we meerdere vertalingen geven van een Nederlandse woord. Hans kreeg het woord ‘dragen’. Hij ging voor de klas staan en met behulp van zijn kort, rood, nylon-regenjack, voerde hij een complete sketch op. Hij deed zijn jas aan als kledingstuk, droeg het als een zwangerschap opgepropt onder zijn trui en sleepte het als loodzware bagage door de ruimte. Uiteraard had hij alle aandacht van de klas en iedereen vond het geweldig. Aan het gezicht van de docente was echter te zien dat ze niet wist of ze met de situatie moest lachen of huilen.

Gezonde pauzesnack

Sinds enige tijd wordt er ook vers fruit in de kantine verkocht. Oud-leerling Erik Princen levert tegenwoordig de appels en peren aan onze school.

Philips van Horne in het nieuws op een bord in de docentenkamer

Nelly Bruekers- Reemers - laborante KNF
havo 1977

Onze eindexamenklas was ontzettend hecht en we dronken samen in de stad een pilsje, meestal bij de Oelepot. Toch was het wel een beetje eng om met maar een paar meiden bij zoveel jongens in de klas te zitten, maar ja, dat was je eigen keus als je exacte vakken koos. Helaas verloren we elkaar na het examen al vlug uit het oog.

Een leerlinge
mavo 1979

In mavo 2 werd ik verliefd op een jongen uit de klas en het bleek wederzijds. Door mijn eigen verlegenheid is er verder niets van gekomen. Ik ben vier jaar gek op hem geweest, toen gingen we van school af. Op de reünie in 1993 hebben we elkaar ontmoet, maar het leek of hij mij niet meer kende.

Antoine Keepers - architect
vwo 1984

Na een jaar viel de prille groep helaas weer uiteen en men stroomde door naar diverse vervolgopleidingen, mavo, havo, vwo... Jammer, want ik had tijdens een klas-senfuif mijn oog laten vallen op een klasgenootje dat naar het vwo ging. Het bleek echter niet wederzijds en ik stortte me weer vol overgave op mijn havo-studie.

Ingrid Roelands - pensioenspecialist
vwo 1989 - havo 1987

Mijn klas met mentor Fer Knapen was toch wel de leukste klas van al mijn schooljaren. Na de schooltijd zijn mijn vriendschappen uit die klas helaas verwaterd, maar een jaar geleden heb ik een oude schoolvriendin weer teruggevonden. En niet veel later ontmoette zij ook weer een vroegere schoolvriendin...Nu, ruim 20 jaar later pakken we de draad weer op.

De pauze

Voor de leerlingen het hoogtepunt van een lesdag. Zittend, staand of liggend, onder het genot van een kleffe gehaktbal worden vriendschappen aangehaald, docenten verketterd, wereldvisies onthuld, verliefdheden geboren. En twintig minuten later lijkt alles voorbij. Tot de volgende pauze.

Ingrid Roelands - pensioenspecialist

vwo 1989

De middagpauze was vrij kort. Je had een munt om ‘bekers’ voor de thee, koffie en soep te lenen. In die kantine werd altijd veel getoept, maar dat moest je wel al kunnen om mee te mogen doen... ik heb het dus nooit geleerd. Zal wel veel geld hebben gescheeld, want er werd gespeeld om centen en stuivers.

Rob Janssen - jurist

vwo 2000

Plezierige herinneringen heb ik aan de pauzes die we zes jaar lang met een groot gedeelte van onze vwo-klas doorbrachten op exact dezelfde plek.

Marian Corstjens - docente basisonderwijs

havo 2002

Als brugklasser stond ik, voordat de bel ging, bij de deur van het desbetreffende lokaal te wachten. Zo was je tenminste op tijd in de les, want stel je voor dat je te laat was! Hoe langer ik op de Philips van Horne zat, hoe langer ik erover deed om naar het lokaal te gaan. Het boeide me steeds minder om precies op tijd te komen. De leerkrachten waren er immers ook niet op tijd, dus ook ik kon rustig naar het lokaal lopen.

Marco Ramaekers - inhoudelijk manager

vwo 1994

Tijdens de Berlijnreis hadden we al een oogje op elkaar en daarna werd de spanning steeds groter tijdens de lessen. Sommige leraren en klasgenoten leken het door te hebben maar we probeerden het zo goed mogelijk te verbergen. Het spel van aantrekken en afstoten was een beetje puberaal maar op de Philips van Horne wilden we niet als een stelletje bekend staan. De echte vlam sloeg daarom pas over net na onze Philips van Horne tijd. Toen zagen we elkaar in Maastricht waar we studeerden. En nu zijn we al 14 jaar bij elkaar, wonen we samen in Utrecht waar we zelf de mooiste herinnering aan de Philips zijn...

Maud Schreurs - journaliste

vwo 1990

In den beginne zaten we in de pauzes in die lelijke bruine stenen aulabak. Dat begon me al snel te vervelen. Buiten, bij de bovenbouw, daar moest je wezen...voor de eerste sigaretten en dan maar opkijken naar de ouderejaars. In die tijd had je nog punkers op school, de helden.

Jan Leenders - docent aardrijkskunde

1972 - heden

Jaren op de fiets op en neer gereden tussen de barakken Coenraad en Wer-tastraat. In de Beekstraat kwam ik steeds collega Ary Bruggeman tegen. Op volle snelheid een snelle groet en weg waren we weer. Ik herinner me dat hij, ook als het niet koud was, altijd handschoenen droeg...

Irma Stultiens - lerares basisschool

havo 1977

Lekker soepje van juffrouw Jacqueline! Verder was er weinig te krijgen, gelukkig, dan konden we daar niet dik van worden...

Regels en straffen

Vanaf het schooljaar 1993 - 1994 kent de school een ‘Leerlingenstatuut’. In dit statuut, dat wordt vastgesteld door de centrale directie, na instemming door de MR en advies van de leerlingenraad, staan de rechten en plichten van alle leerlingen vermeld. Daarnaast bestaat nog steeds het ‘Leerlingenreglement’ waarin de regels worden vermeld die gelden tijdens en na de lessen, bij lesuitval en in de pauzes. Deze regels hebben betrekking op het verblijf in en rond het gebouw. Dit reglement is in de veertig jaar Philips van Horne amper herzien. Wel werden er regels in opgenomen met betrekking tot het betreden van het gebouw door jongens en meisjes die niet op de school staan ingeschreven, het bij zich dragen van de biebpas, het gebruiken, het verhandelen en het bij zich dragen van alcohol, cannabisproducten en andere producten die onder de Opiumwet vallen.

Toon van den Akker - docent lo/conrector
1962 - 1997

In het schoolgebouw mocht er door de leerlingen niet gerookt worden. Na een tijdelijke oplossing in de vorm van een dichtgetimmerde fietsenstalling kregen we een grote houten keet die dienst deed als overblijflokaal en examenlokaal. De leerlingen ruimden na de pauzes de ‘kantine’ netjes op. Tijdens de eerste bel werden alle ramen open gezet in de keet. Wanneer de leerlingen de keet verlieten trok de rook naar de gang; je kon elkaar bijna niet meer zien van al die rook!

Rolf Kirkels - kwaliteit- milieu- arbo- coördinator
vwo 1989

Geïnspireerd door het LAKS zijn we vanuit de leerlingenraad aan de slag gegaan met leerlingenstatuten. Iets waar aanvankelijk maar een paar leerlingen en personeelsleden zich voor interesseerden. Vervolgens verraste de oudercommissie ons, door ons hierin met een ouderwerkgroep te ondersteunen. Samen namen we de conceptstatuten opnieuw door. Een gezamenlijk voorstel ging naar de MR waar iedere vergadering artikelen werden behandeld. In totaal een proces van vele maanden, misschien wel jaren. Uiteindelijk kwam hieruit een gezamenlijk voorstel van leerlingen, ouders én leraren; en legde de directie dit naast zich neer – zonder hier voor open te staan. Dat was een flinke domper. Voor die tijd een uniek samenwerkingsproduct, en (toen) toch niet gewaardeerd. Gelukkig hoorde ik later dat er toch statuten zijn gekomen en op de website zie ik dat die er nog steeds zijn. Of er inhoudelijk nog iets in zit van het origineel weet ik niet, maar voldoening geeft het wel!

Erwin Joosten - Operations Director Friesland Foods Central Europe
havo 1984

Regels waren er om overtreden te worden. Sommige docenten konden daar erg goed mee overweg, andere wat minder. Soms gingen we tot op het randje en dan kwam het moment dat we bijna van school werden gegooid. Uiteindelijk is alles goed gekomen. Ik denk met veel plezier terug aan die jaren op de Philips van Horne.

David Maes - bouwvakker
vmbo 2003

De straffen die ik kreeg als ik iets fout deed vielen eigenlijk wel mee. Volgens mij heb ik het recordaantal schorsingen behaald en toch heb ik nu gewoon werk. Dus tja, ik heb tenminste wel lol gehad.

Clara Commandeur - Witkam, docente Russisch
1972 - 1998

Hoever begeleiding van leerlingen kan gaan... Op een dag moest ik voor een leerling naar een adres buiten school, en ik wist tevoren dat ik twintig minuten te laat terug zou zijn voor een vwo-klas met Russisch. De leerlingen wisten dat ook, ze zouden alvast aan het werk gaan. Ook rector Van Hulst was op de hoogte. Een meisje had een stukje vuurwerk aan de deur bevestigd. Ze vond het wel leuk als mijn binnenkomst gepaard zou gaan met een knaleffect. Aan de veiligheid van haarzelf en de medeleerlingen had ze blijkbaar niet gedacht. Rector Van Hulst besloot even zijn neus om de hoek van de deur te steken om te kijken of alles goed ging. En ja hoor, daar was het knaleffect. Later vertelde hij dat hij even schrok, maar daarna alleen maar kon genieten van de geschrokken gezichten van de leerlingen. Het meisje is wel geschorst, maar niet definitief van school gestuurd.

EEN GODSDIENSTIGE JEUGD
Hieronymus van Alphen 1746 - 1803

Die in zijn jeugd
Het pad der deugd
Heeft ingeslagen,
En 't goede doet,
Wacht welgemoed
Zijne oude dagen

Herinneringen aan...

buitenschoolse activiteiten

Maatschappelijke en culturele uitdagingen

Onder buitenschoolse activiteiten worden alle activiteiten verstaan die buiten het reguliere lesprogramma vallen. Soms staat het leeraspect of de kennismaking met maatschappelijke en culturele zaken centraal, dan weer ligt het accent meer op ontspanning en plezier. Belangrijk is dat leerlingen en docenten elkaar op een andere manier leren kennen en daarvan ook de vruchten plukken in de les. Buitenschoolse activiteiten zijn het zout in de pap van een school en zeker in die van de Philips van Horne. Het scala aan buitenschoolse activiteiten was en is er ongekend rijk en gevarieerd. Tot vreugde van de leerling, die er dan ook niet zelden de mooiste herinneringen uit zijn schoolloopbaan aan overhoudt.

Philips van Horne Unplugged

Jan Leenders - docent aardrijkskunde

1972 - heden

Ik stelde in de tweede helft van de jaren zeventig voor om in bovenbouw vwo projecten uit te voeren in de eigen omgeving, in blokuren. Zo hebben we een project over gastarbeiders gedaan (met een echt onderzoek en een echt rapport); paneldiscussies over bouwplannen van de Gemeente Weert; projecten ruimtelijke ordening (over de nieuwe wijk Boshoven) met veel enquêtes (een groepje heeft de enquête in de kroeg uitgevoerd); diaserie laten maken over wijken, kerkdorpen en bio-industrie etc. Kleinschalige projecten van vóór de tegenwoordige hausse aan vakoverstijgende projecten in het kader van onderwijsvernieuwing en het Nieuwe Leren...

Mikel Adriaansen - operationeel leidinggevende bij een welzijnsorganisatie

havo 1989

De grote aantrekkingskracht van deze school was voor o.a. Mikel Adriaansen toch de hoeveelheid mogelijkheden die er aan leerlingen werd geboden om zich op een speelse manier te ontwikkelen op allerlei terreinen. "Wat bood ze veel extra's: een computerclub, een activiteitendag, popbands die kwamen optreden (zoals De Dijk), een archeologieclub, zelf georganiseerde tentoonstellingen, een in eigen beheer geproduceerde musical, theaterbezoekjes, een carnavalsbal, Van Horne Pop, reizen en uitstapjes, eigen sportteams en toernooien, een uitgebreide mediatheek, een levendige schoolkrant, een actieve leerlingenraad." Tegenwoordig is zo'n breed spectrum van aanbod aan buitenschoolse activiteiten gemeengoed geworden, maar de Philips van Horne was er al heel vroeg mee en in de regio Weert – Roermond – Eindhoven zeker een van de actiefste.

Eenmaal heb ik een kort onderhoud gehad met directeur Herman van Hulst. Het duurde twee minuten waarvan hij tien woorden sprak: ik kreeg bevestigd dat de heer Van Hulst spierballentaal bezigde. Het was te doen om een speciale goedkeuring, namelijk dat bij hoge uitzondering tussen de lessen via het omroepsysteem reclame mocht worden gemaakt voor de Spektakeldag, een eenmalige avondgebeurtenis waarin docenten in een racewedstrijd op hometrainers tegen elkaar uitkwamen en met een quiz waarin clusters het tegen elkaar opnamen. Men had mij van te voren van diverse kanten geen schijn van kans gegeven om zo'n ludiek gebeuren tussen schoollessen door te mogen promoten. Toen ik bij de heer Van Hulst binnenkwam poogde ik hem met een omzichtige uitleg te verduidelijken wat de bedoeling was. Hij haalde adem, en met zijn kenmerkende blik die iets van geïrriteerdheid en gehaastheid had, zei hij: "Ja verdomme Adriaansen, als dat moet, dan moet dat maar." Het afscheid van Koos van de Wouw ging gepaard met een bijzondere gebeurtenis: een racefietsstocht door de Brabantse Kempen. In sneltreinvaart bulderde een groep van dertig docenten in korte broeken over de wegen. Onderweg hebben ze veel gelachen. Herman van Horen reed er met zijn camperbusje achteraan. Ik zou verslag doen door een megafoon, maar het busje van Herman kon ze niet bijhouden. Ronkend en knotterend gingen we achter ze aan, en als Peter Dierick ze met de camera net in beeld had gekregen en ik uit de geopende zijdeur hing om wat commentaar te geven, schoten ze weer een smal fietspad op waar wij niet in konden. Aan de finish heb ik geroepen: "bedankt jongens, het was geweldig!"

Muziek

Bijna iedereen in Weert (en ver daarbuiten) weet dat de Philips van Horne een ‘muziekschool’ is, een broedplaats van muzikaal talent op het gebied van klassieke muziek, musicals, pop en rock. Hoe heeft de school zich zo kunnen ontwikkelen? Eigenlijk betreft het een samenspel van diverse factoren. Een schoolleiding die ruimte gaf aan mensen met ideeën. Mensen die elkaar enthousiasmeerden en vooral stimuleerden. Het besluit, in 1977, om van muziek een eindexamenvak te maken, speelde ongetwijfeld een grote rol in de verdere ontwikkeling van de Philips van Horne als ‘muziekschool’. Een belangrijke factor was ook dat het voedingsgebied van de Philips met al zijn harmonieën en fanfares een groot muzikaal achterland vormde. En niet te vergeten: de belangrijke rol van Frans van der Heijden. De man die al furore maakte op het Bisschoppelijk College met zijn musicals. En het was Van der Heijden die de musicaltraditie voortzette op de Philips met een reeks zelf gecomponeerde musicals, ondersteund door tekstschrijvers als de docenten Nefkens, Van de Wouw, Brüll, Aan den Boom, Van Horen en Vossen.

Helen Kloosterman - secretaresse
havo 1982

Ik heb een ontzettend leuke tijd gehad op de Philips van Horne, maar het was natuurlijk helemáál spectaculair, toen KRO's Rocktempel, met het stoere, van vetkuif voorziene drietal van de Stray Cats, Weert aandeed.

Raymond Munnecom - bas-trombonist Koninklijk Concertgebouworkest
havo 1986

Docent John Gerits laat ons tijdens de muziekles een kort fragmentje horen uit de zesde symfonie van Beethoven: ook wel de ‘Pastorale’ genoemd. Wat ik hoor slaat in als een bom! Ik word gegrepen door de schoonheid ervan en daardoor begint mijn ontdekkingsreis in de wereld van de klassieke muziek...

Axel Kovac - radiodiagnostisch laborant
havo 1991

Bij een open podium trad Cry for the Moon op. Ik stond aan de zijkant van het podium (tegen de achtermuur van de oude muzieklokalen) en kon de hele ruimte overzien. Bij een rustig nummer stond werkelijk iedereen met de neus naar het podium met open mond te luisteren.

Philips van Horne - Merci. Gefeliciteerd met het 40-jarig jubileum.
Denk met veel plezier terug aan die middelbare schooltijd

Marjolein Nefkens - marketing manager Kimberly Clark
vwo 1989

In 1984 hingen er posters door de hele school met een oproep om je in te schrijven voor de Philips van Horne Playback Show. Ik zat toen in brugklas E en was vrij verlegen. Toch besloot ik mee te doen. Op de bewuste avond stond voor de school een vrachtwagen die was aangerukt als podium. Jan was Henny en de jury bestond uit verschillende leraren. In de gymzaal kleedden alle sterren-in-spe zich om. In de hoeken van de zaal oefenden de verschillende groepjes hun acts. Ik durfde mijn act niet in de gymzaal te oefenen, voor de spiegel thuis met mijn borstel was een veiliger plek. Maar toen ik eenmaal het podium betrad, viel mijn verlegenheid van me af. Geen brugpieper meer, maar ik was Lori Spee, wat een heerlijk gevoel! Toen de uitslag kwam en de derde en tweede plek al waren vergeven, gaf ik de hoop op... totdat Jan Leenders riep: “En de winnaar is Lori Spee!” In slow motion sprong ik op en rende naar het podium: ik had gewonnen! Vanaf dat moment liep ik niet meer incognito door school en had ik een stukje verlegenheid overwonnen.

Van Horne Pop

Het begon met de zeer populaire playbackshows in de jaren tachtig van de vorige eeuw, die plaatsvonden tijdens de activiteitendagen. Talloze leerlingen maakten furore met het imiteren van hun idolen. Bij slecht weer in de aula en bij mooi weer op een container op het schoolterrein in een festivalambiance. Al snel vond er een verschuiving plaats naar het eveneens populaire soundmixen. Omdat de school toen al de beschikking had over een enthousiaste groep muziekdocenten en al enkele grote zelfgeproduceerde musicals op haar naam had staan, was live muziek van een schoolband een logische volgende stap. Jonge muzikale talenten als Rogier van Wegberg en Frank van der Heijden traden op met hun groepen Aphrodisia en Class. Deze optredens vormden de 'warming up' voor de eerste editie van het Van Horne Popfestival in 1988. Zes schoolgroepen deden toen mee. In 1998 werd het 10-jarig jubileum gevierd met een groot jubileumconcert. In datzelfde jaar werd er een succesvolle cd uitgebracht onder de naam 10 jaar van Horne Pop. De cd is talloze malen gedraaid op de locale, regionale en landelijke zenders. De eerste vijftien jaar was de coördinatie in handen van docent aardrijkskunde Jan Leenders. In 2003 nam docent LO Bert van Dijk de organisatie over.

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Tijdens het jubileumconcert 20 jaar van Horne Pop op vrijdag 18 april 2008 stond ik intens te genieten van het fantastische jubileumprogramma, totdat ik getroffen werd door een hard voorwerp. Een enkele seconde bleef ik dizzy staan en het bloed gutste van mijn schedel. Het bleek een microfoon te zijn die tijdens de act van een leadzanger losraakte van de kabel en als een projectiel het publiek inschoot. Meer dan 600 bezoekers en uitgerekend op het hoofd van de initiatiefnemer van Horne Pop.... Ik heb nu voor altijd een tastbare herinnering aan Van Horne Pop.

Bert van Dijk - docent lo Philips van Horne
1999 - heden

Een goede herinnering aan mijn schooltijd op de Philips van Horne is die aan de concerten. Er was vaak live muziek: de Partner, de WW-band, Spargo, Blowbeat, The Time Bandits. De klapper was toch echt wel The Urban Heroes en Shaking Paramids; werd ook nog opgenomen voor het toen mateloos populaire radioprogramma Rocktempel. Dat werd natuurlijk getaped....Ik heb de opnames nog! De Philips van Horne heeft een grote bijdrage geleverd aan mijn liefde voor muziek. De link naar Van Horne Pop is dan ook heel snel gemaakt. Toen Jan Leenders te kennen gaf na vijftien jaar te willen stoppen met Van Horne Pop heeft hij mij gepolst of het iets voor me was. Dat Van Horne Pop-virus heeft me gepakt: Het is een besmetting geworden. Hoewel het me, als organisator, veel tijd kost is het altijd weer een mooi feest... Van 2003 t/m 2008 zijn Van Horne Pop-uitvoeringen fantastische muziekavonden geweest. Gevarieerd qua muziekstijlen, veel animo van deelnemende bands, volle bak aan publiek en.... ieder jaar een terechte winnaar. Natuurlijk vele mooie momenten maar één heeft mij gegrepen. Tijdens de editie van 2003 draagt de band Iff een zelf geschreven nummer op (Final Goodbye) aan hun tragisch overleden klasgenoot Marloes. Een heel mooi, ontroerend gebaar.

Van Horne Pop bestond in het schooljaar 2007-2008 twintig jaar. Deze twintigste editie werd gevierd met twee jubileumconcerten in het bekende Weerter muziekcentrum in De Bosuil. Veel groepen die in Midden-Limburgse zalen en cafés spelen zijn hun carrière begonnen bij Van Horne Pop. In totaal hebben ongeveer 160 schoolgroepen de afgelopen twintig jaar meegedaan aan dit unieke festival. Het effect op het Midden-Limburgse rockwereldje is niet te verwaarlozen. Een groot aantal draait nog steeds mee in de regionale/nationale popscene, zoals Starfish Bowl, Guarantee, Meadow en SAT2D.

Jojanneke Gijbels - vervolgstudie: Sint Lucas, AKV
vmbo 2001

Ik ging altijd graag naar Van Horne Pop. Maar aangezien een paar van mijn vriendinnen op het Bisschoppelijk College zaten en ook wel meewilden, vervalsten we de schoolpasjes. Niemand heeft het ooit gemerkt! Eén vriendin kreeg ooit de vraag van een docent: 'jou heb ik nog nooit in de klas gehad toch?' Waarop zij antwoordde dat ze havo had gedaan, dus hem nooit had kunnen hebben.

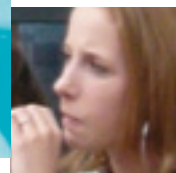
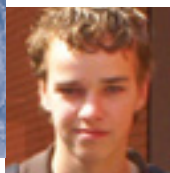
Linda van der Sanden - vervolgopleiding: Algemeen Sociale Wetenschappen
vwo 2004

Jurylid bij Van Horne Pop: dat was voor mij één van de leukste avonden ooit. Ik ben er in totaal slechts drie keer bij geweest, maar alledrie de jaren was het een succes. Er is altijd veel muzikaal talent geweest op de Philips van Horne en Van Horne Pop was een mooie gelegenheid om dat te laten zien aan de rest!

De kwaliteit van Van Horne Pop is trouwens in de breedte zeer sterk toegenomen al die jaren.

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Begin jaren '90 was tijdens de optredens van metal-, punk-, en hardcore bands het crowd-surfen, stagediven en moshen in de 'kuil' zeer populair onder het Philips van Horne-publiek. Tijdens een van die zeer heftige optredens meldde een leerling zich bij conciërge Peter Korten met de mededeling dat hij een tand was verloren. Ik liet de kuil ontruimen, de hoektand werd gevonden en ik vroeg, zeer clichématig: "is er toevallig een tandarts in de zaal?" Laat dat nu toch het geval zijn! Hij heeft de tand weer kundig op zijn plaats gezet (de leerling bleek ook nog een patiënt te zijn) en alles is weer goed gekomen...

Muziekgala

Het begon allemaal in 1984 met een sfeervol koffieconcert op zondagochtend in de aula. Dit was de opmaat naar een lange reeks Muziekavonden in de aula. John Gerits, een van de grondleggers van het muziekgala: "In de beginjaren was het muziekgala nog gewoon 'muziekavond' die in de aula van school werd gehouden. Voor die tijd was dit een prima podium. Echter, door de techniek werden we als organisatie vaak op de proef gesteld. Enkele minuten van tevoren vielen bijvoorbeeld een aantal microfoons uit. Om dit soort problemen te voorkomen en om de leerlingen een echte theateromgeving te bieden zijn we uitgeweken naar het Munttheater. Een van de acts die ons is bijgebleven is de minimusical Grease uit 1998 die Peter van Laer en Carla de Waal met hun cluster havo 5 hebben gepresenteerd. Verder zien we ieder jaar dat de aanpak van het muziekgala zowel aan de kant van de organisatie als bij de leerlingen steeds professioneler wordt. Ook bij de organisatie worden de leerlingen steeds meer betrokken. Zo is er een team van leerlingen die achter de schermen alles in goede banen leiden. Bij de audities worden ook leerlingen betrokken die meebeslissen. Ook de optredens die de leerlingen van de eindexamenclusters ieder jaar voorbereiden zijn van een hoge kwaliteit.

Bij de audities worden ook leerlingen betrokken die meebeslissen.

Stefan van Bilsen - eigenaar SVB event-support
vmbo 2004

Het was voor mij altijd een hele ervaring om mee te werken aan een programma als het Muziekgala en daar je eindcijfer voor het vak muziek te behalen. Mensen backstage die ontzettend zenuwachtig zijn en die je later terugziet op professionele podia met een groot publiek. Ook de vele uren tijdens pauzes die werden ingevuld met continue repeteren voor de vele uitvoeringen. Het was altijd een hecht team en natuurlijk beleefden we erg veel lol met zowel repetities als uitvoeringen. 'Philips van Horne Muziekschool': een uitspraak waar men trots op mag zijn!

Musical Biezjoes uit 1990

Musicals

Sinds 1973 heeft de Philips van Horne, onder de bezielende leiding van Frans van der Heijden, zes musicals geschreven en geproduceerd: Er is nog Hoop (1972), Vlieg daar eens (1976), Boem (1983), Biezjoes (1989), De Sterren (1993) en Bananaville (2005).

Musical Boem uit 1983

Jan Leenders - docent aardrijkskunde
1972 - heden

Als quizmaster in Vlieg daar eens in, als dynamietexpert en patser in Boem en verslaggever in De Sterren ...In drie van de zes musicals van de Philips van Horne heb ik meegespeeld en gemerkt hoe belangrijk de musical is geweest voor de latere ontwikkeling van Philips van Horne tot broedplaats van muzikaal talent. Het fenomeen musical met alles eromheen moet je minstens één keer tijdens je schoolloopbaan (als docent) meegemaakt hebben. De sfeer is ongelooflijk. Meer dan driekwart jaar is een groep van meer dan honderd muzikanten en acteurs bezig met elkaar. De onderlinge band die ontstaat is fantastisch. Om nooit te vergeten.

Fietje Hoyer - docente Frans
vwo 1980

Ik speelde saxofoon in de musical Vlieg daar eens in, die we zo’n tien keer opvoerden in de nieuwe school, met het orkest in de zitkuil van de aula. Ik herinner me de plaatopnamen in de studio van Johnny Hoes nog heel goed. Als blazers moesten we over de al eerder opgenomen ritmeband heen spelen. Mijn solo stond er in één keer goed op en daar was ik best trots op. Ik ben nog diverse keren naar latere musicals komen kijken en zing de liedjes nog regelmatig. Steeds weer genoot ik van de goed in het gehoor liggende liedjes in duidelijk herkenbare Van der Heijden-stijl.

Rolf Kirkels - kwaliteit- milieu- arbo- coördinator
vwo 1989

Hoewel mijn rol in Biezjoes in 1989 weinig voorstelde (ik zong in het achtergrondkoor), was het een ongelooflijk leuke en inspirerende ervaring. Halverwege dat jaar nam ik teveel hooi op mijn vork en een docent stelde voor met de musical te stoppen. Dat kon dus echt niet; het was voor mij juist een goede tegenhanger in het stressvolle examenjaar. Liever scoorde ik lager voor een vak (hoewel ambitieus), of liet er een vallen (uiteindelijk niet), dan de musical te laten vallen....

Henri Beelen - secretaris College van Bestuur Design Academy Eindhoven
havo 1983

Mijn tijd op de Philips van Horne kenmerkt zich door veel activiteiten, met als absolute hoogtepunt een hoofdrol in de Musical Boem. De inzet, de creativiteit en het enthousiasme van iedereen; op je achttiende een ongeken­de ervaring. Als leerling was het ook leuk om docenten op een andere manier te leren kennen. Het begon met een auditie die door de kritische ogen van Riny van Vlijmen en Frans van der Heijden deed denken aan de selecties voor het huidige Idols. Toen we startten met de repetities moesten twee van de vijf bedrijven nog geschreven worden, inclusief de bijbehorende liedjes. De ontwikkeling van het plot was dus nog een verrassing. De repetities waren ontzettend leuk; het klikte goed met alle andere spelers en er werd vreselijk veel gelachen. Wat mij het meest is bijgebleven is het zingen van mijn solo, die werd begeleid door dertig musici: een waanzinnige ervaring. Ook de plaatopname was erg bijzonder. En dan de zoete triomf van negen uitvoeringen in het Munttheater: de kroon op het werk. Ik heb daarna nooit meer dezelfde buikpijn (vlak voordat ik op moest) gevoeld zoals toen. Ook het slotapplaus op de eerste avond blijft altijd in mijn hoofd zitten.

Klaus Tavenier - docent Engels
1977 - 2004

Ik herinner me vooral de tomeloze inzet van ons allemaal, zonder daarvoor in zogenaamde taakuren beloond te worden. De zenuwen die door je keel gierden op het moment dat je moest zingen, de gigantische sfeer tijdens repetities en uitvoeringen en de volle zalen.

Maud Schreurs - journaliste
vwo 1990

Klaus Tavenier: een rasechte Amsterdammer die mij het Mokums dialect leerde toen ik in musical Biezjoes de rol kreeg van Lola, een Amsterdamse sloerie. Ik zat toen in de vijfde. In die musicalperiode was ook Riny Maessen-Van Vlijmen een grote steun voor me. Ik had al een paar jaar Franse les van haar gehad. Bij Biezjoes deed ze de regie en niet onverdienstelijk. Iedereen werd perfect begeleid met het gevolg dat de musical een groot succes werd.

Linda van der Sanden - vervolgopleiding: Algemeen Sociale Wetenschappen
vwo 2004

CKV 2003...Tijdens CKV hadden we met ongeveer dertig leerlingen besloten een musical te schrijven voor CKV. Er werd ons toegezegd dat we deze mochten uitvoeren in het Munttheater en we hebben daarom erg hard gewerkt om alles in orde te krijgen. Meerdere keren per week oefenden we de tekst in een leegstaand lokaal. Voor het licht en geluid werd een uitgebreid programma geschreven, onze marketingafdeling had posters en promotiemateriaal gedrukt, het decor was helemaal ontworpen en zelfs de kostuums waren bijna rond. Toen kregen we te horen dat we niet naar het Munttheater mochten... uiteindelijk hebben we het stuk in de gymzaal opgevoerd met een decor van gymattributen. Toch hebben we veel lof gekregen over het stuk!

In totaal heeft componist en arrangeur Frans van der Heijden de laatste veertig jaar maar liefst vijftien musicals geschreven, waaronder dertien schoolmusicals. Alle musicals zijn op elpee, cd en/of dvd verschenen en tot op de dag van vandaag brengen veel middelbare scholen in Nederland zijn schoolmusicals op de planken.

De Echo

De voortdurende veranderingen die zo kenmerkend zijn voor 40 jaar

Philips van Horne kom je ook tegen als je de Echo's van die jaren doorneemt. Ons schoolblad, dat al meer dan veertig jaar bestaat, overleefde al deze veranderingen overigens met gemak. De Echo bleef wekelijks verschijnen, ging na jaren van grijs stencilwerk over op kleurrijk design en blijft intussen de concurrentie van de digitale informatievoorziening ruimschoots de baas. De Echo biedt niet alleen actuele informatie voor leerlingen en ouders over allerlei schoolse zaken maar is ook van oudsher een podium voor kritisch commentaar, literaire ontboezemingen en ludieke acties. Deze dubbelrol van officieel schoolorgaan met mededelingen van de directie en ingezonden stukken van leerlingen die daar weer vinnig op reageren maakt de Echo tot een uniek medium. Spreekbuis van de schoolleiding, met een vleugje anarchie. Natuurlijk stonden en staan leerlingen in de rij om mee te werken aan deze kweekvijver voor journalistiek en grafisch talent.

Dennis Verheijen - industriële software designer

vwo 2000 - Echoredactie 1995 - 2000

Vrijdagochtend, derde uur, net na de kleine pauze. De laatste slok Wicki sinas-drink door de keel en dan snel naar je lokaal. Niet zozeer voor die interessante les aardrijkskunde, maar natuurlijk voor de verse Echo. Althans, dat was altijd mijn strategie. Gemiddeld waren er misschien toch meer mensen die aardrijkskunde interessanter vonden, maar die hadden dan ook geen complete woensdagmiddag met bloed, zweet en Snickers de totstandkoming van dit stukje leesvoer verwezenlijkt.

Ik ben er nog steeds trots op dat we met een mannetje of vier iedere week 's lands enige schoolweekblad van de pers konden laten rollen. Onder de begenadigde leiding van Herman van Horen zaten we vijf van mijn zes jaar iedere maandag en woensdag in het Echolokaal. Hoewel: het begon met Herman's ouderwetse knip- en plakstiftwerk, daarna kwam een aftandse pc in een gedeelde ruimte met een connector (die natuurlijk gek werd van onze eindeloze flauwe grappen) en uiteindelijk hebben we ons eigen hok gekregen (lees: gekaapt van de commissie BA en de gym-sectie). Het was een soort vrijstaat binnen de muren van de Philips: er werd cola gedronken met kratten per week, flauwe grappen waren verplicht, het meubilair had het zwaar te verduren, in vrije uren werd er film gekeken, er was geen toezicht in de pauze en zelfs zonder internet vermaakte iedereen zich prima met de Echo-pc. De sleutel van dit hok, die we eerst nog braaf iedere keer bij Frans Sahertian ophaalden, werd na verloop van tijd een standaard item in je broekzak, wat ook wel eens handig was om bijvoorbeeld leraren buiten hun eigen lokaal te sluiten.

Verder heb ik mooie herinneringen aan zaken als gratis bioscoopbezoekjes in ruil voor een recensie, het eerste Echo-email-adres, illegaal gedownloade South Park-afleveringen kijken op postzegel-formaat tijdens de pauze op de Echo-pc, kopij ingeleverd in

de Echobus op een diskette die dan altijd al beschadigd was voordat 'ie de bodem had geraakt, eeuwige klaagzangen over de plastic kantine-betaalmuntjes, de mooie columns van de mysterieuze Toerist en later Veilingmeester, het verworven (of was het afgedwongen?) voorrecht om zomaar flessen cola uit de kantine te mogen meenemen, de incidentele hectiek als woensdag om 16:30 het Publisherdocument crashte en natuurlijk ook de hartverscheurende pijn als je dan op vrijdag na de grote pauze een paar Echo's tussen de lege blikjes en boterhamzakjes op de grond zag liggen.

Over het geheel gezien hebben we in die tijd toch stiekem heel wat nieuwe ontwikkelingen doorgevoerd: de overgang van handgeplakt naar geprint (ca. 1996), de overgang van A5 naar A4 (sept. 1998), de geboorte van de EchoHK (Harde Kern), ofwel Kernredactie, (jan. 1999) en de duizendste editie en tevens overgang naar gekleurd papier in maart 1999. Die kernredactie was een hechte groep, vergelijkbaar met de drie musketiers: vriendschap en samenwerking door weer en wind, alleen in plaats van een sabel gewapend met humor en een pen. Ik weet nog dat het moeilijk was om na 144 edities en een tiental specials (nageteld in mijn schoendoos op zolder) afscheid te nemen. Als ik ooit nog eens terug zou gaan naar die tijd op de Philips, dan zou dat de hoofdreden zijn.

Caro Turlings - grafisch ontwerper

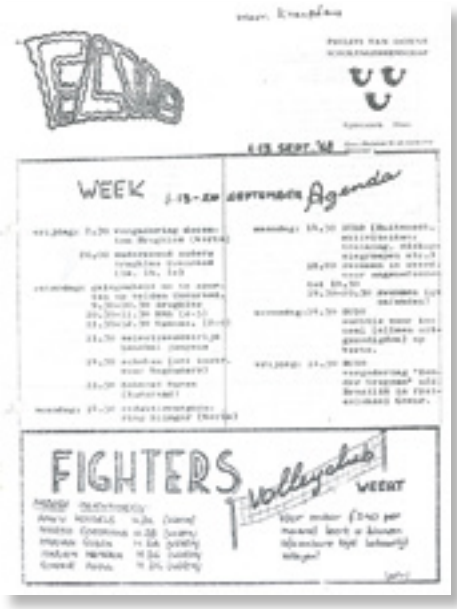
havo 2003 - Echoredactie 1999 - 2003

Publisher... een dubieus programma. Een programma vol vage trucjes en ergerisjes. Als grafisch ontwerper vraag ik me tegenwoordig als Indesigngebruiker af hoe mijn mederedactieleden en ik daar ooit een Echo mee in elkaar hebben kunnen zetten! Het duurde letterlijk uren op woensdagmiddag om die Echo op te maken en printklaar te krijgen.

Goed te gebruiken als half legaal excuus om – regelmatig – onder het laatste uur uit te komen. Herman van Horen die één van ons er af en toe op uit stuurde met wat gulden/euro's om Snickers te halen om dat laatste uur nog door te komen. Het Echohok is een plek waar hard gewerkt werd op woensdagmiddag, maar op andere dagen van de week zeer geschikt was om even 'rustig' te zitten, muziekjes te luisteren via Winamp en – een van de vele privileges van Harde Kern – cola drinken op kosten van school. Voor geen goud had ik die vier jaar bij de Echo willen missen. Ik zal zeker niet het enige lid zijn dat zegt: voor die wekelijkse schoolkrant zou ik wel een jaar terug willen komen!

De eerste ECHO uit 1968

De Echoredactie uit 1984 begeeft zich in het carnavalsgedruis.

Paul Vereijken - vervolgstudie: Fontys Hogeschool Journalistiek
havo 2005

Het is maar goed dat de leerplichtambtenaar niets van De Echo weet. Als die namelijk op de hoogte is van het aantal uren dat redacteuren van de schoolkrant in hun blad steken, krijgt hij de boetes wel uitgeschreven. Ik bevond mij op het laatst van mijn schoolcarrière vaker in het redactielokaal dan in een les. Misschien maar goed ook, want foutloos Nederlands schrijven en mooie zinnen op papier zetten heb ik toch echt van eindredacteuren en docenten Herman van Horen en Rob Kolmans geleerd. Met veel plezier en vooral dankbaarheid denk ik dan ook terug aan toen. Waar De Echo mij in de afgelopen drie jaar al niet heeft gebracht: van Dagblad De Limburger naar een stage bij NRC Handelsblad. Bij het enige schoolweekblad van Nederland ontdekte ik namelijk wat ik wilde en blijkbaar kan: schrijven.

Mikel Adriaansen - operationeel leidinggevende bij een welzijnsorganisatie
havo 1989

Een paar jaar mocht ik redactielid van De Echo zijn. Eerst onder leiding van Harrie Nefkens en later onder Wim Verwijlen. Tussen beiden zat ruim een generatie en dat verschil vond je terug in benadering en werkwijze. Bij Harrie ging je op woensdagmiddag boven op zijn zolderkamer, ingebouwd door boeken (met een complete Vestdijk als uitzicht) je stukje in klad schrijven en hij tikte dat vervolgens met de ouderwetse schrijfmachine letter voor letter over, met af en toe een correctie via een stukje ingevoegd speciaal papier. Als autoriteit wilde Harrie weinig van zijn vrijheid van schrijven aan schoolbestuur en directie inleveren en uiteindelijk legde Harrie de pen neer. Wim Verwijlen nam het over en was van de nieuwe lichting. Hij riep om ieders inbreng en gaf veel ruimte aan een grote groep medewerkers. Het karakter van het schoolblad veranderde nogal. We zaten nooit aan een schrijftafel, het werd allemaal dynamischer, reporters op pad. Je stukjes gingen zelf getypt en aangeleverd de krant in. Van beide heren heb ik veel geleerd.

Lisette de Vos - administratief medewerkster
vmbo 2003

Het bleef leuk om te lezen wat er zoal gebeurde op school. Sommige dingen waren minder leuk om te lezen, maar iedereen had wel een favoriet onderdeel in De Echo.

De Echo en ludieke acties

Anouk Derckx-Niellissen - ambtenaar Sociale Dienst
mavo 1990

Het begon als een grapje; ik schreef een gedichtje voor De Echo naar aanleiding van een klassenuif, waar Wim Verwijlen tot ons aller hilariteit zijn danskunsten vertoonde. Gevolg was dat hij me vroeg om te schrijven voor De Echo. Natuurlijk zei ik ja! Ik weet niet hoe lang ik precies voor De Echo heb geschreven, maar ik heb het wel heel graag gedaan! Mijn grote wens - de School voor Journalistiek - heb ik moeten laten varen vanwege het feit dat wiskunde destijds vereist was om door te stromen naar de havo en daarna naar die school... en laat dat nou net mijn allerslechtste vak zijn. Schrijven is echter altijd een passie gebleven. Wie weet, misschien volgt er nog ooit een boek!

Rob Vanlaer - vervolgopleiding: vastgoed en makelaardij in Eindhoven.
vwo 2006

In het jaar dat ik vwo 4 overdeed, had ik veel tijd over. Ik heb het over het zwarte gat waar je in valt dat ooit gevuld werd door proefwerken, opstellen en handelingsdelen die nu niet meer gemaakt hoeven te worden. En waar vul je deze leegte dan mee op? Een tweede carrière: en wel bij De Echo. Ik schreef daar onder het pseudoniem 'De Autogek'. Het absolute toppunt in mijn Echoloopbaan was de Balkenende-prijsvraag die zelfs de krant haalde en de belangstelling van RTL-redacteuren trok. Het idee an sich was een belevenis van jewelste. Net als de talloze inzendingen, waarbij het de opdracht was om Balkenende een vers kapsel aan te meten. Punkers, afro's... Zelfs roze bleek onze premier beter te staan dan de marmot waarmee hij in de heydays van zijn premierschap pronkte. De winnaar kon zich verheugen op een lekkere Snickers of, in het geval van een allergie, een smakelijke Mars.

De Echo en de start van het studiehuis

Het studiehuis.... Voor een enkele leerling was het een verademing, voor de meeste echter een bron van irritatie getuige de vele reacties in De Echo. Een greep uit de ingezonden stukken.
“De computer die we mochten gebruiken bleek niet eens over WP en een printer te beschikken.” - “Het studiehuis leek net een begraafplaats.” - “En rustig dat het is, zo zonder opzichter.” - “Naar mijn mening is het Tweede Fase Project afgeleid van het communistische plansysteem.” - “Hyper- gestreste leerlingen, onwennige leraren, werkdagen van vijftien uur, chaos in het studiehuis en voor ieder vak een werkstuk.” - “Er zijn allerlei speculaties rond het project. Aanleiding is o.a. de vloerbedekking: wordt die nu nog uitgebreid of niet.” - “Het is zo stil in het studiehuis dat ik zenuwachtig word en niet meer kan leren.” - “Het studiehuis is een ontielijke ballentent, het is er een dooie boel.” - “Verder tikken de leidingen en hoor je de wc iedere keer weer doorspoelen. Het lijkt net alsof ik naast een fontein zit en dan moet ik de hele tijd plassen, zodat ik niet kan leren.”

De reactie van de Commissie Tweede Fase op deze opmerkingen: “De Commissie wil goede ideeën over de gang van zaken in de studieruimte graag belonen: F.G. kan een boekenbon van f 25,- ophalen bij de redactie”.

En zo is het allemaal toch nog goed gekomen...

ECHO uit 1978

ECHO uit 1985

De Echo en ingezonden stukken

Als je je ei kwijt wilt, kun je het beste een stukje naar De Echo schrijven; De Echo is altijd een uitstekend communicatiemiddel geweest binnen de school. Naast veel informatie, vaak ook reacties op gebeurtenissen. En vooral die reacties geven soms een fraai beeld van wat er zoal leeft onder de schoolbevolking...

“Wij twee van brugklas j vinden dat de dropsleutels nu wel erg klein zijn geworden. En daar betalen we tien cent per stuk voor. Valt daar wat aan te doen?”

“Wie bedenkt hanteerbare alternatieven voor on- woorden als afdelingscoördinatoren, benoemingsadviescommissie en leerlingenraadsvergadering. En dan niet van die halfgare afko's als ac, bac of larie.”

“Kom vrolijk het lokaal binnen, zet mezelf neer, en word het lokaal uit geflikkerd. Waarom? Omdat ik mijn tandenborstel niet bij me had. Die hadden we schijnbaar nodig bij verzorging.”

“Twee weken geleden won ik een prijs in De Echo- wedstrijd van de verborgen leraren: ik had ze allemaal op een rijtje. De prijs was een chocoladeletter, maar omdat die nergens meer te krijgen waren werd het een pak gestampte muisjes.”

“Ik zoek mensen die suikerzakjes zomaar weggooien. Niet doen: stuur ze naar mij.”

“Wat heb je nou aan een Echo als je moeder steeds op vrijdag na school dat blaadje uit je handen ruikt, voordat jij het maar op een of andere manier hebt kunnen openslaan?”.

Roosterwijzigingen vormen een contante bron van irritatie, getuige dit artikelkje uit De Echo van jaargang 38:

Ja hoor, alweer een roosterwijziging. Elke keer die veranderingen in je agenda, je moet steeds die letters en cijfers uitgummen totdat je door het papier gegumd hebt. We kregen er vorige week wéér één. Niet zomaar één, maar een tijdelijke. Dit was i.v.m. de tweede klas projecten. En nu wilde ik namens de klas zeggen dat wij het nogal vreemd vinden dat een klas een leslokaal vrij moet maken voor iemand anders zijn vrije tijd. Dus wil ik degene die hier verantwoordelijk voor zijn meedelen dat ik hier niet veel van snap. Ik hoop dat het opgelost wordt door een roosterwijziging die wèl zin heeft.

ECHO uit 1989

ECHO uit 1993

De Echo en poezie...

Ach, al die arme brugklassers, die met knikkende knieën een liefdesgedichtje inleverden bij De Echo. Want, tja: je grote liefde zal het maar lezen en jou erin herkennen...! Hartstikke spannend toch?

Vrijdagmiddag rond half vijf
Liep ik een kanjer tegen het lijf
Je mooie ogen waren om in te verdrinken
Ik ging naar de snackbar om een shake te drinken
Ik schoot in de lach
En jij ook met je lieve glimlach
Je haren glansden in het licht
Jij, je mooie ogen en je knappe gezicht
Ik blijf 's nachts dromen over jou
Omdat ik zoveel van je hou

Maar ook gedichten met een wijsgerige inslag.

Verliefd
Het deel van het geheel
Dat is voor mij geheel
Het deel is het geheel
Het geheel is het deel

En vaak met indrukwekkende zelfkennis

De vogels in de lucht
De vissen in de vijver.
Ik op m'n kamer,
nu weet ik het zeker:
Ik word nooit een schrijver

In het jaar voordat begonnen werd met de nieuwbouw, was, zoals blijkt uit onderstaand stukje uit De Echo jaargang 38, de lokalennood echt op zijn hoogst:

Het nomadenbestaan van Vwo6
“Als u denkt dat sinds de vogelpest alle kippenkokken leeg zijn, dan vergist u zich. Het Vwo6 wiskunde b12 cluster wordt om de haverklap in een klein sectielokaaltje van Engels als kippen bij elkaar geduwd omdat er geen ander lokalen meer vrij zijn”..... “Een vrij lokaal wordt overigens altijd pas na een kwartier gevonden in de vorm van een bezemkast, een computerlokaal of zo'n sectielokaaltje”..... Het is toch van de zotte dat de crème de la crème van deze school op zoek moet naar een of ander vochtig lokaal, waarvan je niet weet welke activiteiten er plaats vinden.”“Ik citeer Jozef uit het jaar 0, toen deze met een zwangere Maria op een ezel rondtrok en bij de plaatselijke herberg aanklopte met de volgende noodkreet: “Heeft er nog iemand plaats voor ons?”

Dat niet iedereen het PR- virus dat bij het vorige jubileum in en rond de school hing met een korreltje zout nam, blijkt uit de volgende oproep uit de toenmalige Jubileum Echo:

Heb jij ook zo'n hekel aan de steeds terugkerende advertenties voor de CD en hét boek? Koop dan snel deze artikelen. Zij blij, jij blij.

De Echo en columnisten

Onder de kop Oogappels & Muilperen leverde De Veilingmeester jarenlang vrijwel wekelijks in De Echo commentaar op het rijke schoolleven. Een kleine selectie:

Relaxen?

Hebben jullie, jongens en meisjes, tijdens de pauze wel eens 'n blik geworpen in de docenten-kamer? Of moet je alle zeilen bijzetten om je door hordes medeleerlingen een doorgang te worstelen naar je kluisje en vervolgens dwars door de bekende teringzooi naar de kroketten om je klaar te maken voor het volgende lesuur? Troost je: in de docentenkamer is het nauwe-lijks anders.

Dat zal ik even uitleggen.

Van bovenaf gezien lijkt dat vertrek nog het meest op een flipperkast maar dan met twee ingangen, waaruit niet één bal wordt losgelaten maar wel honderd tegelijk. Je ziet de ballen heen en weer razen, elkaar ontwijken, allerlei hindernissen omzeilen maar vastberaden op weg. Of naar de postvakjes of naar de koffie.

De postvakjes, ja daar heerst veel stille ellende. De zoveelste roosterwijziging wordt man-moedig verwerkt, elke nieuwe vergadering is een aanslag op schaarse vrije tijd maar ook kun je gvd lelijk je kop stoten aan buurmans klep.

Kijk eens naar de koffiebalie. Die biedt een gruwelijke aanblik: kopjes, lepeltjes, klontjes en al die noodzakelijke attributen staan kris kras verspreid, in een onbeschrijflijke chaos. De in-richting verraaft dat achter dit meubelstuk ooit bedienend personeel werd gedacht maar dat is in geen velden of wegen te bekennen (wel bij de kroketten). Voortdurende waakzaamheid is geboden voor collega's met knokige ellebogen of venijnige corsetten, die altijd voordringen en in plaats van uit te kijken al hun oog hebben laten vallen op het enige vrije plekje waar ze denken die geduldige collega aan te treffen die altijd bereid is om hun gezeur over Ajax, over de beurskoers of over het alweer verregende maar toch zo oergezellige weekend te verdragen. Intussen wordt de akoestiek verpest door hinderlijke en doorgaans onverstaanbare berichten over de intercom, schieten de ac's als ongeleide projectielen door het perceel om briefjes uit te delen en haperende toezichthouders te kastijden en proberen enkelen te ontsnappen in de telefooncel of het rokershok. Meestal vergeefs. Aan het einde van de pauze – een middenstuk is er nooit – zien we de omgekeerde beweging: de kopjes in de vuilbak, de schillen in de trog, de briefjes in het decolleté en weer aan de slag. De enigen die rust uitstralen zijn de leden van het centrale Comité die zich na de bel met een tweede bak koffie terugtrekken in hun kantoor om daar nieuwe Zegenrijke Activiteiten te Plannen. Nu begrijpen jullie misschien, brave jongens en meisjes, waarom ook na de pauze veel docenten er zo weinig relaxt uitzien. (september 2001)

Planning

Mijn nieuwe agenda ligt me glimmend van nieuwhed aan te grijnzen maar ik heb nog niks met 'm. Die van vorig jaar kon er mee door, met al z'n ezelsoren, z'n geknakte rug en vettige randen.

Dit glimmende exemplaar vraagt om baldadigheid, om zinvol geweld: hij moet en zal zich voegen naar mij en ik zal er wel eens voor zorgen dat hij zich lekker thuis voelt in m'n tas: zo, lekker knakken, die zit.

Ik haat agenda's. School is leuk, maar agenda's moesten niet mogen.

Nieuwe schoolboeken zijn ook leuk, zeker nu ze standaard volstaan met kleurenfoto's, teke-ningen, puzzeltjes en zo'n fonkelnieuw schooltui vind ik ook prachtig: glanzende potloden, viltstiften in alle kleuren, een allemachtig fijne dunschrijver, een setje echte Bics, een perfect rechthoekige, boterzachte vlakgum.

Alles ruikt even veelbelovend. Werken met zulke boeken en spullen is gewoonweg een feest!

Maar helaas is er die agenda.

Want hoe gaat dat? Nog maar net thuis, je zit even bij te komen van alle indrukken van zo'n lesdag aan het begin van het schooljaar, allemaal nieuwe klassen gevuld met welwillende knullen en frisse meiden, voor het merendeel gekleed volgens die verrukkelijke zomermode die iedere gedachte aan de nabije herfst met succes naar de achtergrond verdrijft, kortom je voelt je piekfijn en je weet de thee die je liefhebbende vrouw voor je inschenkt te waarderen als godendrank - belt er een collega op, een belangrijk figuur want sectieleider:

“Wanneer maak je die lesplanner voor havo4 eigenlijk?”

Krijg nou wat! “Ze hebben toch al 'n schoolgids met een jaaroverzicht?” probeer ik onnozel.

De sectieleider, bits: “Zeg, waar was jij toen we die afspraak maakten over studiewijzers!”

“Studiewijzers? Dat hoeft toch niet meer, we hebben nu toch een pta?”

“Zeker, maar die krijgen de leerlingen pas veel later.”

Ik probeer me nog even van de domme te houden: “En die trimesterwijzer dan, in dat glim-mende jasje, is dat soms niet genoeg?”

Aan de andere kant neemt de irritatie snel toe: “Leerlingen hebben recht op een studiewijzer waarmee hun van dag tot dag kenne zien wat hun te doen staat.”

Einde gesprek.

Dat is duidelijke taal: wat hun te doen staat, wat mij te doen staat.

Dat is nou precies wat dat gifgroene kreng hier, die agenda, mij alsmaar toeroept, op deze tot nu toe onbedorven septembervormiddag, waarop ik tot zojuist geen enkele aanvechting had om wat dan ook te plannen of het moest zijn uit de schuur een passend stuk gereedschap halen en doen wat mij te doen staat...

“Nog 'n kopje thee, schat?”

Mijn vrouw, precies op tijd.

“Ja, doe maar.”

(sept. 2000)

ECHO uit 1996

ECHO uit 1997

ECHO uit 2001

ECHO uit 2008

De Info

Al meer dan twintig jaar is de Info het veelgelezen en soms veelgeprezen personeelsblad van de school, dat om de drie maanden verschijnt. Te midden van de informatiestroom, die elk personeelslid gedurende een schooljaar overspoelt, is de Info een verademing. Zeker aan het eind van een periode, als iedereen daas is van al het verplichte leesvoer dat over de docenten wordt uitgestort. Het is een blad met een hoog ‘human interest’ gehalte. De Wandelgangen vormen ongetwijfeld de meest gelezen rubriek.

Als onderdeel van het personeelsblad de Info (al jaren verschijnend in een herfst-, kerst-, paas- en zomereditie) is de rubriek In de Wandelgangen onmisbaar. Een paar citaten daaruit:

Wo man raucht...

Roken schept 'n band. Het rokershol is onuitroeibaar, de afzuiging een ramp. Veel lachen, samen stinken, witte of zwarte rook, zwaar of light, maakt allemaal niet uit, de dames en heren paffen er onverstoorbaar op los. Dat hokje achter glas krijgt stilaan de allure van de laatste vrijplaats, voor de laatste Mohikanen, Galliërs, diehards...

Demografisch evenwicht

Als de schoolleiding via haar personeelsbeleid wil streven naar een evenwichtige verdeling binnen dat personeel doet ze er verstandig aan om voortaan niet alleen met de leeftijd rekening te houden maar ook met geslacht, geaardheid en knuffelbaarheid. Nog meer aandachtspunten? Mediagevoeligheid, tweetaligheid (dialect mag ook), Brabant- Limburg, rokers- nietrokers, provincie- randstad...

Een fragment uit de Paasinfo van 2004:

...een hopeloos verdeelde school, zonder duidelijke filosofie of bindend uitgangspunt, een school die begeleiding hoog in het vaandel heeft staan maar voortdurend tekortschiet in het aansturen van leerlingen en collega's als het gaat om het waarmaken van de luidkeels bezorgen eigen verantwoordelijkheid. De roep om strenge handhaving van normen en waarden neemt toe, het idee van een strafklas – door de pers versmaad – vindt warme aanhangers. Duidelijk optreden tegen slampampers en slabakken, dat zien we graag van de schoolleiding. Biedt het dagelijks leven op school vooral aanknopingspunten voor gejammer en gemor, ongelooflijk groot is het enthousiasme rond de jaarlijkse muziekavonden: Wat een schouwspel! John Gerits en Fons Heuvelmans gunnen ons een kijkje achter de schermen. De Paasinfo, voor een ruimhartig perspectief.

Nog een fragment uit een bijdrage van ex-collega Jos van den Hout, waarin hij, net 70 geworden, zijn haperende gezondheid bespreekt: ...Om de zoveel meter moet ik halthouden omdat mijn rasperige ademhaling doet denken aan het pontificaal gereutel van paus Pius XII, dat in mijn jeugd urenlang rechtstreeks vanaf zijn sterfbed over de radio te beluisteren viel. Ik houd me dan vast aan 'n openbare brievenbus of in de supermarkt aan 'n stelling. Dit laatste moet ik met klem ontraden, want toen ik eens 'n heel rek met pakken koffie omvertrok, leek het personeel niet echt vergenoegd (Ouwe zeiker, waarom blijf je niet in je verpleegtehuis? Je richt meer schade aan dan wij kunnen terugverdienen). Kinderen kijken me dan hoopvol aan (Gaat die opa nu dood, mam? - Voor je kijken, kind, en doorlopen!). Soms zie ik er eentje, wreed door moeder voortgesleurd, achterstevoren naar me kijken en ik forceer tussen mijn convulsies door 'n knipoog. ...Sindsdien roep ik af en toe aan de kassa: "Dit is ouderdomsdiscriminatie" en kijk dan triomfantelijk om me heen, trots dat ik zo'n moeilijk woord heb onthouden.

Dan weer iets uit De Wandelgangen:

Dictee

Al tien jaar maakt Wim Verwijlen trouw het jaarlijkse proefdictee. En eindelijk, deze keer is hij ingeloot om mee te doen aan het tv-spektakel van het Nationale Dictee. Nerveus in aanwezigheid van zoveel bekende Nederlanders? Wim Verwijlen: 'Welnee, die schrijf ik met gemak van de tafel!'

Tafelschikking

Ondanks dat we nu al ruim een jaar in de nieuwe docentenkamer huizen, blijkt dat bepaalde sociale patronen in het pauzegedrag van collega's onuitroeibaar zijn. Wie zit bij wie? Enkele observaties:

- de economen zoeken elkaars gezelschap rond het degelijke eikenhout dat we nog van de nonnen hebben overgehouden.
- op de lage tafels in het midden concentreert zich het bonte maar vluchtige gezelschap van neerlandici en andere solisten.
- het rokershok blijft aantrekkelijk, ook voor onruststokers, want hoe is anders te verklaren dat in deze troebele atmosfeer de verslagen van de directievergadering zo secuur worden uitgeplozen?
- vlakbij dat hok zit een gezelschap waarvan de kern bestaat uit geschiedenisleraren, aangevuld met collega's die zich laven aan elkaars vergevorderde inzicht in het (vermeende?) onheil dat gewoonlijk volgt op disproporionele ambitie.
- is het te verwonderen dat aan de tafel waar de sectie Engels huist vooral zuivere thee wordt geschonken?
- het verst verwijderd van het gedrang bij de koffie, aan een langgerekte tafel, zitten de collega's uit de exacte hoek gezamenlijk de boodschap uit te stralen: breng mijn cirkels niet in de war.

Vol = vol

Gehoord in de docentenkamer: "Kunnen al die stagiaires en hun begeleiders, die op mijn stoel zitten, en al die andere onbekenden die om God weet wat voor reden mijn pc bezet houden, eindelijk eens oprotten?"

Het voorwoord van de redactie bevatte voor de goede lezer veel genietbaars door de verwijzing naar actuele beleidszaken of modieus broddelwerk:

In dit nummer stellen vooral nieuwe docenten zich voor, nieuwkomers van dit en vorig schooljaar. Ze doen dat aan de hand van de al lang bekende standaardvragenlijst; sommigen houden zich min of meer aan die lijst, anderen wijken er ruim van af. De redactie mag dat graag zien: ieder personeelslid kan zich in de kolommen van dit onwaardeerlijke orgaan, dat nu alweer aan zijn elfde jaargang begint, op zijn eigen manier presenteren en onze lezers hebben voldoende onderscheidingsvermogen om de uitkomst van dat vraag- en antwoordspelletje op zijn juiste waarde te schatten. Of er sprake is van een tendens in deze portretten moet iedere lezer maar zelf beoordelen: worden the young ones eindelijk mondig, roeren ze zich, slaan ze op de trom, vol ongeduld om de regie over te nemen? Zijn het zachtmoedige idealisten die bij een eerste confrontatie met Havo 4 het onderspit delven of slecht geïnformeerde flierefluïters die het onderwijs een 'eitje' achten en de lange vakanties wel zien zitten? Of hebben ze andere, minder voor de hand liggende maar daarom juist zeer bruikbare kwaliteiten?

De begrafenis van het leerlingenbestuur in 1972

De leerlingenraad

De omschrijving in de schoolgids luidt: de leerlingenraad vertegenwoordigt de leerlingen en behartigt hun belangen. Dat is een pretentieuze doelstelling die, afhankelijk van de bezetting en ambities van de leden, al dan niet wordt waargemaakt. Er zijn tijden geweest dat de leerlingenraad de schoolleiding het vuur regelmatig aan de schenen legde, maar het is ook niet zelden voorgekomen dat het hoogste doel dat men nastreefde het tijdens de lessen verspreiden van de Valentijnspost of het laten optreden van Sinterklaas was. Dat is verleden tijd. Inmiddels heeft de leerlingenraad door zijn vertegenwoordiging binnen de MR een belangrijke stem in het beleidskapittel gekregen.

Een leerling

De 'begrafenis van het leerlingenbestuur'. Vanwege onze onvrede over het feit dat naar onze mening het leerlingenbestuur alleen een feestcommissie was, hielden we in januari/februari 1972 een officiële plechtigheid. We wilden namelijk ECHTE inspraak, geheel volgens de heersende tijdgeest! Onze preek ging als volgt: "Dierbare gemeenschap, Wij zijn hier bij elkaar gekomen om afscheid te nemen van ons beminde leerlingenbestuur. Hiermee verliezen we, al beseffen jullie het misschien niet, het orgaan dat steeds op de bres heeft gestaan om onze belangen te behartigen. Met diep leedwezen denken we terug aan de goeie tijd van schoolbals, theehuisjes, koffieautomaten, etc. (halleluja 3x) Laten we het laatste woord van het leerlingenbestuur in acht nemen. Dwazen! Wat gij zaait, wordt niet levend indien het niet sterft."

Rolf Kirkels - kwaliteit- milieu- arbo- coördinator
vwo 1989

Ik herinner mij van mijn tijd bij de leerlingenraad vooral de Sinterklaasactie. Omdat deze verrassingsactie niet van tevoren was uitgelegd, snaptten veel leerlingen er niets van. Ze voelden zich blijkbaar niet serieus genomen of zagen een doelwit voorbijkomen. De route ging in de pauze midden door de gemeenschapsruimte en leverde daar veel boegeroep en voorbijflitsende appels en propjes zilverfolie op. Persoonlijk

was ik toen zeer tevreden dat ik undercover in een complete Sinterklaas- outfit zat en de rest van de leerlingenraad mijn buffer naar de andere leerlingen was.... Gelukkig wist de werkelijke doelgroep deze actie beter te waarderen en dat maakte de actie tot een succesje. Heel anders waren de maanden daarna. Voor Valentijnsdag zorgde de leerlingenraad ervoor dat leerlingen en personeel elkaar berichten en andere attenties konden sturen, die op Valentijnsdag tijdens lesuren werden rondgebracht. Voorwaarde van de directie was dat er gegarandeerd geen negatieve reacties werden bezorgd. Dit betekende dat alle bijdragen moesten worden geopend en gecontroleerd. Deze actie werd voor de leerlingenraad een enorm lees- en logistiek project, waaraan in de weken voor 14 februari vele vrije uurtjes opgingen. Uit de duizenden bijdragen werden misschien een handvol negatieve gehaald (en niet bezorgd), maar ze werden allemaal gelezen. De jaren daarna leverde dit vooral méér reacties op (één jaar zelfs 25.000) en de Valentijnsactie ging bijna aan succes ten onder...

We maakten kennis met echt vergaderen.

Irma Stultiens - lerares basisschool
havo 1977

Soms konden we echt verschil maken voor de leerlingen, maar vaak was het een gevecht om serieus genomen te worden door de schoolleiding. We maakten in die tijd contact met de leerlingenraad van het Bisschoppelijk College en pakten sommige dingen gezamenlijk aan.

EEN NIEUW LEERLINGENBESTUUR

We kunnen het niet altijd eens zijn met de gang van zaken op school, maar kunnen in de huidige situatie vaak te weinig ondernemen. We willen daarom via een nieuw leerlingenbestuur proberen hier wat aan te doen. We willen als officieel overlegorgaan meedenken, meepraten en meebeslissen over zaken die de leerlingen aangaan. We willen proberen de schoolsituatie wat meer leefbaar te maken. Dit zal zonder meer noodzakelijk worden in de nieuwbouw. Daarom wordt er op vrijdag 31 januari om 15.45 uur een vergadering belegd in de kantine van werta om hierover te discussiëren en tot de keuze van een leerlingenbestuur te komen - omdat het oude bestuur zich inmiddels heeft opgeheven. Op de vergadering worden een aantal leerlingen kandidaat gesteld en kan men zichzelf kandidaat stellen. Iedere aanwezige kan één stem uitbrengen op een van de kandidaten. We hopen dat we een bestuur kunnen samenstellen, waarin alle schooltypen zo goed mogelijk vertegenwoordigd zijn. Kom dus allemaal, ook als jullie het niet eens zijn met bovengenoemde voorstellen. Michel Bronzwaer, Hans Matheeuwsen, Wil van Heugten, Jos Janssen, André Groenen, Annie Ras, Annie van Mierlo, Jos Louwes, Bernadette van Schendel, Yvonne Brakenhoff, Berthy Neeskens, Jo Beerens, Willy-Anne Kanters, Marian Minkels, Henk Frencken, Erik Vrijzen, dhr. Boumans.

Filmvoorstellingen

Er waren, eind jaren ‘70, eens een dubbel lokaal, D201/D202, een 16 mm projector en een cinefiële docent. Deze had op vrijdag na half vier nog een paar uurtjes vrije tijd. Dat was het begin van een mooie traditie, waaraan na enige jaren een eind kwam, omdat het lokaal een andere bestemming kreeg. Gelukkig kwamen er de voorstellingen in het kader van de Weerter Filmweek, die door onze leerlingen druk bezocht werden. Toen die ter ziele ging kwam er toch een vervolg...

Klaus Tavenier - docent Engels
1977 - 2004

Toen de oude heer Lamberigts mij op een goede dag uitnodigde om de jeugd van de Philips van Horne meer film-minded te maken, had ik daar wel oren naar. De sleutel was een gereduceerde prijs van fl. 5,-. Het begon, zoals bijna elke actie, redelijk aarzelend. Hoe moest je de unieke kaartjes verkopen en wanneer? Het gebeurde tijdens mijn koffiepauzes en soms na school, in mijn lokaal. Na een paar voorstellingen met een beperkt publiek verspreidde het nieuwtje zich toch wel snel en moesten we op een gegeven moment zelfs zeggen dat er geen plaats meer was. Dan moest ik soms zelf (figuurlijk) vechten om een zitplaats. Onvergetelijk was een voorstelling op een zaterdagmorgen at 9 o'clock a.m.! En waarom? Omdat de film zolang duurde dat we het niet verantwoord vonden de jeugd om 19.00u. op vrijdagavond naar huis te laten fietsen. Het was een van de beroemde films met muziek van Ennio Moricone ‘Once upon a time in the West’. De filmvoorstellingen hebben mij nooit verveeld en op een paar uitgekauwde stukken kauwgom op de grond na was het alleen maar een bron van vermaak. Die goeie ouwe bios...

Jean Counet - onafhankelijk filmregisseur
havo 1998

Op mijn basisschool (Mariaschool/Sneppenest in Maarheeze) vonden we dat je op de Philips van Horne SG jezelf kon zijn en je thuis kon voelen. Het leek dat iedereen daar elkaar kende, waardoor het geen fabriek was, maar een gezellige, leerrijke omgeving. De allereerste schooldagen op de Philips waren spannend, maar ik voelde me al heel snel thuis. En nieuwe vriendjes maakte je enorm snel. Door de cursussen van Ton Nijsen in het Kunstcollege heb ik mijn talenten ontdekt. Toen kreeg ik in de gaten dat het vak van filmer mij wel lag. Op het moment dat de school wist dat filmen mijn grote passie was, mocht ik daarmee alles doen. Ik heb popconcerten geregistreerd, spectaculaire sportdagen gefilmd en promotiefilms gemaakt. En de school gaf me zelfs vrij als dat nodig was!

Archeologieclub

Graven! was de titel van het boek over de Werkgroep Archeologie Philips van Horne. Die bestond toen, in 2001, 25 jaar. ‘Meer dan opgraven alleen’ heette het artikel in 1993 over deze club in het jubileumboek van de school. Het graven is weliswaar even gestopt maar dat ‘meer dan opgraven alleen’ bestaat tot op de dag van vandaag... en voor veel oud-leerlingen is de archeologieclub een ‘vriendenclub voor het leven’ geworden.

Sandra Driessen - arts voor verstandelijk gehandicapten
vwo 1983

De archeologieclub heeft een onmiskenbare invloed op mijn leven gehad. Het samen delen van de passie voor het verleden, het meditatieve van het graven, het kampleven en uiteraard het accepteren van elkaars tekortkomingen zijn de dingen die ik mijn hele leven al koester en te danken heb aan die club, de mensen en natuurlijk Gerrit Hasendonckx. Het mooie is dat de Archeologieclub weer bestaat en dat nu mijn kinderen kunnen genieten en leren van al diezelfde dingen!

Jac Biemans - Educatie en Public Relations bij het Stadsarchief in 's-Hertogenbosch, lid Archeologische vereniging Philips van Horne
mavo/havo en vwo 1984

Het begon allemaal in de brugklas, in 1976, het eerste jaar van de nieuwbouw. Tijdens de introductie stonden de oude houten Wertagebouwen er nog en werd er een film vertoond in de met zwart landbouwplastic geblindeerde gymzaal, zo herinner ik me. In dat jaar maakte ik, leerling van brugklas N (Frans Brüll), kennis met de leraar van wie ik geen les had maar die een blijvende invloed op mijn leven zou hebben. Gerrit Hasendonckx had net dat jaar officieel de Archeologieclub opgericht en de eerste opgraving achter de rug. Een tentoonstelling in de gangen bracht me in contact met de archeologie waar ik me toen al hevig voor interesseerde. Ik wilde immers Egyptoloog worden, welke 12-jarige jongen wil dat nu niet? Ik mocht nog geen lid worden van de club (dat mag pas vanaf de vierde klas) maar ik legde wel al contact met Gerrit want ik had veel Goudse pijpjes in Maarheeze gevonden. Gerrit liet ze onderzoeken en we hielden contact. Op 6 oktober 1979, inmiddels vierdeklasser, mocht ik dan eindelijk lid worden van de Archeologische Werkgroep. Die zaterdag heb ik dia's ingeraamd, maar dat was slechts een voorbode van vele hand- en spandiensten in vriendschap-pelijkheid. In de zomer van 1980 volgde de vuurdoop, mijn eerste opgravingskamp in België. Matagne-la-grande. Ik ben in alle plaatsen waar de club ooit groef actief geweest.

Hoogtepunt was het 25-jarig clubjubileum in 2000, toen we een opgraving in Schotland organiseerden (voor het eerst in het 'buitenland'), maar ook een eigen jubileumboek, bier, een t-shirt op de markt brachten, een reünie en (door de minister geopende) tentoonstelling en een heus congres organiseerden en een rondreis langs alle opgravingen hielden.

Tja, de Philips van Horne is voor mij niet alleen een school geweest maar ook vooral bepaald door de Archeologische Werkgroep met die naam. Een bijzondere vriendenclub vol culturele, soms zelfs wetenschappelijke inhoud en met een ongelofelijk organisatietalent. Het is, en zal altijd, een belangrijk deel van mijn leven blijven, ik heb er enorm veel van geleerd en genoten. De Zilveren Anjer die Gerrit Hasendonckx op 19 juni 2008 door koningin Beatrix is opgespeld, betekent voor mij en vele anderen een terechte bekroning van een gouden tijd!

Het goede Bourgondische leven met mooie, leerzame opgravingen!

Sabine Gabriël-Breukers - docent Universiteit van Tilburg

vwo 1995

Tijdens twee archeologiekampen maakte ik kennis met het vak door soms letterlijk tot aan mijn enkels in de klei te staan, met kruiwagens en troffels immense zandkastelen te bouwen op het strand van Oostende, maar bovenal door de ongedwongen sfeer op het kampterrein. Koude douches, maar heerlijk eten. Slapen in een tochtige legertent of bij het nog nasmeulende kampvuur. Belgisch bier, varken aan het spit en gitaarmuziek. Wat heb ik er van genoten!

Lizanne Curvers

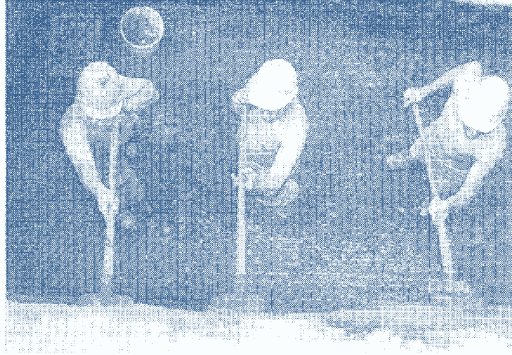
havo 2001

Een heerlijke, gezellige en leerzame tijd waar ik erg goede herinneringen aan heb overgehouden. Zoals een mooie verspreking ging: je maakt me niet dood met een blijе mus!

Op donderdag 19 juni 2008 ontving geschiedenisdocent Gerrit Hasendonckx uit handen van koningin Beatrix in Paleis Noordeinde te Den Haag de Zilveren Anjer van het Prins Bernard Cultuurfonds. De oprichter en meer dan dertig jaar de grote animator en begeleider van de archeologieclub, ontving deze prijs vanwege zijn vele activiteiten op het gebied van archeologie, met name de verspreiding en passie voor archeologie bij jongeren. Met name de opgravingen in België, in nauwe samenwerking met het Instituut Archeologisch Patrimonium onder leiding van Prof. Dr. Guy de Boe, hebben indruk gemaakt op wetenschapsbeoefenaren in Nederland en België. Naast het feit dat Hasendonckx met zijn leerlingen en oud-leerlingen wetenschappelijk verantwoord bezig was, heeft hij de archeologie ook geïntegreerd in het vak geschiedenis en Antieke Cultuur.

ECHO-BIJLAGE

21ste Opgravingscampagne Raversijde
Archeologische Werkgroep Philips van Horne

Archeology with an international touch...

- Wat is een pot met goud in het Frans?
- Hoe is het als Belgische tussen al die "Hollanders"?
- Waarom steken al die leerlingen van de Philips van Horne hun kop in het zand?
- En wat zoekt de rector in de grond?
- Zijn alle Zweden blond en hebben ze blauwe ogen?

Lees het in deze Echo-bijlage!

Redactie: Willemijn Lippits, Sandra Veugelaers, Jac. Bleemans (foto's),
Paul Frissen, Maikel Kooijen

Willem van der Bruggen - docent tekenen/handvaardigheid

vwo 1998

De Archeologieclub is voor mij voornamelijk België! De warme zomers aan de kust in Raversijde of op het scoutsdomein in Ieper. Graven met mooi weer zorgt voor de nodige zweetdruppels, maar laat de Hoegaarden in de middagpauze extra goed smaken. Na een dag vol noeste arbeid nog even een voetenbadje met een Rodenbach en toekijken hoe de rest elkaar natspettert met water. Genieten van de lekkere maaltijden. Altijd weer afwachten wie er deze keer het dopje van de pepermolen in zijn soep terugvond (lees: hete soep). Na de afwas en koffie neerstrijken bij een gezellig kampvuur met de nodige lekkere Belgische biertjes en een sigaartje of twee. Daarna onder de wol en om 7.30 uur door een of andere wekstunt wakker worden. Al met al een geweldige tijd. Het leidt nog geregeld tot mooie verhalen op een avondje doorzakken.

*Meer dan graven! Vrienden, plezier, cultuur en veel meer.
Een echte doorsnede van de samenleving.*

Guido Goijens - Student Historische Wetenschappen

vwo 2003

Op het verhaal van mijn ervaring met archeologie reageerde de professor Provinciaals-Romeinse archeologie: "is dat dat clubje van die Belg?"

Floor van Horen - adviseur voor eenvoudige taal

vwo 1991

Net verhuisd. Voor het eerst een eigen tuin. Ik steek de schop in de grond en voel mij weer in Ename, Raversijde, Tienen, Ieper... De archeologieclub zit voor altijd in mijn handen.

Feesten

Met de hele zaal de polonaise lopen, keihard meezingen met alle carnavalshits... Jarenlang was het carnavalsbal het grootste feest van de Philips van Horne. In de vroegere jaren vierden we het in de zalen van Old Dutch en de Rogstaeker. Deze werden al snel te klein en de Poort van Limburg werd the place to be. In de tachtiger jaren vierden daar soms wel 1400 leerlingen vanaf de derde klassen, oud-leerlingen en jongens en meiden van andere scholen, die via bevriende relaties op de Philips kaartjes hadden weten te bemachtigen, hun vastelaovundj. Tegenwoordig lopen we de polonaise in De Brouwer, met elk jaar weer meer interesse, van zowel leerlingen als leraren. Voor de leerlingen van de brugklassen, de tweede klassen en voor de derdeklassers vindt het feest nog steeds plaats in het Gemeenschapshuis Groenewoud, helaas met steeds minder animo. Naast het doorzakken tijdens carnaval, wordt er vanaf 1996 ook elk jaar doorgezakt tijdens het galabal in de Carte Blanche. Leerlingen en personeelsleden trekken hun, gehuurde of gekochte, galajurk en smoking aan om, veelal met een lief aan hun zijde, het nieuwe jaar in stijl in te luiden.

Toon van den Akker - docent lo/conrector
1962 - 1997

Als echte carnavalsman opende ik het carnaval met het schoolbal. Samen met de heer Van de Wouw hebben we heel wat prinsen toegesproken. Meerdere prinsen waren oud-leerlingen, zoals Emiel Hartholt. Wij hebben Emiel tijdens een carnavalsbal nog wat Engelse leerboeken overhandigd om zijn Engels bij te spijkeren.

Karin Hermans- Schreurs - administratief medewerkster
mavo 1992

Het legendarische Philipsbal. In februari 1992 de ware liefde gevonden en na ruim zestien jaar zijn we nog steeds heel gelukkig met elkaar!

Vera Loos-Vanderfeesten - tandartsassistente
havo 1996

Als brugklasser vond ik de instuif geweldig. Allemaal nieuwe mensen om je heen met allemaal dezelfde nieuwsgierigheid naar anderen. Ik vond het wel minder dat de leraren er controlerend bij liepen als je dan eindelijk aan het schuifelen was met een nieuwe kalverliefde....

Ron van de Port - studie Ruimtelijke Ordening en Planologie
vwo 2004

Of wij iets geleerd hebben op 'de Philips'? Waarschijnlijk wel, daar is het uiteindelijk voor bedoeld geweest. Maar wat mij meer bijgebleven is zijn de feestjes. Van school, maar zeer zeker ook de zelf georganiseerde feesten. Zo werd er bij ons ieder jaar een zogenaamd vwo-eindfeest gehouden. Het eind van het jaar, de proefwerkweek achter de rug, de zon boven de akkers, vakantie in het vooruitzicht, maar eerst... Feesten tot in de vroege uurtjes. Bier, wijn, sterke drank. Hoe later het werd, hoe spannender. Op zo'n moment moet je even stoppen met lezen en terugzweven naar die tijd... Wat daar allemaal gebeurde, zal nooit iemand weten. Maar ik durf voor iedereen van mijn jaar te zeggen dat het feesten waren waar velen met weemoed aan terug denken.

Giovanni Janssen - directeur
havo 1983

Toen de carnavalsstijd in aantocht was, had ik een vriendinnetje. Verkering hebben met carnaval..... dat kon echt niet. Hoe kwam ik daar nu op een nette manier onderuit? Tijdens het carnavalsbal in de Poort van Limburg kwam mijn moeder, op mijn verzoek, een kijkje nemen. Zij vond echter dat carnaval daar voor de jeugd was en ging al vroeg terug naar huis. Ik bracht mijn moeder naar buiten en nam afscheid met drie kussen. Toen ik vervolgens binnen kwam kreeg ik te horen dat ik met een meisje buiten had staan vrijen en dat daarom de verkering werd uitgemaakt. Het probleem loste zo zich vanzelf op....

carnavalsbal onderbouw

Op vrijdag 8 februari organiseren we samen met de Oudercommissie en de Leerlingenraad in Buurtcentrum Moesel (vroeger de noodkerk) aan de Christine-laan:

HET GROTE BAL VOOR DE ONDERBOUW

Dit bal is bedoeld voor alle leerlingen:

uit de brugklassen
de tweede klassen
de derde klassen.

De muziek begint om 19.00 uur en stopt rond 22.00 uur. Pas dan kan men de zaal verlaten om op weg naar huis te gaan.

Tussen 22.00 en 22.30 uur kan men zich laten afhalen als men van ver komt, als het stortregent of als het pakje niet gemaakt is voor een koude avondwandeling. Misschien heeft men na drie uur hossen wel geen voeten meer om nog naar huis te lopen.....

Vanaf maandag 4 februari zullen de leden van de Leerlingenraad in de hal de kaartjes voor dit bal verkopen.

De prijs is 50 cent.

CONRECTOR v.d.WOUW

Het galabal

Reizen

Leerlingen uit havo 4, die nog nooit in het buitenland waren geweest, mochten gaan kamperen nabij Parijs. Een selecte groep Latinisten en leerlingen en ouders die belangstelling hadden voor de klassieke oudheid bezochten in augustus Rome of Athene. Leerlingen die Russisch hadden gekozen konden mee naar Moskou en een paar derde klassen met een reislustige klassenleraar gingen naar Londen of Berlijn. Altijd een hele happening, zowel voor leerlingen als docenten. De schoolleiding legde voor deze reizen een procedure vast. Daarnaast maakten leerlingen reizen van één dag, om de onderlinge band te verstevigen of om het geleerde in het echt te zien. De brugklassen deden dat bijvoorbeeld in Antwerpen, Bokrijk en Maastricht. Leerlingen met geschiedenis in hun pakket brachten daarvoor een bezoek aan het Fort Breendonk; wie economie had gekozen moest naar de Amsterdamse effectenbeurs en het tropenmuseum was voor de clusters aardrijkskunde.

Londenreis

Klaus Tavenier - docent Engels
1977 - 2004

In 1981 gingen we met ca. 125 havo 3-leerlingen naar Londen. De ellende op de heenreis op de boot was niet te overzien. Sea-sickness. Zelfs good-old Otto van Os was ervan onder de indruk. Vroeg ik in mijn beste Engels aan een steward van Sealink: "Sir, could you tell me what we can do about seasickness?" Het super Engelse antwoord dat hij produceerde was: "Just sit under a tree." Het duurde even voordat the quarter gevallen was. Pas toen kon ik de goede man min of meer vriendelijk aankijken. Verder de reizen met Michel Geuyen. Zelfs naar Engeland. Daar waar wij als sectie Engels het niet meer aandurfden of wilden, ging Michel altijd weer. Great!

Praagreis

Een oud-docent
1971 - 2004

Bezoek aan Praag met de muziekclusters. Het geld dat we overhielden (en niet uitgevoerd mocht worden), werd geweigerd door de oboes. Tevens het zeer lang wachten op het eten: men was het vrije ondernemersschap nog niet gewend. Al met al een fantastische vierdaagse excursie met zeer gemotiveerde leerlingen en docenten. Met Marij Dings als een voortreffelijke vertolkster van de fabeltjeskrant in de bus.

Langlaufen

Peter Vleeshouwers - after-salesmanager bij ICT- bedrijf
mavo 1984

Op de havo hadden ze een werkweek, wij moesten het met een dagje langlaufen doen! Nou ja, langlaufen... Het begon al met het inslaan van zoveel mogelijk drank om er maar een zo gezellig mogelijke dag van te maken. Op naar de Belgische Ardennen met de bus. De busreis was al gezellig (met dank aan de meegenomen drank). Na aankomst konden we kiezen voor de lange of korte route. De korte dan maar: des te eerder in het café en bovendien lag er niet al te veel sneeuw. Van het langlaufen zelf herinner ik me niet zo veel. Wel dat het daarna, na terugkomst in Weert, weer heel gezellig is geworden en nogal laat... Daarna naar de havo. Laten ze toen net stoppen met de werkweek, alsof ze het erom deden! We hebben nog een dropping gehad met (hoe kan het ook haast weer anders) veel drank en erwtensoep bij Dennenoord. Tja, toch dingen die je niet vergeet...

Griekenlandreis

Ruud Verheggen - priester
havo 1985

Ik ben twee keer meegegaan met de Griekenlandreis, onder leiding van pater Strik. Deze reizen hebben ontzettend veel voor mijn persoonlijke en culturele ontwikkeling betekend. Een maand van huis, samen met anderen zo'n reis maken. Samen koken, de tent opzetten, de gesprekken, het samen zingen. De docenten die meegingen op een totaal andere manier leren kennen. Je eerste fles bier drinken, maar ook de geschiedenis daar ter plaatse leren kennen. En dan waren voor mij vooral de Meteora-kloosters en Delphi favoriet. Maar ook heel bijzonder was het om daar ter plaatse een orthodoxe viering bij te wonen. En een jaar was het helemaal bijzonder omdat we ook een doopfeest konden meemaken. Nog steeds denk ik vaak aan deze reizen terug.

George Dölle - docent klassieke talen
1985 - heden

Ik organiseer vanaf 1986 elke twee jaar een reis naar Griekenland. Het concept is nog hetzelfde als bij pater Strik: rondreizen met een bus, kamperen, zelf koken, etc. De reis is heel bijzonder: met je vrienden/medeleerlingen vier weken op elkaar aangewezen zijn, geen ouders, geen eigen kamer, geen computer, eten wat de pot schaft. Ondanks dat velen tegenwoordig kiezen voor een luxevakantie, is er ook nog interesse voor het primitieve. Je krijgt er veel voor terug: een unieke ervaring, hechte vriendschappen en in de loop der jaren zijn er zelfs een aantal huwelijken uit de reizen voortgekomen! Ofschoon ik Griekenland nu onderhand wel ken, is elke reis toch weer anders en nieuw: nieuwe mensen en nieuwe banden die ontstaan. Het is een zeer aparte manier van omgaan met je leerlingen, je krijgt er veel voor terug van hen. Er ontstaat een betere band tussen leraar en leerling, je merkt dat direct in het schooljaar na een reis. Voor mij voldoende reden om er nog even mee door te gaan.

Een docent
1998 - heden

In 2002 ben ik als lid van de begeleiding naar Griekenland geweest. Ook deze reis was weer fantastisch. Een paar herinneringen: een kapot vrachtbusje waardoor drie personen van de leiding in een hotel mochten slapen en de rest op de camping op de grond (verschil moet er zijn); een vogeltje dat verongelukte toen het in een propeller vloog; collega Bèr en zijn vrouw Elly die opnieuw trouwden; erg gehoorzame leerlingen die de tenten van de leiding telkens weer opzetten; het uitstekend verzorgde eten door het voorbereidende werk van collega Martin en zijn vrouw Miranda; leerlingen die netjes op de leiding wachtten met het aansteken van het vreugdevuur op het strand.

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

Omdat ik het zo gaaf vond om met medeleerlingen vier weken rond te reizen door Griekenland, ben ik daarna nog drie keer mee geweest. En de Romereis, om dezelfde reden.

Ruslandreis

Clara Commandeur-Witkam - docente Russisch
1972 - 1998

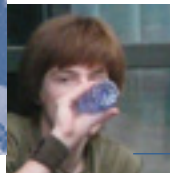
Tien keer is er een Ruslandreis georganiseerd: de eerste in 1981, de laatste in 2000 (onder leiding van mijn opvolgster). De indruk die Moskou en Sint Petersburg (eerst nog Leningrad) maakten was overweldigend. De boerenmarkten, de overvolle bussen en de malle winkels waren een belevenis op zich. En overal waren er de Russen: meestal aardige mensen die blij opveerden als ze zulke jonge kinderen Russisch hoorden spreken. De deelnemers aan de reis van 1983 hebben overigens precies vijftwintig jaar later een reünie gehouden. Het is opmerkelijk dat wij daar griezelig precies, als een soort collectief geheugen, allerlei belevenissen konden reproduceren. De reizen van 1997 en 1998 waren onderdeel van een uitwisseling, gewonnen door vier vwo-leerlingen die meegedaan hadden aan een opstelwedstrijd. Een week logeren, in je eentje, in een Russisch gezin, is best avontuurlijk, maar het liep allemaal perfect.

Joan Kessels - vertaler/docent Engels
vwo 1984

Onlangs haalden wij met een groepje herinneringen op aan onze Ruslandreis, nu 25 jaar geleden. Dan besef je pas wat voor een bijzondere school de Philips van Horne was: een van de zes Nederlandse scholen met Russisch in het pakket en een zeer gedreven jonge docente die met een tiental leerlingen de halve wereld overvliegt om ze te laten zien hoe prachtig het land is waarvan zij hen de taal leert.

Sabine Gabriël-Breukers - docent Universiteit van Tilburg
vwo 1995

De ‘feest-, reis- en drankacademie’: als je van reizen hield, zat je met een juist vakkenpakket op de juiste school. Het feest van excursies en reizen kon beginnen! Wat mij betreft waren er drie toppers: de Ruslandreis (van Clara Commandeur), de Griekenlandreis (van George Dölle) en de archeologieclub (van Gerrit Hasendonckx). Omdat het geld mij en mijn ouders niet op de rug groeide, moest ik destijds kiezen uit twee reizen. Ik ging mee met de Ruslandreis van 1993. Daar kreeg ik gelukkig geen spijt van: ik deed indrukken op die ik nooit zou vergeten. Mijn keuze voor de Ruslandreis betekende echter ook dat ik (als enige leerling Grieks van mijn jaar!) niet kon deelnemen aan de Griekenlandreis. Dat was moeilijk te verkroppen. Dikke krokodil-lentransen werden geplengd, maar zonder resultaat. Toch was er een oplossing: twee jaar later, mocht ik als Tilburgse student mee als begeleider. Dat was een geweldige ervaring. Op reis met drie bussen, ruim veertig leerlingen en een enorme hoeveelheid tenten, bagage en proviand. De enorme logistieke organisatie die daar bij kwam kijken...! Alle belangrijke archeologische attracties werden bezocht, de sfeer in de groep was opperbest en ik heb veel geleerd van het rondleiden van de (maar hooguit enkele jaren jongere) leerlingen. Griekenland en zijn cultuur heb ik voor altijd in mijn hart gesloten.

Berlijnreis

Heidi Berkvens-Kessels - coördinator bij een woon- en leefgemeenschap voor verstandelijk beperkten
mavo 1989

In mijn eindexamenjaar reisden we naar Berlijn. Dit was een van de laatste jaren dat De Muur er nog stond, we hebben dus ook Oost-Berlijn gezien. Het grote verschil dat toen tussen de twee gedeelten van de stad bestond maakte veel indruk op me. De reis op zich was vooral erg gezellig. Dit was voor mij naast het behalen van mijn diploma wel een hoogtepunt van mijn mavo- periode.

Harrie Savelkoul - docent Nederlands
1983 - 2005

Toen ik in 1983 als docent binnenkwam, zinderde de school van activiteiten. Van voetbaltoernooien tot groots opgezette musicals. Tot de vanaf het begin zeer succesvolle activiteiten reken ik ook de reizen naar Berlijn. Vanaf 1988 nam ik deel als begeleider, fotograaf en videograaf. Enkele herinneringen van de Berlijnreizen... Busreis: we haalden geintje uit met Ralf Donkers. De foto in zijn paspoort toonde een blozend, kortgeknipt, lief jongetje. Maar hormonen, gezond eten en veel rust in de schoolbank hadden zijn haren laten groeien en wij zeiden dat er aan de grens bij de DDR problemen konden ontstaan, want DDR-douanes waren altijd onredelijk, lastig en vervelend: als alles in orde was, duurde een controle gemiddeld twee uur. Maar de Ralf in de pas en de Ralf in de bus congrueerden niet met elkaar. Ik had Ralf geadviseerd een jas aan te doen, de kraag hoog op te zetten en het overvloedige haar weg te stoppen en dan was er wel een kansje dat het goed zou komen. De controle duurde twee uur. De motor van de bus stond stil. De airco deed het niet meer. De temperatuur steeg tot royaal boven de dertig graden. Gelukkig mocht ook Ralf zonder problemen mee, maar de strijd was begonnen...

De twee die-hard organisatoren en begeleiders van de Berlijnreizen: Michel Geuyen en Harrie Savelkoul.

Alcoholcontrole: Gonnie Poell en Michel Geuyen kondigden aan dat er op de kamers een strenge controle zou plaatsvinden. Deuren dienden bij de eerste klopp geopend te worden en leerlingen zouden, nog net niet stram in de houding, op de kamers moeten blijven bij geopende koffers, tassen, beautycases en etuis: niets kon voor de geofefende ogen nog verborgten blijven.

Nu zijn Weertenaren inventief en de leerlingen hadden bijtijds flessen en flesjes buiten op de vensterbank gezet, de gordijnen gesloten en zo de indruk gewekt van een café in Amerika tijdens de drooglegging. Oogst voor Gonnie en Michel: 0 flessen. Helaas lagen de kamers op de begane grond en zelf liep ik, met een grote wasmand uit het hotel, buiten langs de ramen. Oogst: negentien flessen (wodka, Schwarzer Kater en alles waar de Blauwe Knoop alleen maar met afschuif over praat!). We maakten de leerlingen wijs dat wij ze zelf allemaal zouden opdrinken, maar de rioolratten van Berlijn hebben in Grünewald een gouden week gehad: er was voor ons geen beginnen aan. Olympisch Stadion: de eerste ochtend zou ik de leerlingen uit het bed trosselen: een organisatorische noodzaak omdat een van de allerslechtste ontwakers Michel zelf is. De lijst met kamernummers had ik prima opgeborgen maar ik heb een redelijk geheugen, zelfs voor een docent. Bij het Frühstück verbaasden we ons dat onze leerlingen ontbraken maar dat scholieren uit Bayern luid mopperend en zelfs scheldend op de broodjes afvlogen, gevolgd door een docent uit Bayern die verbolgen was en uiteindelijk mij moest hebben.....

Als ik begin met anekdotes over de jubileumreis, de gids Stasi- Franz, een dronken leerlinge die ik in de nek pakte en achteraf bij een Zweedse school bleek te horen, de tegenbezoeken van Berlijnse leerlingen aan de Philips van Horne.... Dan zal blijken dat ook dit jubileumboek te weinig bladzijden heeft. Veel leuker zal het zijn om tijdens de reünie nog eens te kletsen over van alles en nog wat. Ik kom zeker!

Maud Schreurs - journaliste
vwo 1990

Michel Geuyen vertrouwde me zozeer dat hij me naderhand vroeg als ordebe-waker tijdens één van zijn tigg Duitslandreizen met mavo 4. Gillen was dat, want het was 's nachts één grote puinhoop in de hotelkamers, misschien wel door mij. Maar ik spreek nog steeds een aardig woordje Duits, dankzij Michel.

Romereis

Een docent
1998 - heden

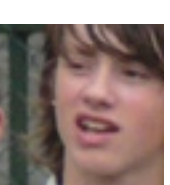
In 2001 ben ik als lid van de begeleiding mee geweest met George Dölle naar Rome. Eén van de mooiste herinneringen voor mij zijn de avonden op de Spaanse Trappen. Samen met dertig leerlingen en enkele begeleiders gezellig ouwehoeren en leerlingen die op een gitaar pingelden.

Het weekendje van mavo 4

Valerie van de Geijn - kinderfysiotherapeute
mavo 2001 - havo 2003

Het weekendje van mavo 4, op 9-10 juni 2001: De leerlingen van mavo 4E verzamelden zich voor de school en Bèr kwam met het verheffende nieuws dat hij een fietstocht van zo'n 97 km voor ons had uitgezet... Gelukkig hadden we wel enkele stops onderweg en we kwamen aan in Halder bij de familie Van de Geijn. Nadat iedereen gesetteld was en had gegeten, begon het nachtspel. Ik maakte deel uit van de spookploeg. Gewapend met een schijnwerper en stadionoeter gingen we op pad. Bij sommige groepen was het schrik aanjagen makkelijker dan bij andere... Iedereen kwam uiteindelijk toch heelhuids aan en de rest van de nacht moesten er 'bergjes' worden gemaakt waarbij Marga vaak het slachtoffer was en natuurlijk was er de spannende slaapzakkenrace van Paultje en mij. De volgende morgen gingen we weer op pad naar de grindgaten in Thorn. Nadat Frank het water had getest op gevaarlijke beesten ging een aantal mensen het water in. Anderen gingen zwemmen, turnen of gewoon liggen. Toen we een paar uurtjes later aankwamen stonden sommige ouders al te wachten en de kar met spullen was er ook. Dus toen iedereen al zijn spullen bijeen had, gingen we naar huis om onze spullen hooivrij te maken en te wachten op het nieuws of we geslaagd waren of niet...

Sport

Na school konden leerlingen onder leiding van docenten lichamelijke opvoeding een aantal sporten beoefenen, deelnemen aan wedstrijden die binnen school werden georganiseerd of die gespeeld werden tegen andere scholen. Ook kregen leerlingen die naar bepaalde opleidingen wilden extra oefeningen in turnen, speltechnieken en conditietraining onder leiding van een vakdocent.

Om de leerlingen van de eindexamenklassen voor te bereiden op het leven na de Philips van Horne besloot de sectie LO in de tachtiger jaren de normale gymlessen voor die klassen te vervangen door uren in de manege en op de tennis- en squashbaan; in die tijd populaire vrijetijdsactiviteiten.

Minder professioneel maar o zo fanatiek organiseerden docenten na school competities zaalvoetbal tussen klassen en tackelden docenten hun collega's in de sporthal.

Een docent
1998 - heden

Al vele jaren wordt er na school gevoetbald op de Philips. De grote inspirator hiervan is ongetwijfeld Klaus Tavenier. Hij heeft jarenlang in zijn vrije tijd de wedstrijden geleid en is ook vele malen naar een regionaal zaalvoetbaltoernooi in Horn geweest. Tijdens deze toernooien heeft de Philips meerdere malen op het hoogste schavot gestaan. Toen deze meneer Tavenier in februari 2004 met de VUT ging, kon dit niet zomaar gebeuren. Daarom werd er een afscheidswedstrijd gespeeld voor hem tussen een team van docenten en een team bestaande uit leerlingen. Meestal is de uitslag al snel vergeten, maar het werk dat meneer Tavenier al die jaren heeft verricht zeker niet.

Klaus Tavenier - docent Engels
1977 - 2004

Ik heb van 1972 tot en met 2007 zaalvoetbal gespeeld bij de Philips van Horne. Eén voetbalwedstrijd vergeet ik nooit meer. Ruud Wulms was voor het zoveelste jaar keeper van een vertegenwoordigend team. En de beste, zonder overdrijven. Wij hadden in Horn weer eens een toernooi, altijd na carnaval. Je kon, afhankelijk van de inzet van de spelers, meestal ook ruiken dat het carnaval geweest was. Als je de voorronde doorgekomen was moest (mocht) je terugkomen voor de finaledag. Was toen geen probleem, we gingen gewoon. Enfin, tijdens een van de finalepoulewedstrijden presteerde Ruud het om een bal, die zo hard via de binnenstaak van het doel weer in zijn handen terecht kwam, doodgemoedereerd weer uit te rollen naar een medespeler. Iedereen had gezien dat het een geldig doelpunt was. Iedereen, behalve de scheids. En dat is nu eenmaal de enige persoon die het wel moet constateren. Had 'ie niet gedaan en dus geen doelpunt voor de tegenstander. Jammer voor hen, maar zo supercool van onze Ruud. Of we uiteindelijk het toernooi gewonnen hebben weet ik niet meer, maar de jongens die het betreft waarschijnlijk wel. Een van de vele onuitwisbare herinneringen.

SPORT

VERSLAGEN VRIJDAG 28 APRIL

KSc - KSc : 1-6

Na het omroep van vrije werpen : KSc winnaar

Finale : KSc - De KSc KSc/Alleen : 1-1

Na het omroep van vrije werpen : KSc winnaar

(uitslag vrije werpen 2-1 in het voordeel van KSc)

OPDRACHT 9 MET 16-00-1993

Finale Basketball jongens 2e klassen :

KSc - KSc

Terrein : sportveld IJburglaan.

VEN NUTTENLANDER SCHOLIER ALS BART

Voor mensen die niet terreden als een opvoederlijke voetbalwedstrijd in het wedstrijd circuit in de klas op de activiteiten van KSc.

Internationale schoolwedstrijd.

Afsluitend een wedstrijd de wedstrijd van de wedstrijd in de klas te nemen gedurende een jaar van een jongen of meisjes, tussen de 10 en 15 jaar, bij de club verbleven als een groep. Dit was het geval. In het leven van de wedstrijd in de klas gaat hij of zij al in die tijd naar school en al met anderen aan sport wedstrijden. Dit was het laatste jaar van de wedstrijd. Dit was het laatste jaar van de wedstrijd. Dit was het laatste jaar van de wedstrijd.

Zaalvoetbalwedstrijd 1981 tussen docenten en het onderwijs ondersteunend personeel. Uitslag: 3-7

Bovenste rij v.l.n.r.: L. Smeets, W. Lemmens, J. van Maasakkers, K. Tavenier, J. Pieteriet, J. Poell. Onderste rij v.l.n.r.: Th. Welbers, J. Gerits, J.v. Hunsel, J. Stultiens, G. Teeuwen, F. Sahertian.

Een oud-docent
1971 - 2004

De sportuitwisseling in het jaar 1973/1974 tussen Dülken en Lommel en de Philips van Horne. Bivakkeren in Leopolsburg in legerbarakken met houtgestookte kachels (ijskoud). Leerlingen die ware vuurgevechten aangingen met smeerkaasjes, meegenomen van de lunch. Na de feestavond gingen Ton Eggels en twee leerlingen mee in de auto van de rector uit Lommel en één van de leerlingen braakte in de auto van de rector. Met als apotheose het vertrek van onze bus met Philips van Horne sporters zonder de LO-docenten: zij moesten conrector Van den Akker inschakelen om Weert te bereiken.

Jos Kluytmans - docent Frans
1978 - heden

Begin jaren '80 van de vorige eeuw wilden veel onderbouwklassen voetbalwedstrijden spelen tegen het jonge docententeam. Eerst werd in de klas door de docent de boot afgehouden ("eerst nog veel oefenen, jongens", "jullie maken geen schijn van kans"), maar na enkele maanden werd er dan toch een datum geprikt. De wedstrijden werden gespeeld op vrijdagmiddag op sportpark St. Louis, een vast aantal docenten was altijd te porren voor een potje voetbal. De leerlingen met hun supporters waren laaiend enthousiast en verschenen 'gemotiveerd' aan de (wed)strijd. Lukte het niet een compleet elftal te formeren, dan waren er altijd bovenbouwers om als gastspeler te fungeren.

De vaste krachten van dit team waren Klaus Tavenier (alias 'de tank' omdat hij moeilijk te passeren was), Sjef Lommen en Huub Kirkels (bikkelharde middenvelders), Jan Poell (stijlvolle goalie, de 'Jan van Beveren' van de keepers).

In dit elftal ontbreken Leon Smeets (strateeg op het middenveld, altijd aanspelbaar) en niet te vergeten Hans van Maasakkers (zeer kopsterk).

Het waren mooie momenten; doelpunten uit die periode verschijnen soms nog in onze dromen.

Droge knallen van Jascha, mooie assist op Leon die hem ineens 'op de pantoffel' nam. Prachtig doelpunt, uiteraard onderkant lat!

Na enkele roemruchte jaren kwam er een eind aan dit soort wedstrijden. De docenten konden nauwelijks nog winnen van de steeds sterker wordende leerlingen. Invloed van rector Van Hulst en het thuisfront, beducht voor het toenemende blessureleed, deed de rest.

Bons souvenirs, mooie nostalgie. De geur van het gras werd ingeruild voor de warme ambiance van het zaalvoetbal....

Pieter Custers - vervolgopleiding: elektrotechniek TU/e
vwo 2002

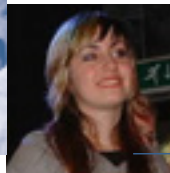
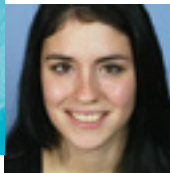
Tijdens mijn examenjaar was ik volop in voorbereiding voor de Olympische Spelen waaraan ik in 2004 heb meegedaan. De school heeft gelukkig altijd meegewerkt aan een combinatie van trainen, wedstrijden en studie, zolang de resultaten er niet onder leden. Eén keer ging het bijna fout: ik had een uitwerking van een practicum meegenomen op een trainingsstage om me voor te bereiden. Die moest echter binnen twee dagen ingeleverd worden bij mijn docent scheikunde. Een weekje te laat dan maar, gelukkig zonder gevolgen. De diploma-uitreiking heb ik gemist. Op dat moment was ik, met mijn team, in Finland voor het Europees Kampioenschap. Hier hebben we toen een mooie zilveren medaille behaald en het diploma heb ik later nog ontvangen. Eind goed, al goed!

Tegenwoordig kan er in de bovenbouw gekozen worden voor een keur aan sportclinics, waaronder golf.

Bovenste rij: Sjef Lommen, Huub Bukkens, Toon Baken, Jascha Piederiet, Theo Druyven, Klaus Tavenier, gastspeler. Onderste rij: Jos Kluytmans, gastspeler, gastspeler, Jan Poell, Hub Kirkels.

Het leven na de Philips van Horne SG

En na het eindexamen komt de gekozen vervolgstudie in zicht of gaan ze werken. Hier volgen enkele persoonlijke verhalen van oud-leerlingen over hun school.

Franka Geurts - vakdocent Media aan het ROC Gooi en Vechtstreek
havo 1983

Ik, Franka Geurts, 44 lentes jong en altijd vrijheid in het vaandel. Twee jaar geleden vroeg het ROC Gooi en Vechtstreek me om op de afdeling Media de vierdejaars eens wat bij te spijkeren op het gebied van televisie-inhoudelijk denken. Ruim twintig jaar nadat ik de schooldeuren voor het laatst achter me had dichtgegooid sta ik nu dus 'gewoon' voor de klas. In de tussenliggende tijd verdiende ik mijn boterham met het werken als freelancer bij verschillende omroepen en televisie- productiehuisen. Heel hard werken was het bij die tv-bende en dan sta je ineens voor een stel puberende puistenkoppies je vak door te geven en staat er op je contract 'vakdocent'. Vervolgens willen ze je ook nog eens in dienst houden! Dan slaat soms de angst toe: een vaste baan! Maar ik kreeg ook meteen een gevoel van weemoed over me heen... De Philips van Horne is voor mij dé opstap geweest voor mijn werkzaam leven en ik heb het goed gehad. Ik mag nu alleen maar hopen dat ik mezelf kan vormen tot een leerkracht die met respect en ziel lesgeeft. Al is het maar één van mijn leerlingen bij wie ik een net zo onuitwisbare indruk achter kan laten als mijn leerkrachten bij mij gedaan hebben.

Antoine Keepers - architect
vwo 1984

De Philips van Horne kan een mooie basis leveren, niet alleen voor je werk, maar vooral voor de rest van je leven. Daar mag je trots op zijn.

Ruud Verheggen - priester
havo 1985

Na mijn eindexamen ben ik naar de priesteropleiding van ons bisdom gegaan. En ondertussen ben ik alweer vijftien jaar priester, met heel veel plezier. Als ik nu terugkijk naar de jaren op de Philips van Horne denk ik dat ze goed zijn geweest voor mijn persoonlijke ontwikkeling en daar ben ik dan ook dankbaar voor. Ik wens de scholengemeenschap nog vele goede jaren toe. Maar bedenk dat je altijd respect moet hebben voor de levenskeuze die leerlingen maken, ook al is dat niet altijd direct jouw keuze, of begrijp je het niet. Alleen met respect bouw je een gemeenschap op.

Na diverse baantjes is Maud Schreurs nu freelance eindredacteur bij het ANP

Raymond Munnecom - bas-trombonist Koninklijk Concertgebouworkest
havo 1986

Sinds mijn kennismaking met Beethoven tijdens de muziekles van John Gerits heb ik heel wat klassieke werken beluisterd en zelf ook uitgevoerd. Want na mijn conservatoriumstudie in Maastricht en Amsterdam ben ik in 1997 aangenomen als bas-trombonist bij het Koninklijk Concertgebouworkest.

Maud Schreurs - journaliste
vwo 1990

Ik woon inmiddels al meer dan de helft van mijn leven in Amsterdam. In Limburg liggen mijn roots, maar Mokum is mijn thuis. Hier heb ik gestudeerd: geschiedenis en een paar jaar Spaans. In Amsterdam heb ik niet alleen lesgegeven, maar ook verschillende andere baantjes gehad. Zo ben ik op een blauwe maandag stewardess geweest. Ook ben ik jarenlang gids geweest op de roemruchte Wallen. Ik werkte voor Rob van Hulst die na zijn acteerprestaties in de dokterserie Medisch Centrum West een succesvol gidsenbedrijf opzette. Nu zit ik alweer vijf jaar in de journalistiek. Inmiddels werk ik bij het ANP en ben nu eindredacteur, nog steeds als freelancer want ik hou van mijn vrijheid. Verder ben ik vaak te vinden in Hilversum, bij de Wereldomroep. Daar ben ik onder meer presentator bij het radioprogramma Nieuwslijn, net als oud-leerling Maarten Stultjens. Heel af en toe ben ik nog eens te vinden in Weert voor de kermis of een bezoekje aan mijn familie. Ik rij dan soms langs de Philips van Horne. Dan komen veel herinneringen bovendrijven, vooral fijne. En dan denk ik: hier is het allemaal begonnen...

Paul Lempens - Tweede Kamerlid SP
havo 1991

Een middelbare school heeft tot taak je een basis mee te geven, zodat je goed meekan in onze samenleving. Voor mij persoonlijk hebben met name het vak muziek en de buitenschoolse activiteiten daarbij, zoals het optreden met bandjes onder andere op Van Horne Pop, gezorgd voor het overwinnen van mijn verlegenheid. Nu ik op het podium van de Tweede Kamer mag optreden en vaker groepen mensen toespreek, heb ik daar wat aan.

Sjeng Schalken - tennisser en manager van eigen kledinglijn Sjeng Sports
havo 1992

Jarenlang ben ik proftennisser geweest en heb de hele wereld over gereisd, een intensieve periode. Heb een tijd in Monaco gewoond, maar woon nu weer in de buurt van Weert. Samen met mijn vrouw run ik een eigen kledinglijn; we zijn klein begonnen maar groeien gestaag en de collectie ligt zelfs in de grote winkelbedrijven. We beginnen echt de markt te pakken. In plaats van proftennis hou ik me tegenwoordig dus voornamelijk bezig met ontwerp, productie en logistiek, maar het is een geweldige uitdaging. En pasgeleden ben ik vader geworden van onze tweede dochter!

Kristel met jongeren uit de straten van Nairobi.

Kristel Ashra-Coolen - wereldwerk Cordaid
havo 1993

Als je je oude school binnenloopt, krijg je een flashback die je even meevoert naar het verleden. Terug naar de dagelijkse fietstochten tussen Hunsel en Weert, het uitzien naar de pauzes, de swingende muzieklessen en spannende examentijden. Maar wat me zeker ook is bijgebleven zijn de vele buitenschoolse activiteiten: van musicals tot Van Horne Pop, van stedentrips tot aandacht voor de Derde Wereld. En dat laatste brengt mij nu hier. Want je mag de Philips na je examen dan wel verlaten, vergeten word je niet. Inmiddels werk ik voor Cordaid, een ontwikkelingsorganisatie die zich inzet voor armoedebestrijding wereldwijd. In de jaren dat ik daar werk heb ik projecten verspreid over de verschillende continenten bezocht. Voor één van deze project wilde ik graag meer bekendheid en steun werven. En waar ga je dat anders doen dan op je oude school? De Philips van Horne heeft immers de traditie om jaarlijks een ontwikkelingsproject waar een oud-leerling(e) bij betrokken is, te steunen met allerlei acties. Toen ik het project in Nairobi voorstelde, werd het al snel omarmd als 'het goede doel van het jaar'. Gedurende het schooljaar hebben de huidige leerlingen (en docenten) geld ingezameld, wat een mooi bedrag van ruim zesduizend euro heeft opgeleverd. Als dat bedrag symbolisch aan je wordt overhandigd, kan je toch niet anders dan je trots voelen op die 'grote, wereldse school'. Een school die niet alleen aandacht heeft voor de eigen leerlingen, maar ook voor kinderen en mensen wereldwijd die het minder goed getroffen hebben. Wat een boodschap om je leerlingen mee te geven. Ergens heb ik het in mijn jaren op de Philips in ieder geval ook meegepikt en ik ben niet de enige die daar nu de vruchten van plukt...

Sabine Gabriël-Breukers - docent Universiteit van Tilburg
vwo 1995

Mijn tijd op de Philips van Horne heeft ervoor gezorgd dat ik het studentenleven aanvankelijk maar saai vond. En nog steeds denk ik met veel plezier terug aan mijn middelbare schooltijd. De vrienden van toen behoren nog steeds tot mijn vriendenkring. Ik kan alleen maar hopen met mijn zoon over elf jaar ook een school vindt, waar hij zo veel onbetaalbare ervaringen kan opdoen. Ik woon ver van Weert, dus dat zal moeilijk worden!

Frans Weekers als een van de vooraanstaande vertegenwoordigers van de VVD in de tweede kamer

Eric Vrijzen - journalist en **Frans Weekers** - kamerlid VVD
Eric Vrijzen - vwo 1976 en Frans Weekers - vwo 1987

Toen ik Frans Weekers weer zag, hij als kamerlid van de VVD en ik als journalist van de Elsevier, kwamen we er al snel achter dat we ooit op dezelfde school zaten. Het schept een fraaie band. Hoe verschillend onze taak ook, we bespeuren altijd een zeker nestgevoel. Zelfs onder grote politieke hectiek, hebben Frans en ik aan een half woord genoeg.

Frans zat van 1980 tot 1987 op de Philips van Horne in de beginperiode van de video-club. Tijdens een proefopname verklaarde Frans minister of volksvertegenwoordiger te willen worden. Later, bij de daadwerkelijke opname, gaf hij piloot als veilig antwoord. De docent merkte op: 'Jammer. Dat eerste antwoord maakte meer indruk dan wat je later op band zei.' Misschien werd toen een politieke carrière geboren. Want van die Philips van Horne-leraren kun je veel beweren, maar niet dat ze vergaten hoe ze je moesten prikkelen.

Ikzelf zat tien jaar eerder op de Philips van Horne: 1970 tot 1976. In die tijd discusseerden veel docenten en leerlingen vol energie over de armoede in de ontwikkelingslanden. Het leek of je werd klaargestoomd om de wijde wereld in te trekken. Wat in mijn geval ook gebeurde. In 1985, toen ik werkte voor een radiostation in Bolivia, hielden Philips van Horne-leerlingen een inzameling. Moeilijk onder woorden te brengen hoe dankbaar die Bolivianen het manna uit de hemel zagen vallen en hoe verguld ik was met mijn oude school. In de loop der jaren is volgens ons dit het kenmerk gebleven van de Philips van Horne: de blik naar buiten. De school was veel meer dan een lesprogramma. Frans en ik zien in de Haagse wandelgangen regelmatig docenten met schoolklassen voorbij trekken: Binnenhof-excursie. Dan kijken we elkaar veelbetekend aan. Op ons netvlies verschijnt weer de klassenleraar uit Weert, altijd in de weer om leerlingen te boeien voor wat er gaande is in de wereld.

Soms halen we herinneringen op. Carnavalsbal in de Poort van Limburg. De jaarlijkse musical. Of hoe paradoxaal het eigenlijk is dat we les kregen van links georiënteerde leraren, maar terecht kwamen bij een rechtse partij en een liberaal weekblad.

Dat laatste bewijst weer eens hoe goed de school het met ons voor had. Géén indoctrinatie, wel jezelf ontdekken. Of zoals Frans wel eens zegt: 'Was ik naar het Bisschoppelijk College gegaan, dan zat ik nu heus niet bij de SP.' En zo is het. Want dit is de kwalificatie voor onze oude school: VDMO. Verdomd Degelijk Middelbaar Onderwijs.

Nicole Smolenaers - redacteur
mavo 1984

Ik heb in ieder geval veel gelachen en beleefd tijdens mijn schooltijd en, moet ik eerlijk bekennen, heel wat opstellen geschreven voor de heer Valkenaars. Op een dag moest ik me weer eens bij het kantoor van de conrector melden. Toen hij me zag zitten, zei hij heel ad rem: 'Hé jij weer, leuk, dan krijg ik straks weer een boeiend verhaal te lezen'. Waarom ik deze opmerking nooit vergeten ben, weet ik niet. Wel denk ik er de laatste tien jaar, sinds ik mijn brood met schrijven verdien, regelmatig aan terug. Wellicht heeft de Philips van Horne op minder voor de hand liggende wijze dus toch veel invloed gehad op mijn uiteindelijke loopbaan.

Marc Bonten - Hoogleraar infectieziekten (UMC)
vwo 1983

Ik verliet Weert met de stellige overtuiging dat dit 'stadje van plezeer' het bruisende middelpunt van de Benelux was, met de Oelemarkt als kloppend hart. Het actief uitdragen van deze stelling leverde me in Maastricht weinig bijval op. Vrienden kwamen wel een kijkje nemen, maar waren niet onder de indruk. Hoewel het op topografische argumenten nog wel te verdedigen viel, moest ik mijn mening bijstellen. En er bleek – buiten Weert – meer te gebeuren dan voetbal, tv kijken, uitgaan en naar de film. Inmiddels zijn vijfentwintig jaar voorbij, de Oelemarkt werd studentenvereniging Koko en later werd Maastricht Utrecht en voor een LP hoef ik nou niet meer zo lang te sparen. Sommige dingen veranderden niet. We zijn nog steeds geen wereldkampioen, Brazilië werd nooit meer wat het was in 82, Wilhelmina '08 is nog een paar keer gedegradeerd, Amerikaanse presidenten zijn nog steeds niet toerekeningsvatbaar, en de Sopranos zijn even verslavend als Dallas. Zou ik de klok nog eens 31 jaar willen terugdraaien? Waarom niet? Ik zou alle fouten weer met volle overtuiging maken en als het 'rooster-lot' anders beschikt, daarna misschien wel geschiedenis of Frans gaan studeren.

Toon van den Akker - docent lo/conrector
1962 - 1997

Bijna veertig jaar onderwijs heeft mij onder andere geleerd dat onderwijs gegeven moet worden door betrokken personeel in een harmonische leef- en werksfeer. En dat goed onderwijs gepaard moet gaan met een optimale opvang en begeleiding van leerlingen. Moge men zich op de Philips van Horne SG, het grote geheel, veilig en geborgen blijven voelen.

Dank aan allen die mij een prachtige onderwijstijd hebben bezorgd.

Frank Stals - docent lo en teamleider havo 4/5 Philips van Horne
vwo 1998

Vanaf mijn vijfde schreeuwde ik al dat ik 'gymleraar' wilde worden. Na vier jaar studeren in Tilburg aan de ALO komt er een sollicitatie op de Philips van Horne. Zenuwachtig het gesprek aangaan met Wil Lippits en Paula Boosten. Een week later bericht...ik ben aangenomen! Na de zomer van 2002 begin ik als docent LO op mijn eigen, oude middelbare school. Terug op het vertrouwde nest, maar ook terug binnen een goed georganiseerde sectie met leuke en goede collega's. Ik ben niet bang om te

beginnen, omdat ik weet dat de steun er is van de sectiegenoten. Het is wel heel even wennen om de docenten van doen als collega te hebben. Eerst was het meneer hier meneer daar, nu is het jij en jou. Erg apart en erg leuk en het went snel. Na een paar weken ben je over je schroom heen en warempel, ze accepteren jou ook als volwaardig collega! Intussen ben ik naast mijn functie als docent lichamelijk opvoeding, team-leider havo 4/5. Mooie combinatie, leuke afwisseling. Het contact met collega's en leerlingen is heel anders dan tijdens de lo-lessen. Tot op de dag van vandaag heb ik er nog geen spijt van dat ik op de Philips van Horne les geef. Ik denk dat dit ook niet zal gaan gebeuren. De Philips is in mijn ogen nog altijd een goede school.

Bert van Dijk - docent lo Philips van Horne
1999 - heden

In de tijd tussen afstuderen en definitief op de Philips van Horne, heb ik vele scholen uit de brand geholpen door te vervangen in lessen lichamelijke opvoeding. Ongeveer acht jaren reizen van Eindhoven naar Someren en van Heerlen tot Den Bosch. De ene keer een vol rooster voor een half jaar de andere keer tien uren voor zes weken. Een onzekere en zware tijd, maar erg waardevol om daadwerkelijk je lesgeefstijl te vormen. Daarbij was ik al die jaren werkzaam in een sportcentrum als aerobics-, steps- en fitnessinstructeur. Ook ben ik nog zweminstructeur geweest en heb ik sportlessen verzorgd voor verstandelijk gehandicapten. En dan doet zich de kans voor om een baan op 'de Philips' te krijgen; schoeën toch! Dat was trouwens wel even wennen: vroegere docenten die ineens collega's worden en die je gaat tutoyeren....

Dit boek is een uitgave ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de Philips van Horne SG. Het jubileumprogramma van 40 jaar Philips van Horne SG is mede mogelijk gemaakt door onderstaande bedrijven en instellingen:

Colofon

Redactie Philips van Horne SG:

Eindredactie:

Tekst:

Fotografie:

Ontwerp en opmaak:

Met dank aan:

Hoofdsponsor: ALFA Brouwerij Schinnen.

Sponsor: Benelux kantoorvakhandel, Café De Cardinaal, Drukkerij Buijs, Gotcha!, Hansen Dranken bv, Huupkens IJs, van de Meerakker bv, Nyrstar Budel, Party Catering Davy Gielen, Pellemans Tentenverhuur vof, Rabobank Weerterland en Cranendonck, Simac Onderwijs, Smolenaers Bouw Systems bv, Verkeerscentrum Weert.nl, Wijnhandel Léon Colaris, Wonen Weert.

Subsponsor: Altun Restaurant, Architectenbureau van den Bosch, Automobiëlbedrijf Jac. van Dael bv, Bakkerij Korsten, Bakker Transporten, Bouwbedrijf Jos Scheijven bv, Brasserie Simone, Delta Nederland bv, De Risse Groep, Giel Ogier bv, Grafisch Papier bv, Groothandel Lekker van der Laan Dekker bv, Happerij en Tapperij De Apostel, Hartholt Audio Video, Hogeschool HBO Nederland, Kapper Hamid, Kefee De Hermeni-j, Jac Ruyters Allround Painting bv, Kempen Airport, Kollee Muziek, Lucky You Fashion, Makelaarskantoor Witte en Verheul, Mertens Bouwbedrijf bv, Mundano Tapas, Muziekgalerie Amadeo, Océ-Nederland bv, Patatterie Laurens, Paul Jacobs Fashion, Pleunis Slaapcomfort, Princen Taxi Weert bv, Saelmans Makelaardij, Sapops Technology Consultant, Technisch Buro Hermans bv, Vanderfeesten Dranken & Partyrent, Verkoelen Dakbedekking Weert, Weerens Bouwbedrijf bv, Weerter Bazaar Pannenkoekenhuis, Weerter Schoonmaakcentrale Blankers bv, Wetron Transport & Logistics bv.

Schoolsponsor: 2-Wheels / Bikkel Bikes, Kupers Touringcars, McDonald's, Notariskantoor Nederweert, Schreurs Commercial Artwork B.V., Van Dijk Educatie.

School subsponsor: Colada BV Schoenen - Sport, De Pannenkoekenbakker Thorn, DFD Holding, Jac Ruyters Allround Painting bv, Verheggen Woninginrichting.

Hub aan den Boom, Frans Brüll, Herman van Horen, Herman van Hulst, Nicole Kirkels, Jan Leemans, Jan Leenders, Wil Lippits, Koos van de Wouw.

Suzanne Wolter

Oud-leerlingen, docenten en oud-docenten.

Huub Jetten, Jan Leenders, Riny van Vlijmen en vele anderen.

SCHREURS Commercial Artwork

Mikel Adriaansen, Toon van den Akker, Kristel Ashra-Coolen, Dayenne Bakker, Henri Beelen, Niels Berger, Jac Biemans, Hein Bijlmakers, Stefan van Bilsen, Marc Bonten, Neeltje van de Braak-Hermans, Chretien Breukers, Walter Breukers, Tobie Broos, Nelly Bruekers-Reemers, Willem van der Bruggen, Clara Commandeur-Witkam, Marian Corstjens, Jean Counet, Lizanne Curvers, Pieter Custers, Nelleke van Dam, Anouk Derckx- Niellissen, Bert van Dijk, John Doensen, George Dölle, Mieke Donker-de Wit, Sandra Driessen, Adriana Esmeijer, Sabine Gabriël- Breukers, Valerie van de Geijn, Franka Geurts, Michel Geuyen, Jojanneke Gijbels, Lissa Gofers, Guido Goijens, Miriam Gruijthuijsen-de Fever, Rianne ten Haken, Frans van der Heijden, Karin Hermans-Schreurs, Floor van Horen, Marleen van Houcke, Fietje Hoyer, Herman van Hulst, Giovanni Janssen, Rob Janssen, Erwin Joosten, Willy-Anne Kanter, Antoine Keepers, Mat Keijers, Hans Kessels, Joan Kessels, Noud Kessels, Diana Keulen-Van der Linden, Rolf Kirkels, Helen Kloosterman, Jos Kluytmans, Axel Kovac, Martijn Lemmen, Wiel Lemmens, Paul Lempens, Martin van Lierop, Wil Lippits-Wacht, Vera Loos-Vanderfeesten, Bart Maes, David Maes, Sander Mans, Martin van Montfort, Marcel van den Munchhof, Raymond Munnecom, Marjolein Nefkens, Stephan Nijs, Erwin Pellemans, Ron van de Port, Marco Ramaekers, Paul Reijnders, Ingrid Roelands, Annemie van Roij, Linda van der Sanden, Harry Savelkoul, Sjeng Schalken, Marianne Schlijper, Maarten Scholts, Gerard Schreurs, Maud Schreurs, Rens Schreurs, Willem Schrijvers, Nicole Smolenaers, Frank Stals, Irma Stultiens, Maaïke Trimbach, Caro Turlings, Klaus Tavenier, Rob Vanlaer, Ruud Verheggen, Dennis Verheijen, Paul Vereijken, Arno Verrijth, Wim Verwijlen, Peter Vleeshouwers, Lisette de Vos, Eric Vrijzen, Famke Weerts, Wilma Willekens-Verhijden, Mária van der Zanden-Marée, Yvonne Zonnenberg.

ISBN/EAN: 978-90-77345-13-9

